

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ

1877 95

ΤΗΣ

ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

ΣΥΝΤΑΧΘΕΙΣΑ ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ ΤΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ
ΚΑΙ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ,

Κατ' ἔγκρισιν τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δημοσίας
Ἐκπαιδεύσεως

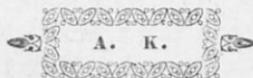
ΥΠΟ

Ι. ΚΑΡΑΣΟΥΣΑ

Καθηγητοῦ τῆς Γαλλικῆς γλώσσης.

ΕΚΔΟΣΙΣ ΝΕΩΤΑΤΗ

μετὰ πολλῶν βελτιώσεων.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Α. ΚΟΡΟΜΗΛΑ.

(Ὀδὸς Ἑρμοῦ, Ἀριθ. 176).

1877.

Ἄριθ. Πρωτ. 4870.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ

ΚΑΙ

ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ

*Πρὸς τοὺς Γυμνασιάρχας, Σχολάρχας καὶ Διδασκάλους
τῶν Ἑλληνικῶν Σχολείων.*

Τὴν ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Γαλλικῆς Γλώσσης ἐν τῷ ἐνταῦθα Β'. Γυμνασίῳ Κυρίου Ι. Καρασούσα συνταχθεῖσαν Γαλλικὴν Γραμματικὴν ἐξετάσασα ἢ ἐπὶ τῶν διδασκτικῶν βιβλίων ἐπιτροπὴ, ἐγνωμοδότησεν ὅτι εἶναι αὕτη ἀξία συστάσεως εἰς τὰ ἑλληνικὰ Σχολεῖα καὶ Γυμνάσια ὡς διδασκτικὸν βιβλίον, καθὸ σύντεταγμένη καὶ ἀκριβέστερον καὶ μεθοδικώτερον παρὰ πολλὰς ἄλλας μέχρι τοῦδε ἐκδομένας.

Ταῦτα λοιπὸν ὑπ' ὄψιν ἔχοντες συνιστῶμεν αὐτὴν πρὸς ὑμᾶς, ἵνα τὴν μεταχειρίζησθε εἰς τὴν διδασκαλίαν.

Ὁ Ὑπουργὸς

ΣΤΑΥΡΟΣ ΒΛΑΧΟΣ.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ.

ΦΑΙΝΕΤΑΙ ὅτι κατὰ πάντα καιρὸν οἱ ἄνθρωποι ἠσθάνθησαν τὴν ἀνάγκην κοινῆς τινος, εἰς πάντας καταληπτῆς γλώσσης, συνδεούσης νοερῶς εἰς ἓν ὅλα τὰ ἐπὶ γῆς πολύτροπα καὶ πολύθροα ἔθνη. Τὸ προνόμιον τοῦτο εἶχεν ἐπὶ τοῦ ἀρχαίου κόσμου ἡ γλῶσσα ἡ Ἑλληνικὴ, κατὰ δὲ τοὺς μέσους αἰῶνας ἡ λατινικὴ, σήμερον δὲ ἡ γαλλικὴ. Καὶ τὰ μὲν σκῆπτρα τῆς φιλοσοφίας ἤρπασαν ἤδη ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν Γάλλων ἀχμαιότεροι κατὰ τοῦτο ἄλλοι ἀθληταί· ὁ κόσμος ὁ φιλολογικὸς δὲν ἀναμένει ὡς κατὰ τὸν ΙΖ'. καὶ ΙΗ'. αἰῶνα τὸν ἄρτον αὐτοῦ τὸν ἐπιούσιον ἐκ μόνης σχεδὸν τῆς Γαλλίας· καὶ ὁμως τοῦτο κατ' οὐδὲν ἠλάττωσε τὴν πρὸς τὴν γλῶσσαν τοῦ Ῥακίνα, τοῦ Βοσσουέτου, τοῦ Βολταίρου, τοῦ Βεραγγέρου, τοῦ Σατωβριάνδου ἀγάπην τῆς Εὐρώπης. Τί λέγω; ἀνευ τῆς γλώσσης ταύτης δὲν ἤθελον ἴσως γεῖνει πάγκοινοι οὕτω καὶ γνωσταὶ αἱ τῶν ἄλλων ἔθνῶν βιωφελεῖς ἀνακαλύψεις, ἐπιστημονικαί, πολιτικαί ἢ φιλοσοφικαί. Ὁ Προμηθεὺς οὗτος τοῦ πολιτισμοῦ παραλαμβάνων ὅ,τι καλὸν ἢ λόγου ἄξιον γεννᾶται εἰς τὸ σπουδαστήριον τοῦ καρτερικοῦ Γερμανοῦ, τοῦ ἐμβριθοῦς Ἀγγλου, καὶ μεταπλάττων αὐτὸ καὶ μετουσιῶν δι' ἰδίας τέχνης, προσάγει τροφὴν εὐπεπτον καὶ ἐπαγωγὸν εἰς τὰ χεῖλη τῶν εὐγνωμονούντων λαῶν. Σημειῶ δὲ χάριν τῆς ἑλληνικῆς νεολαίας, ὅτι ἐκεῖνοι ἐκ τῶν νεωτέρων διέπρεψαν μάλιστα καὶ ἐδοξάσθησαν ἐπὶ μεγαλοφυΐᾳ, ὅσοι βαθύτερον ἐνέκυψαν εἰς τὴν μελέτην τῶν ἀθανάτων προγόνων ἡμῶν, πηγὴν αἰωνίαν πάσης ἐντελείας. Ὁ Ῥακίνας ἀπεσῆθιζε καὶ ἐμιμεῖτο τὸν Εὐριπίδην. Οἱ Φενελῶνες, οἱ Πασχάλοι κτλ. ἦσαν σύγχρονοι περίπου τῶν Κασσαβῶνων, τῶν Σκαλιγήρων, τῶν Στεφάνων, καθὼς ἐν Γερμανίᾳ οἱ Γέται καὶ Σίλλεροὶ εἶναι σύγχρονοι τῶν Οὐολφίων καὶ Βοικίων. Ἄμα ἡ Γαλλία ἐθεώρησεν ὡς ἐπουσιώδη τὴν μελέτην τῶν ἀρχαίων, ἤρχισε νὰ τρέχῃ μὲ μεγάλα βήματα πρὸς τὴν παρακμὴν. Ἄν λοιπὸν εἰς

τούς ξένους ἀποβαίνει οὕτω λυσιτελής ἢ πρὸς τοὺς Ῥωμαίους συμβουλή τοῦ Ὀρατίου

vos exemplaria graeca
Nocturna versate manu, versate diurna,

τί ἄρα πρέπει νὰ εἶπη τις περὶ ἡμῶν, εἰς τοὺς ὁποίους πρόκειται ἄθλος ἢ ἀνάστασις τῆς ἐλληνικῆς γλώσσης καὶ τέχνης! Τὸν μὲν τύπον τοῦ ὠραίου ἀλλαγῶν δὲν πρέπει νὰ τὸν ζητήσωμεν· ἀλλ' ἐπειδὴ ὀφείλομεν νὰ παρακολουθῶμεν καὶ τὴν πρόοδον τῶν αἰῶνων, ἂν θέλωμεν νὰ ἡμεθα τέλειοι, αἱ νεώτεροι γλῶσσαι, καὶ ἐν αὐταῖς μάλιστα ἡ γαλλικὴ, εἶναι αἱ κλειῖδες δι' ὧν ὁ νέος Ἕλληνας θέλει ἀνοίξει τὰ ταμεία, ἐνθα κεῖνται ἀποτεθησαυρισμένα αἱ παντοδαπαὶ τῆς ἀνθρωπότητητος γνώσεις.

Καλὴ εἶναι καὶ ἡ εἶδησις τῆς ἀγγλικῆς, ὠφελιμωτάτη καὶ ἡ τῆς γερμανικῆς, ἀλλὰ δὲν ἔχουσι πάντες τὰ μέσα καὶ τὸν καιρὸν νὰ γίνωσιν ὅλων τούτων κάτοχοι. Ἐκτὸς τούτου δὲν εἶναι σύγγραμμα ὀνομαστὸν ὁπωσοῦν εἰς οἵανδήποτε γλῶσσαν τοῦ κόσμου, οὕτινος δὲν ὑπάρχουσιν ὄχι μία, ἀλλὰ πολλὰ εἰς τὸ γαλλικὸν μεταφράσεις. Ἄν πρὸς τούτοις θεωρήσῃ τις ὅτι ἡ γαλλικὴ διὰ τὴν σαφήνειαν καὶ τὸ ἀρτιεπὲς εἶναι ἡ γλῶσσα τῆς πολιτικῆς, ὅτι δὲν ὑπάρχει εἰς τὸ ἄνω καὶ κάτω ἡμισφαίριον ἰδιώτης ἢ βασιλεὺς, μέτοχος ἐλευθερίου ἀνατροφῆς, μὴ λαλῶν καὶ γράφων μετρίως τὴν γαλλικὴν, θέλει δικαίωσει τὸν περὶ ταύτην ζῆλον τῶν Ἑλλήνων.

Ἄλλ' ἐνῶ ἡ γαλλικὴ γλῶσσα πρὸ πολλοῦ ἤδη χρόνου κατέστη κοινὸν καὶ περισπούδαστον μάθημα εἰς τοὺς παῖδας τῶν Ἑλλήνων, ἐνῶ διδάσκεται εἰς τὰ γυμνάσια, εἰς τὰ σχολεῖα, εἰς τὰ παρθεναγωγεῖα, εἰς τοὺς οἴκους, γραμματικὴ τῆς γλώσσης ταύτης εὐμέθοδος καὶ συντεταγμένη ἰδίως δι' Ἕλληνας, γνωρίζοντας ἤδη τὴν γενικὴν γραμματικὴν, δὲν ὑπάρχει. Οἱ πλεῖστοι μετέφρασαν κατὰ λέξιν (καὶ ὅποια μεταφράσεις!) γαλλικὰς γραμματικὰς, δι' ὧν ἐπεχείρησαν νὰ διδάξωσιν ἐν ἐκτάσει τὸν μαθητὴν τῶν ἐλληνικῶν γυμνασίων τί ἐστὶν οὐσιαστικὸν καὶ τί ἐπίθετον καὶ τί μετοχὴ, πράγματα γνωστὰ ἤδη ἐκ τοῦ ἀλληλοδιδασκτικοῦ σχολεῖου, παραλείποντες τὸ οὐσιωδέστατον, ἧτοι τὸ συγκριτικὸν τῶν δύο γλωσσῶν μέρος. Τινὲς ἀνέμιξαν σποράδην καὶ παρατηρήσεις ὡς

πρὸς τὴν συμφωνίαν ἢ διαφορὰν τῆς ἑλληνικῆς καὶ γαλλικῆς, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ἢ δὲν ἦσαν ἀρχοῦντως παρεσκευασμένοι πρὸς τοιοῦτον ἔργον, ἢ ἀμελῶς καὶ παρέργως ἐπελάβοντο αὐτοῦ. Ἐν γένει δὲ τὸ λεκτικὸν τῶν γραμματικῶν αὐτῶν εἶναι ἀδόκιμον, εἰς δὲ τὰς χεῖρας τῆς νεολαίας τῶν γυμνασίων δὲν πρέπει νὰ παραδίδωνται ἄλλα εἰμὴ βιβλία ὅσον ἔνεστιν ἀκριβῆ περὶ τὴν γλῶσσαν, διότι ἄλλως ὁ κίνδυνος προφανῆς· πᾶσα λέξις καὶ φράσις ἐναπομάσσεται εἰς τὴν μνήμην τοῦ μαθητοῦ, καὶ μάλιστα τοῦ φιλοπόνου, καὶ οὕτω μολύνεται καὶ διαφθείρεται εἰς αὐτὰς τὰς πηγὰς τῆς ἑλληνικῆς παιδείας.

Ὁ Ἕλλην ὁ ἀναγινώσκων ἢ μεταφράζων τοὺς Γάλλους τρέχει κίνδυνον ἄγνωστον εἰς τὰ λοιπὰ ἔθνη, τὸν Ἀγγλον λ.χ. ἢ τὸν Ἰταλόν· διότι ἢ μὲν ἀγγλικὴ καὶ ἰταλικὴ γλῶσσα ἐμορφώθησαν ἤδη πρὸ πολλοῦ, λαβοῦσαι τὸν τελειωτικὸν αὐτῶν τύπον, καὶ ὁ ξένος ἰδιωτισμὸς δὲν εὐρίσκει πάροδον εἰς αὐτὰς, ἀλλ' ἀποκρούεται ἀμέσως διακρινόμενος ἐκ τοῦ ξενικοῦ σχήματός του. Ἡ δὲ νεωτέρα ἑλληνικὴ, διὰ τὸ ἔτι ἀκατασκεύαστον καὶ ἀσχημάτιστον ἐν πολλοῖς, ὁμοιάζει τὰ εἰς τὴν χοάνην τοῦ τεχνίτου χωνευόμενα μέταλλα, ὅπου καὶ ἀλλότριά οὐσίαι δύναντ' εὐκόλως νὰ συμφυρθῶσι. Διὰ τοῦτο βλέπομεν πολλοὺς καὶ αὐτῶν δὴ τῶν οἰομένων εἶναι νομοθετῶν τῆς γλώσσης, προσπταίοντας συνεχῶς καὶ βαρβαρίζοντας, οὐ μόνον κατὰ τὴν φρασεολογίαν, ἀλλὰ καὶ κατ' αὐτὴν τὴν σύνταξιν, ὅπερ ἐλέγχει δεινὴν ἀμάθειαν τῆς προγονικῆς γλώσσης. Ὅθεν ὁ καθηγητὴς ὅστις ἐνῶ διδάσκει τὴν γαλλικὴν ὑποδεικνύει ἐκάστοτε εἰς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ τὰς τοιαύτας κακοζήλους μιμήσεις, πράττει ἔργον διττῶς ὠφέλιμον, καὶ τὴν ξένην γλῶσσαν τοὺς διδάσκει, καὶ τὴν τῆς ἰδίας αὐτῶν διαφορὰν ἐγκαίρως προλαμβάνει.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω εἰρημένων γίνεται, νομίζω, φανερόν ὁποῖον πνεῦμα ὑπηγόρευσε τὴν σύνταξιν τῆς παρούσης Γραμματικῆς· ἂν δὲ ὁμοιάξῃ τὰς μέχρι τοῦδε ἐκδοθείσας ἢ διαφέρει αὐτῶν, καὶ κατὰ τί διαφέρει, τοῦτο θέλει διηγηθῆ αὐτὸ τὸ βιβλίον εἰς τὸν ἀναγνωσόμενον· ὥστε περιττὴ ἢ περὶ τούτων ἐν τῷ προλόγῳ ἀκριβολογία. Σημειῶ δὲ μόνον ὅτι ὡς βάσιν ἔλαβον τὰς νεωτέρας γαλλικὰς γραμματικὰς μὴ παραβλέψας μὴδὲ τὰς ἀρχαιοτέρας αὐτὰς, οἷον τὴν τοῦ Wailly, τὴν

τοῦ Restaud, τὴν τοῦ Condillac, καὶ ἄλλων. Παρετήρησα δὲ ὅτι οἱ Γάλλοι τεχνογράφοι καταχρώμενοι τὴν ἰδίαν τῆς γλώσσης αὐτῶν ἀρετὴν, καὶ ἐκ παντὸς τρόπου θέλοντες νὰ γίνωσι καταληπτοὶ, ἐκπίπτουσι συχνὰ εἰς πολυλογία, ἣτις φέρει τὸ ἐναντίον ἀποτέλεσμα, ἥτοι σύγχυσιν ἀντὶ σαφηνείας. Συμβαίνει δὲ τοῦτο εἰς αὐτοὺς καὶ διὰ τὴν ἔλλειψιν ἢ ἀποφυγὴν τῶν τεχνικῶν ὄρων· ὅθεν πολλαχοῦ λαβὼν τὴν ἔννοιαν τοῦ Γάλλου ἐνέδυσσα αὐτὴν τύπον, οὕτως εἰπεῖν, ἑλληνικόν, ἀλλαχοῦ μὲν συντεμῶν, σπανιώτατα δὲ καὶ ἐκτείννας. Καὶ ὡς πρὸς τὴν ὄλην δὲ διάταξιν τῶν κεφαλαίων ἠκολούθησα τρόπον ἴδιον, ὅστις μοι ἐφάνη καταλληλότερος ὡς πρὸς τὴν ἀλληλουχίαν τῶν κανόνων καὶ τὸ εὐμέθοδον. Τὸ τεχνολογικόν μου δὲν εἶναι ἀπλοῦς σκελετὸς τύπων, ἀλλὰ τοὺς τύπους τῶν ἄρθρων, τῶν ἀντωνυμιῶν, τῶν ῥημάτων συνώδευσα ἐκάστοτε μὲ σαφεῖς καὶ συντόμους ἐπεξηγήσεις, οἷον, τί διαφέρει ἡ δεικτικὴ τοῦ τῆς συνθέτου celui, ἡ κτητικὴ mon τῆς le mien καὶ πρὸς τίνας τῶν ἑλληνικῶν ἀντιστοιχοῦσι· τοῦτο ζητεῖ νὰ μάθῃ ὁ Ἕλλην ὁ σπουδάζων τὴν Γαλλικὴν, ὅχι τί ἐστὶ δεικτικὴ ἢ κτητικὴ ἀντωνυμία. Τὸν κατάλογον τῶν ἀνωμάτων ῥημάτων κατέστησα ὡς οἷόν τε τέλειον, συμπληρώσας τὸν τοῦ Νοέλου καὶ Σαψάλου ἐκ τῆς Γραμματικῆς Γραμματικῶν (grammaire des grammaires) τοῦ Δουβιτιέρου, καὶ τοῦ λεξικοῦ τῆς Ἀκαδημίας. Πρὶν δὲ μεταβῶ εἰς τὸν σχηματισμὸν τῶν ῥημάτων, προέταξα ἀμέσως σύντομον ἀλλ' ἀκριβῆ ἐρμηνείαν τῶν διαφορῶν χρόνων καὶ ἐγκλίσεων κατ' ἀντιπαράθεσιν πρὸς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν. Ἐν γένει δὲ ὡς ὄρον συγκρίσεως ἔχω τὴν ἑλληνικὴν, τὴν μητρικὴν γλῶσσαν τοῦ μαθητοῦ μου, σημειῶν πάντοτε τὰ ὅμοια καὶ τὰ διαφέροντα, καὶ μάλιστα τοὺς γαλλισμοὺς ἐκείνους οἵτινες ἀντίκεινται εἰς τὴν φύσιν τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης, καὶ τοὺς ὁποίους πρέπει ν' ἀποφεύγωμεν ὡς λύμην αὐτῆς.

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ
ΤΗΣ
ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ.

ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΚΟΝ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄.

Περὶ τῶν γραμμάτων καὶ τῆς προφορᾶς αὐτῶν.

Τὰ γράμματα τῆς Γαλλικῆς Γλώσσης εἶναι εἰκοσιπέντε a, b, c, d, e, f, g, h, i, j, k, l, m, n, o, p, q, r, s, t, u, v, x, y, z.

Τούτων φωνήεντα μὲν εἰς, a, e, i, o, u, y, σύμφωνα δὲ τὰ λοιπὰ δεκαεννέα.

Ἐπειδὴ δὲ τὰ μὲν εἰς αὐτῶν ἔχουσιν ἀντίστοιχον φωνὴν καὶ γράμμα εἰς τὴν ἡμετέραν γλῶσσαν, τὰ δὲ ἄλλα καὶ ἄλλα μὲν προφέρονται κατὰ τὸν αὐτὸν πάντοτε τρόπον, ἄλλα δὲ μεταβάλλουσι φθόγγον ὡς ἐκ τῆς θέσεως καὶ τοῦ εἴδους τῆς συλλαβῆς, καὶ τινα ἐνίοτε οὐδὲ προφέρονται ὅλως· διὰ ταῦτα ἐρμηνεύομεν ἐφεξῆς τοὺς κανόνας τῆς ἐνὸς ἐκάστου αὐτῶν προφορᾶς, ἀρχόμενοι ἀπὸ τῶν φωνηέντων.

Περὶ προφορᾶς τῶν φωνηέντων.

Τὸ a (α) προφέρεται ὡς τὸ ἐλληνικὸν ἄλφα· τὸ i (ι) ὡς τὸ ἰῶτα, τὸ o (ο) ὡς τὸ ὀμικρόν· οἶον, *Laconisme*.

Τὸ a δὲν προφέρεται εἰς τὰς ἐξῆς λέξεις *Saône* (Ἄραρ, ποταμὸς), *taon* (οἰστρος, ἔντομον) καὶ *aouit* (Ἀγούσος μῆν). Οὐδὲ τὸ o εἰς τὰς *raon* (ταῶς), *faon* (νεβρός) καὶ *Laon* (ὄνομα Γαλλικῆς πόλεως).

Τὸ e (ε) μηδένα μὲν ἔχον τόνον προφέρεται μὲ φωνὴν πολλὰ ἀσθενῆ καὶ σχεδὸν ἀνεπαίσθητον, διὸ καὶ καλεῖται τότε ἄφωνον (*e muet*)· καὶ ἐν τέλει μὲν λέξεως οὐδὲ ὅλως ἀκούεται, οἶον *forme*, *phrme*, *larme*,

λάρμ.' ἐν μέσῳ δὲ λέξεως ἢ φωνῇ ἐπιτρέχει ταχέως ἐπὶ τῆς ἐχούσης τὸ e συλλαβῆς, καὶ γίνεται οἷονεὶ συγκοπή τις, ὡς εἰς τὰς λέξεις rareté, amener, κτλ.

Εἰς τὰς μονοσυλλάβους δὲ λέξεις, οἷον je, le, me, te, se τὸ e προφέρεται ἐξ ἀνάγκης, ἀλλὰ καὶ τότε ὑποκώφως πως καὶ ἀποκλίνον μᾶλλον εἰς τὴν γαλλικὴν προφορὰν τῆς διφθόγγου eu.

Τὸ δὲ ὄξυτονοῦμενον ἐ καλεῖται ὑπὸ τῶν Γάλλων κλειστὸν ἢ μεμυκὸς (ἐ fermé), διότι προφέρεται μικρὸν διαστελλομένων τῶν χειλέων καὶ τοῦ πνεύματος ἐξερχομένου λεπτοῦ, ὡς εἰς τὰς λέξεις bonté, verité. Εἶναι δὲ δυσχερὲς νὰ ἐρμηνεύσῃ τις διὰ τοῦ καλάμου φθόγγους ξένους, οἵτινες δι' αὐτηκοῦσας καὶ διὰ ζώσης μόνον φωνῆς διδάσκονται.

Τὸ δὲ βαρύτερον ἐ καλεῖται ἀνοικτὸν (ἐ ouvert) ἀντιθέτως πρὸς τὸ κλειστὸν, διότι κατὰ τὴν ἐκφώνησιν αὐτοῦ τὸ ἀνοίγμα τοῦ στόματος εἶναι μεῖζον, καὶ ἡ ἔντασις τῆς φωνῆς. Οὕτως εἰς τὴν λέξιν sévère τῆς πρώτης συλλαβῆς sé τὸ e εἶναι κλειστὸν, τῆς μεσαίας νὲ ἀνοικτὸν, τῆς δὲ τελευταίας re ἄφωνον.

Καὶ πάλιν τοῦ ἐ ἀνοικτοῦ διακρίνουσιν οἱ Γάλλοι τεχνογράφοι διαφοροὺς βαθμοὺς, ὡς πῆ μὲν ἦττον βαρυτόνου ὄντος, πῆ δὲ μᾶλλον, πῆ δὲ μάλιστα· ἦττον μὲν ὡς εἰς τὴν λέξιν père, μᾶλλον δὲ ὡς εἰς τὴν nelle, μάλιστα δὲ ὡς εἰς τὰς procès, accès. Ἄλλ', ὡς ἔφημεν ἀνωτέρω, ἡ τῶν τοιούτων ἐξακρίβωσις εἶναι ἔργον προφορικῆς μᾶλλον διδασκαλίας ἢ γραπτῆς ἐρμηνείας.

Σημειωτέον δ' ἐνταῦθα ὅτι ἡ γαλλικὴ γλῶσσα ἔχει ὡς ἡ ἑλληνικὴ τρεῖς τόνους, βαρεῖαν (accent grave), ὀξεῖαν (accent aigu), περισπωμένην (accent circonflexe)· ἀλλ' ἡ χρῆσις καὶ δύναμις αὐτῶν δὲν εἶναι ἡ αὐτῇ, διότι παρὰ Γάλλοις ἡ μὲν ὀξεῖα χρησιμεύει εἰς δεῖξιν τοῦ ἐ κλειστοῦ, καὶ ἐπ' αὐτοῦ μόνου τοῦ φωνήεντος τίθεται· ἡ βαρεῖα εἰς δεῖξιν τοῦ ἐ ἀνοικτοῦ καὶ ἀντιδιαστολὴν τινῶν λέξεων ἀπὸ ἄλλων ὁμωνύμων, ἢτοι διὰ τῆς βαρείας ἢ πρόθεσις ἢ διαστέλλεται ἐκ τοῦ ῥήματος il a, τὸ ἐπιῤῥήμα οὐ (ὄπου) ἐκ τοῦ συνδέσμου ou (ἡ), κτλ. Ἡ δὲ περισπωμένη ἐπ' ἄλλων μὲν λέξεων σημαίνει τὴν μακρότητα τῶν φωνηέντων, ἐπ' ἄλλων δὲ καὶ συγκοπὴν τινος γράμματος, ὡς εἰς τὸ même τὸ γραφόμενον πρότερον mesme, île=isle (λατ. insula) κτλ.

Ἰστέον δὲ ὅτι μὴ ὑπάρχοντος ἐν τῇ γαλλικῇ τοῦ παρ' ἡμῖν κυρίως καλουμένου τονισμοῦ τῶν λέξεων, ἡ τάσις τῆς φωνῆς πίπτει πάντοτε ἐπὶ τῆς ληγούσης· οἷον opinion (ὀπινιόν), Platon (Πλατόν) κτλ.

Πλὴν ἂν ἡ λήγουσα περιέχη ε ἄφωνον, τότε τὸν τόπον αὐτῆς λαμβάνει ἡ παραλήγουσα, οἶον, Démocrite (Ντεμοκρίτ).

Τοῦ φωνήεντος u ἡ προφορά δὲν δύναται νὰ ἐρμηνευθῆ δι' ἑλληνικοῦ γράμματος. Κατὰ τὴν ἐκφώνησιν αὐτοῦ τὸ στόμα σχηματίζεται ὡς εἰς τὴν ἐκφώνησιν τῆς διφθόγγου ου, ἀλλὰ μὲ πλειοτέραν συστολήν περὶ τὰ χεῖλη· ἤτοι εἶναι λεπτότερόν τι ου, καὶ οἷα ὑποτίθεται ὑπό τινων ἡ προφορά τοῦ ὑψιλοῦ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις.

Τοῦ y grec τὸ ὄνομα σημαίνει ἡ ἐλληνικόν· διότι δι' αὐτοῦ γράφουσι τὰς ἐχούσας τὸ u ἐλληνικὰς λέξεις, ὡς type, τύπος, hypocrite, ὑποκριτής, κτλ.

Τὸ γράμμα τοῦτο εὐρισκόμενον μὲν καθ' ἑαυτὸ ἢ μετὰ συμφώνου προφέρεται ὡς i· οἶον, il y a, ἰλ ἴ ά· myrte, μῦρτ·· κείμενον δὲ μετὰ ζῦ φωνήεντων ἀναλύεται εἰς δύο ii, ὧν τὸ μὲν ἀποτελεῖ δίφθογγον μετὰ τοῦ ἡγουμένου φωνήεντος, τὸ δὲ μετὰ τοῦ ἐπομένου· οἶον, payer=paier (παιγέ), employer=emploier (ἀμπλοαγέ).

Ἐν τέλει κυρίων τινῶν ὀνομάτων ἰσοδυναμεῖ τῷ ἐνὶ i καὶ ἀποτελεῖ ὡσαύτως δίφθογγον μετὰ τοῦ ἡγουμένου φωνήεντος· οἶον, ἡ γαλλικὴ πόλις Nay προφέρεται Né.

Περὶ διφθόγγων.

Διφθόγγους, ὅπως οἱ Ἕλληνες τὰς ἐννοοῦμεν, ἤτοι δύο φωνήεντα μίαν συναποτελοῦντα φωνήν, ἔχουσιν οἱ Γάλλοι τὰς ἐξῆς.

Ai· προφέρεται ὡς ἡ ἐλληνικὴ ai· οἶον, aimer· ἐπομένου δὲ τοῦ l προφέρεται ὡς a, τὸ δὲ l γίνεται ὑγρὸν, οἶον travail, cailou (ἴδε κατωτέρω περὶ τοῦ l). Ὡς a προφέρεται καὶ εἰς τὴν λέξιν douairière (ἐπίκληρος) καὶ εἰς τὸ κύριον ὄνομα Montaigne, εἰς δὲ τὴν μετοχὴν καὶ τὸν παρατατικὸν τοῦ ῥήματος faire ὡς e ἄφωνον· faisant, je faisais.

Au· προφέρεται ω, pauvre. Ὡσαύτως προφέρεται καὶ ἡ ἐκ τριῶν συγκειμένη φωνήεντων eau· οἶον, l'eau, bateau, peau.

Ei· προφέρεται ε, καθιστᾶ δὲ ὑγρὸν τὸ μετ' αὐτὴν l, conseil, treille.

Eu· ἀντίστοιχον τῆς διφθόγγου ταύτης φωνήν δὲν ἔχει ἡ ἐλληνικὴ γλῶσσα, σαλεύει δὲ μετὰ ζῦ τοῦ e καὶ ου· οἶον, feu, bonheur. Τὸν αὐτὸν ἔχει φθόγγον καὶ ἡ τρισύνθετος oeu· οἶον, coeur, oenf.

Εἰς τὴν παθ. μετοχὴν, τὸν ἀόριστον καὶ τοὺς ἐξ αὐτῶν παραγώ-

γους χρόνους τοῦ ῥήματος avoir ἢ δίφθογγος eu προφέρεται ὡς u' j'eus, tu eus, il eut· j'ai eu κτλ.

Οε' προφέρεται ὡς e, διὰ ταύτης γράφουσι τὸ οι εἰς τὰς ἐκ τῆς ἑλληνικῆς λέξεις· Oedipe Οἰδίπους, oesophage οἰσοφάγος. Ὡσαύτως προφέρεται καὶ ἡ οεῖ, ἥτις καθιστᾷ ὑγρὸν τὸ κατόπιν l, οἶον œil.

Οἱ' προφέρεται οα' moi, loi, boire. Εἰς δὲ τὰς λέξεις oignon, moignon, poignant, poignard, poignée προφέρεται μόνον τὸ φωνῆεν o.

Οἱ παλαιοὶ ἔγραφον διὰ τῆς οἱ πολλὰς λέξεις γραφομένας σήμερον διὰ τῆς αἰ. Πρῶτοι οἱ περὶ τὸν Βολταῖρον ἐκαινοτόμησαν καὶ τοῦτο καὶ ἄλλα τινὰ τῆς γαλλικῆς ὀρθογραφίας. Ἦδη δὲ ἀπὸ τοῦ 1835 καὶ ἡ Ἀκαδημία παρεδέχθη τὴν τοιαύτην γραφὴν. Ἐπειδὴ δὲ πολλὰ ἐκδόσεις φέρουσι τὴν παλαιὰν ὀρθογραφίαν, σημειοῦμεν ἐνταῦθα τὰς λέξεις ἐν αἷς ἢ δίφθογγος οἱ ἐπροφέρετο ὡς αἰ ἦσαν δὲ αὔται·

α'. Οἱ παρατατικοὶ καὶ ὑποθετικοὶ χρόνοι τῶν ῥημάτων· j'aimeis, j'aimerois κτλ. γραφόμενοι σήμερον j'aimais, j'aimerais.

β'. Ἐθνικά τινὰ ὀνόματα· οἶον, Anglois, François, Hollandois, κτλ. γραφόμενα σήμερον Anglais, Français, κτλ.

Εἰς ὅσα δὲ τῶν ἐθνικῶν ἢ οἱ ἐπροφέρετο οα, ἐφυλάχθη· οἶον, Danois, Bavaois, Chinois κτλ. Διὰ τῆς οἱ γράφεται καὶ τὸ κύριον ὄνομα François, Φραγκίσκος.

γ'. Τὰ ῥήματα connoître paroître καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν παράγωγα connoissance, κτλ. γραφόμενα νῦν connaître κτλ. καὶ τὸ ἐπίθετον foible μετὰ τῶν παραγῶγων foiblesse, affoiblir, νῦν faible, κτλ.

Ου' προφέρεται ὡς ἡ ἑλληνικὴ ου, courir, mourir, tour.

Εἴθισται δὲ παρὰ Γάλλοις τὸ προφέρειν ἐν ταῖς πλείσταῖς τῶν λέξεων διὰ μιᾶς, ἥτοι κατὰ συνίτησιν, πάντα τὰ μὴ ὑπὸ συμφώνου τινὸς χωριζόμενα ἀλλεπάλληλα φωνήεντα· ἥτοι, fiacre, φιάκρ', piet, πιε κτλ. Καὶ εἶναι τινες τῶν γραμματικῶν οἱ ταύτας κυρίως ἀποκαλοῦντες διφθόγγους, ὡς δῆθεν ἀκουομένων ἐν μιᾷ συλλαβῇ δύο φθόγγων, τὰς δ' ἄλλας ὀνομάζουσι καταχρηστικὰς διφθόγγους ἢ καὶ παντάπασι ἐξοστρακίζουσιν ἐκ τῆς ἀξίως τῶν διφθόγγων, ὡς οὔσας ἀπλᾶς μόνον φωνὰς καὶ στοιχεῖα.

Περὶ τῆς προφορᾶς τῶν συμφώνων, καὶ πρῶτον περὶ τοῦ B.

Τὸ b ἐπέχει τόπον τοῦ ἑλληνικοῦ β, προφέρεται δὲ παχυστομώτε-

ρον ἢ ἐκεῖνο ὡς εἰς τὴν πεπονημένην λέξιν *μπέ*, δι' ἧς μιμούμεθα τὰ βληχήματα τῶν ἀρνίων.

Ἐν τέλει τῶν λέξεων *plomp* καὶ *ablomp* τὸ *b* δὲν ἐκφωνεῖται, ἐκφωνεῖται δὲ εἰς τὰ κύρια ὀνόματα *Moab*, *Job*, *Jacob*.

Περὶ τοῦ C.

Τὸ *c* (σὲ ἢ κὲ) μετὰ μὲν τῶν φωνηέντων *e*, *i*, *y*, προφέρεται ὡς *σ*, *cerbère*, *citoyen*, *cyprès*· μετὰ δὲ τοῦ *a*, *o*, *u*, ὡς *κ*, *cabane*, *colère*, *curé*. Ἐκτὸς ἂν φέρῃ ὑπογεγραμμένον τὸ σημεῖον *la cédille*, διότι τότε προφέρεται ὡς *σ'* οἶον, *façade*, *arçon*, *aperçu*. Ὡς *κ* προφέρεται καὶ μετὰ παντὸς συμφώνου, οἶον, *acteur*, *cratère*, *Clio*· καὶ ἐν τέλει δὲ λέξεως· οἶον, *avec*.

Τὸ τελικὸν *c* ἀκούεται εἰς τὰς λέξεις *bec*, *échec* (ἀποτυχία), *estoc*, *aqueduc*, *syndic*, *tricot*, *avec*, καὶ εἰς τὸ κύριον ὄνομα *Marc*.

Μένει δὲ ἄφωνον εἰς τὰς ἐξῆς, *estomac*, *échecs* (οἱ κύβοι), *tabac*, *jonc*, *lacs* (ἄρκυς), *arsenic*, *tronc*, *clerc*, *porc*, *blanc*, *franc*. Εἰς τινὰς ὅμως ἐξ αὐτῶν καὶ εἰς ὠρισμένας φράσεις προφέρεται, ἂν ἡ ἐπομένη λέξις ἀρχίζῃ ἀπὸ φωνῆεν· οἶον, *franc-étourdi*, *du blanc au noir*, *clerc à-maitre*, *porc-épic*.

Τὸ *c* τοῦ *donc* (λοιπὸν) προφέρεται ἐν ἀρχῇ τῆς φράσεως· οἶον, *je pense, donc je suis*· ἐν μέσῳ δὲ αὐτῆς δὲν προφέρεται· *allons donc nous promener*· ἐκτὸς ἂν ἔπεται προσεχῶς φωνῆεν· *votre frère est donc arrivé*.

Ὅταν μετὰ τὸ διπλοῦν *cc* ἀκολουθῇ *e* ἢ *i*, τὸ πρῶτον *c* προφέρεται ὡς *κ*, τὸ δεύτερον ὡς *σ*, ὥστε ἀμφότερα συνάμα ἀποτελοῦσι τὸν ἤχον τοῦ *ξ*· *accepter*, *accident* κτλ. Εἰς τὴν λέξιν *second* καὶ τὰς ἐξ αὐτῆς παραγομένας *seconder*, *secondaire* τὸ *c* ἠχεῖ ὡς *γγ*, *σεγγόν*, κτλ.

Τὸ *c* προσλαβὸν τὸ *h*, *ch*, ἀποτελεῖ ἰδιαιτερον φθόγγον κατέχοντα τὸν μεταξὺ τοῦ *σ* καὶ *χ* καὶ διὰ μόνον ζώσης φωνῆς διδασκόμενον, ὡς εἰς τὴν λέξιν *chameau*, κτλ.

Διὰ τοῦ *ch* γράφουσι καὶ τὸ *χ* εἰς τὰς ἐκ τῆς ἑλληνικῆς εἰλημμένας λέξεις. Τότε δὲ ἐπομένου μὲν συμφώνου προφέρουσι αὐτὸ ὡς *κ'* οἶον, *Christ*, *chrétien*, *chronologie*. ἐπομένου δὲ φωνηέντος πῆ μὲν ὡς *κ*, πῆ δὲ ὡς εἰς τὸ *chameau*. Ὡς *κ* προφέρεται εἰς τὰς ἐξῆς

λέξεις, Achéloüs, archétype, archonte, archange, Chalcédoine, Chaldéen, catechumène, chaos, Chéronée, Chersonèse, chœur, choriste, chorus, chorographie, choléra morbus, écho, orchestre. Τὴν γαλλικὴν δὲ προφορὰν τοῦ ch ἔχουσι αἱ ἑξῆς: archidiacre, architecte, archiduc, chimie, chirurgien, chérubin, tachygraphie, Achille, Achéron, Machiavel, Ezéchias. Ὁσαύτως καὶ αἱ λέξεις Michel, archévêque, patriarche, ἐνῶ αἱ Michel Ange, archiépiscope, patriarchal ἔχουσι τὴν φωνὴν τοῦ κ.

Εἰς τὴν λέξιν almanach (ἡμερολόγιον) τὸ ch δὲν προφέρεται.

Περὶ τοῦ D.

Τὸ d προφέρεται δασύτερον τοῦ ἑλληνικοῦ δέλτα· donner, ντονέ.

Ἐν τέλει λέξεως δὲν ἀκούεται, ἐπομένου προσεχῶς συμφώνου, οἶον, grand médecin, πλὴν εἰς τὰ κύρια ὀνόματα David, Joad καὶ εἰς τὴν λέξιν Sud (νότος), ἐνθα τὸ d πάντοτε προφέρεται.

Ἐπομένου δὲ προσεχῶς φωνήεντος τὸ τελικὸν d ἐξακούεται, ὅχι ὅμως ὡς d ἀλλ' ὡς t, οἶον, grand homme = grant homme, profond abîme = profont abîme.

Περὶ τοῦ F.

Τὸ f (ἔ φ ἢ κατὰ τοὺς νεωτέρους φ è) προφέρεται ἐν τέλει λέξεως, εἴτε φωνῆεν ἀκολουθῆ προσεχῶς, εἴτε σύμφωνον· vif désir, soif brûlante. Ἐξαιροῦνται αἱ οἶονεὶ σύνθετοι καὶ μίαν μόνην λέξιν ἀποτελοῦσαι φράσεις œuf frais, œuf dur, nerf-de-bœuf, cerf-volant, cerf-dix-cors, chef-d'œuvre, bœuf salé, ἐνθα τὸ f παρασιωπᾶται. Εἰς τὴν λέξιν clef (κλειδίον) τὸ f οὐδόπως ἀκούεται· εἰς δὲ τὸ ἀριθμητικὸν ὄνομα neuf προφέρεται ὡς v (ἕ) ἐπομένου φωνήεντος, οἶον, neuf ans = neuv ans.

Περὶ τοῦ G.

Τὸ g (ζι è ἢ γγ è) λαμβανόμενον ἐν συλλαβῇ μετὰ τῶν φωνηέντων e, i, προφέρεται διὰ τῆς γλώσσης καὶ ἔχει φωνὴν ὁμοιάζουσαν τὴν τοῦ ζ, δασυτέραν ὅμως τούτου· gémir, gîte μετὰ δὲ τοῦ a, o, u,

καὶ τῶν συμφώνων l, r, m, προφέρεται διὰ τοῦ οὐρανίσκου ὡς γγ ἢ γκ· οἶον, galon, gosier, guttural, gloire, agréable, augmenter.

Τὸ διὰ τοῦ οὐρανίσκου g μεταβάλλεται εἰς τὸ διὰ γλώσσης παρεννομένου μεταξὺ τοῦ e ἄφωνου· οἶον, George=Jorge, il mangea=il manja.

Πάλιν τὸ διὰ τῆς γλώσσης g προφέρεται διὰ τοῦ οὐρανίσκου, παρεννομένου μεταξὺ τοῦ u, οἶον, guérir=γγερίρ· guide=γγίδ. Τὸ u τότε δὲν ἀκούεται.

Ἄλλ' εἰς τὰς ἐπομένας λέξεις τὸ u ἀκούεται διακριδόν, ἤτοι, aiguille, aiguillon, aiguiser, arguer, inextinguible, sanguinaire, ὡς καὶ εἰς τὰ κύρια ταῦτα le Guide, de Guise.

Ἄν τὸ e τῆς εἰς gue ληγούσης λέξεως φέρῃ τὸ διαιρετικὸν σημεῖον, τὸ u ἀκούεται· οἶον, ciguë, contiguë, ambiguë· ἄλλως μένει ἄφωνον· οἶον, figue, φίγγ, ligue, λίγγ.

Τὸ g μετὰ τοῦ n ἀποτελεῖ ἰδίαν φωνήν, ὑγρὰν τινα καὶ λείαν νιὰ, νιέ, ὡς εἰς τὰς λέξεις magnanime, gagner, agneau, magnétisme, incognito. Ἄλλ' ἐν ἀρχῇ λέξεως φυλάττει τὴν λαρυγγώδη προφορὰν· gnome, Gnide, gnostique, gnomon, ὡς καὶ εἰς τὰς ἐξῆς agnat, diagnostic, stagnation, cognat, régnicole, inexpugnable, igné, Progné.

Εἰς δὲ τὸ κύριον ὄνομα Regnard καὶ εἰς τὴν λέξιν signet (σελιδοδείκτης) τὸ g εἶναι ἄφωνον.

Τὸ τελικὸν g συμφώνου μὲν ἐπομένου προσεχῶς δὲν προφέρεται· οἶον, long chemin· ἐπομένου δὲ φωνήεντος προφέρεται ὡς κ' οἶον, suer sang et eau, un long accès, rang honorable, ὡς εἰ ἦν γεγραμμένον· sank et eau, un lonk accès κτλ.

Ἄλλ' εἰς τὰς ἐξῆς παρασιωπᾶται ὅλως· bourg, faubourg, étang, poing, coing, hareng, seing· δὲν ἀκούεται δὲ οὐδὲ εἰς τὸ vingt, legs καὶ doigt.

Τὸ ἀρκτικὸν g τῆς λέξεως gangrène ἔχει ἐπίσης τὴν τοῦ κ φωνήν· kangrène.

Περὶ τοῦ H.

Τὸ h συγκαταλέγεται μὲν μετὰ τῶν συμφώνων, ἀλλ' ἑρθότερον ἠδύνατο νὰ ὀνομασθῇ πνεῦμα ἢ γράμμα. Διακρίνεται δὲ εἰς δασὺ (h aspirée) καὶ ψιλὸν (h muette). Αἱ τὸ δασὺ h φέρουσαι λέξεις προ-

φέρονται μετὰ δασέος πνεύματος παρεμφεροῦς τῆ τοῦ χ προφορᾶ, λεπτοτέρου ὅμως καὶ οἷα ὑποτίθεται ἢ τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς δασείας· τὸ δὲ ψιλὸν ἠ ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ ἐλληνικὸν πνεῦμα τὴν ψιλὴν, οὐδόλως ἀκουόμενον, οὐδὲ φέρον τροποποιήσιν τινα εἰς τὴν τῶν φωνήεντων προφορὰν. Καὶ εἰς μὲν τὴν ἐλληνικὴν γλῶσσαν πᾶσα λέξις ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένη δασύνεται ἢ ψιλοῦται· παρὰ Γάλλοις δὲ ὀλίγαι μὲν τινες φέρουσι τὸ δασύ, ὀλίγαι δὲ τὸ ψιλὸν ἠ, αἱ δὲ πλεῖσαι οὐδέτερον.

Δασὺ εἶναι τὸ ἠ εἰς τὰς ἐξῆς λέξεις·

Ha! hâbler, hache (καὶ εἰς τὰς παραγώγους αὐτῆς), hagar, haha, haie, haillon, haine, haire, haireux, halage, halbran, hâle, halener, haler, haleter, hallage, halle, hallebarde, hallier, haloir, halot, halotechnie, halte, halter, hamac, hameau, hampe, han, hanap, hanche, hangar, hanneton, hanscrit, hanse, hansématique, hansière, hanter, happe, happelourde, harangue, haras, harasser, harceler, harde, hardes, hardi (καὶ τὰ παράγωγα), hardilliers, harem, hareng, hargneux, haricot, haridelle, harnois, harpagon, harpe, harpeau, harper, harpie, harpin, harpon, hart, hasard (καὶ τὰ παράγωγα), hase, hâte (καὶ τὰ παράγωγα), hâtereau, hâtier, hâtille, hâtiveau, haubaner, haubans, haubert, hausse, haut (καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ παράγωγα), hâve, havre, hé! hem! hennir (καὶ τὰ παράγωγα), Henri, Henriade, héraut, hère, herisser, hêrisson, hernie, héron, héros, herpes-marines, herse, hêtre, heurter, hibou, hic, hideux, hiérarchie, hie, hisser, hobereau, hoc, hoca, hoche, hochement, hochepot, hochequeue, hocher, hochet, Hollande, Hollandais, hoho! hola! homard, hongre, honnir, honte (καὶ τὰ παράγωγα), hoquet, hoqueton, horde, hors, hotte, hottée, Hottentot, houblon, houe, houhou, houille, houle, houlette, houppe, houppebande, hourailler, hource, hourdage, hourder, Houri, hourvari, houspiller, housse, houssinne, houssoir, houx, huchet, huée, huet, Huguenot, huit, humer, hun, huppe, hure, hurler, hussard, hutte.

Δασὺ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶναι προσέτι ἐν μέσῳ λέξεως μεταξὺ φωνήεντων, cohue, ahan κτλ.

Ἡ δασεῖα εἰς τὰς ἐκ τῆς ἐλληνικῆς εἰλημμένας λέξεις ἀντικαθιστᾶ-

ται διὰ τοῦ φιλοῦ h, οἶον, Héléne, Hercule, histoire, πλὴν τοῦ σημειωθέντος héros ἔνθα τὸ h εἶναι δασύ, ἀλλ' οὔτινος τὰ παράγωγα heroïne, héroïque, héroïsme (χαρακτήρ ἢ πράξις ἥρωος) ἔχουσιν αὐτὸ φιλόν, καὶ πλὴν τοῦ hiérarchie.

᾿Ωσαύτως τίθεται τὸ h μετὰ τοῦ r εἰς τὰς ἀπὸ τοῦ ρ ἀρχομένας ἑλληνικὰς λέξεις· οἶον, rhétorique, rhinocéros κτλ., ἢ μετὰ δύο ῥῶ, οἶον, diarrhée.

Τὸ h μετὰ τοῦ c ἀναπληροῖ τὸ δασύ χ, οἶον, Chéronée, μετὰ τοῦ p τὸ φ, οἶον, philosophie, καὶ μετὰ τοῦ t τὸ θ, οἶον, théologie.

Περὶ τοῦ J.

Τὸ j (ζι ἢ ζέ) προφέρεται ὡς τὸ διὰ γλώσσης g, jalousie, jeter. Δι' αὐτοῦ γράφεται πολλάκις τὸ ἑλληνικὸν ἰῶτα· οἶον, Jean Ἰωάννης, Jésus Ἰησοῦς, Jérémie Ἰερεμίας.

Περὶ τοῦ K.

Διὰ τοῦ k (κα) γράφονται ξενικαί τινες καὶ ὄχι γνησίως γαλλικαὶ λέξεις· οἶον, kyrielle, kan, kilomètre, kiosque, κτλ.

Περὶ τοῦ L.

Τὸ l (ἐλ ἢ κατὰ τοὺς νεωτέρους λὲ) ἀναλογεῖ πρὸς τὸ ἑλληνικὸν λ, laurier, livre.

Τὸ τελικὸν l προφέρεται εἰς ὅλας πλὴν τῶν ἐπομένων λέξεων, baril, chenil, coutil, fusil, gril, nombril, outil, persil, sourcil καὶ τοῦ fils (υἱός).

Τὸ l κείμενον μετὰ τὸ φωνῆεν i λαμβάνει λεῖόν τινα καὶ ὑγρὸν ἤχον λιὰ, λιῆ, ἢ κοινότερον γιὰ, γιῆ, διὸ καὶ ὑγρὸν (l mouillé) τότε καλεῖται· οἶον, avril, babil, mil (κεγχρίον), péril, bail, écueil, travail, fille, κτλ.

Δὲν προφέρεται δὲ ὑγρῶς καίπερ ἔχον προηγούμενον τὸ i εἰς τὰ ἐξῆς ὀνόματα, cil, fil, Nil, ville, mille, mil (χίλιοι) καὶ εἰς τὰς ἀπὸ τοῦ ill ἀρχομένας λέξεις, illustre, illusion.

Περὶ τοῦ M.

Τὸ m (ἐμ ἢ μὲ) εἶναι τὸ ἑλληνικὸν μ. Ἐν τέλει δὲ συλλαβῆς δὲν

ἀκούεται εὐκρινῶς ὡς μ, ἀλλ' ἀποτελεῖ ἤχόν τινα καὶ μυγμὸν διὰ τῶν ῥωθῶνων, τοῦτ' αὐτὸ ὕπερ συμβαίνει καὶ εἰς τὸ n. Διὸ καὶ τὰ γράμματα ταῦτα καλοῦνται τότε ὑπόρρινα (lettres nasales). Καὶ τὸ μὲν προηγούμενον e, μεθ' οὗ ἀποτελεῖ τὸ m συλλαβὴν, ἤχει μᾶλλον ὡς a, τὸ δὲ i ὡς e, τὸ δὲ u ὡς ἡ δίφθογγος eu· οἷον empire (πρόφ. ampire), impie (ἐμπι), humble (heumble).

Ἐξαιροῦνται αἱ ἀπὸ τοῦ imm ἀρχόμεναι λέξεις· οἷον, immobile, immense (ιμομπιλ, ἱμάνς)· εἰς ταύτας τὸ m δὲν προφέρεται διὰ τῆς ῥίνος, οὐδὲ τὸ i ὡς e. Ὅμοιως καὶ ὅταν μετὰ τὸ m ἀκολουθῇ n, οἷον, amnistie, Agamemnon (ἀμνισί, Ἀγγαμεμνόν). Πλὴν τοῦ damner, condamner, ἔνθα τὸ m ἤχει ὡς ἐν ὑπόρρινον m ἢ n (dâner, condâner). Εἰς δὲ τὴν λέξιν automne (φθινόπωρον) τὸ m παρασιωπᾶται ὅλως, ἀκούεται δὲ μόνον τὸ n ὡς ἔχει φύσεως (autone).

Εἰς τὰς ἐκ τοῦ λατινικοῦ εἰλημμένας ταύτας λέξεις, album, opium, muséum, décorum, ἡ κατάληξις um προφέρεται om ἄνευ ὑπόρρινου φθόγγου (album, opiom, muséom, décorom).

Περὶ τοῦ N.

Τὸ n (ἐν ἢ νὲ) ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ ἑλληνικὸν ν' ἐν τέλει δὲ λέξεως ἢ συλλαβῆς ἤχει διὰ τῶν μυκτῆρων· καὶ τὸ μὲν ἠγούμενον e, μεθ' οὗ τὸ n ἀποτελεῖ συλλαβὴν, ἐκφωνεῖται ὡς a, τὸ δὲ i ὡς e, τὸ δὲ u ὡς ἡ δίφθογγος eu· οἷον, enfant (ἀνφάν), mince (μένς), brum (breum). Ἄλλ' ἐν τῷ θηλυκῷ brune (μελαγχροινὴ) τό τε n καὶ τὸ u φυλάττουσι τὴν κατὰ φύσιν προφορὰν, ἐπειδὴ τὸ n συλλαβίζεται ἐνταῦθα μετὰ τοῦ ἐπομένου e, bru-ne.

Κατὰ ταῦτα τὸ μὲν ἀρσενικοῦ γένους cousin (ἐξάδελφος) προφέρεται κουζεν, ὑπόρρινος, τὸ δὲ θηλυκὸν cousine (ἐξάδελφη) προφέρεται κουζιν, τοῦ συλλαβισμοῦ ὄντος ἐνταῦθα cousi-ne. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει πάντοτε ὅσάκις μετὰ τὸ n ἀκολουθῇ φωνῆεν.

Τὸ διπλοῦν nn ἐκφωνεῖται ὡς ἔχει φύσεως, οὐχὶ δὲ ὑπόρρινος· innocence (ἰνοσάνς), année, anneau, ennemi (ἐν' μί). Πλὴν τοῦ ennui, ennobli, ἔνθα ἀκούονται δύο n τὸ μὲν ὑπόρρινον, τὸ δ' οὐ· (annui, annobli), καὶ πλὴν τῶν δύο τούτων enivrer, enorgueillir προφερομένων ὡς εἰ ἐγράφοντο ὡσαύτως μὲ δύο n, τὸ μὲν ὑπόρρινον, τὸ δὲ οὐ· (annivrer, annorgueillir). Αἱ δὲ λέξεις solennel,

hennir, hennisement προφέρονται δι'ένος μόνου ὑποβρίνου φθόγγου (solan-el, han-ir, han-issement).

Τελικὸν λέξεως ὃν δὲν προφέρεται ὑποβρίτως εἰς τὰ ἐξῆς ὀνόματα, abdomen, amen, Eden, gramen, hymen, examen (πρόφερε ἐγγύζαμὲν, ὕμην, κτλ.)

Περὶ τοῦ P.

Τὸ p (πέ) ἔχει ἀντίστοιχον ἐν τῷ ἑλληνικῷ ἀλφάβητῳ τὸ π.

Εἰς τὰς λέξεις baptême, baptiser, Baptiste, cheptel, indomptable, dompter, prompt, exempt, compte, sept, corps, temps, τὸ p δὲν προφέρεται.

Ἐπίσης δὲν προφέρεται ἐν τέλει λέξεως, camp, champ, drap, sirop, cep· εἰς δὲ τὰ ἐπιβρίσματα beaucoup καὶ trop ἐξακούεται ἐπομένου προσεχῶς φωνήεντος· οἷον, il a beaucoup étudié, il est trop entêté. Εἰς μόνον δὲ τὰ ὀνόματα Alep, jalap, cap, ἐξακούεται πάντοτε, εἴτε ἀκολουθῆ φωνῆεν εἴτε μὴ.

Εἶπομεν δὲ ἤδη ὅτι τὸ ph ἀντικαθίστησι τὸ ἑλληνικὸν δασύ φ, καὶ προφέρεται δὲ ὡς φ, οἷον philosophe.

Περὶ τοῦ Q.

Τὸ q (κιού) ἐν ἀρχῇ καὶ μέσῳ λέξεως συνοδεύεται πάντοτε ὑπὸ τοῦ φωνήεντος u, ὅπερ δὲν ἔχει τότε ἴδιον φθόγγον· οἷον, qualité καλιτέ· quitter κιτέ, κτλ.

Εἰς τὴν λέξιν coq (ἀλεκτρυὼν) τὸ q προφέρεται, ἀλλ' εἰς τὸ coq d'Inde εἶναι ἄφωνον· εἰς τὸ ἀριθμητικὸν ὄνομα cinq ἐπίσης προφέρεται, ἐκτὸς ἂν ἀκολουθῆ προσεχῶς σύμφωνον, ὡς cinq garçons.

Τὸ u τὸ προσγραφόμενον τῷ q καὶ συνήθως μὴ προφερόμενον, εἰς τὰς ἐξῆς λέξεις προφέρεται κατ' ἐξαιρέσιν, οὐχὶ δὲ ὡς ἔχει φύσεως, ἀλλ' ὡς ἡ δίφθογγος ou· ἦτοι, aquatile, aquatique, équateur, équation, quadragénaire, quadragésime, quadrupède, quadruple, in-quarto, αἵτινες ἀναγινώσκονται οὕτω, ἀκουατίλ, κτλ. Ὡσαύτως καὶ εἰς τὴν λέξιν quaker, ἥτις προφέρεται οὕτως, κουάκρ.

Ἐν δὲ ταῖς ἐπομέναις προφέρεται μὲν ἐπίσης κατ' ἐξαιρέσιν τὸ u, ἀλλὰ μὲ τὸν φθόγγον ὃν ἔχει συνήθως παρὰ Γάλλοις· ἦτοι équestre, (ΓΑΛΛ. ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ).

équilateral, quintuple, questure, ubiquiste, équitation, à quia, Quinte-Curce, Quintilien, αἴτινες ἀναγινώσκονται ἐκυέσρ', ἐκυίλατεράλ, κτλ.

Περὶ τοῦ R.

Τὸ r (ἔρ ἢ κατὰ τοὺς νεωτέρους ρὲ) προφέρεται ἀεὶ, ὡσαύτως καὶ ἐν τέλει λέξεως, or, désir, finir, κτλ.

Δὲν ἀκούεται δὲ μόνον ἐν τέλει τῶν εἰς er ληγουσῶν λέξεων· οἶον, danger, berger, aimer, κτλ., πλὴν ἂν ἀκολουθῇ προσεχῶς φωνῆεν, ὅτε προφέρεται εἰς ἀποφυγὴν τῆς χασμωδίας.

Ἐξαιροῦνται αἱ εἰς er μονοσύλλαβοι λέξεις· οἶον, fer, mer, cher, καὶ αἱ ἐξῆς πολυσύλλαβοι, belvédér, mâchefer, cancer, cuiller, enfer, j'éther, fier, hier, ἔτι δὲ τὰ κύρια ὀνόματα, ὡς Jupiter, Lucifer, Necker, Alger, Esther κτλ. Εἰς ὅλα ταῦτα τὸ τελικὸν r προφέρεται.

Τὸ διπλοῦν rr διακρίνεται εἰς τὴν ἐκφώνησιν á. τῶν ἀπὸ irr ἀρχομένων λέξεων· οἶον, irritation, irrévocable, κτλ. Ἐ'. εἰς τὰς λέξεις errer, abhorer, concurrent, interrègne, narration, torrent. γ'. εἰς τοὺς μέλλοντας καὶ ὑποθετικούς χρόνους τῶν τριῶν τούτων ῥημάτων mourir, courir, acquérir· je mourrai, je courrai, j'acquerrai.

Περὶ τοῦ S.

Τὸ s (ἔς ἢ σὲ) ἐπέχει τόπον τοῦ ἑλληνικοῦ σ, Socrate· κείμενον δὲ μεταξὺ φωνηέντων προφέρεται ὡς ζ· misère, rose, μιζέρ, ρόζ· πλὴν τῶν ἐξῆς, ἔνθα φυλάττει τὴν τοῦ σ προφορὰν, désuétude, monosyllabe, parasol, préséance, presupposer, pusillanimité, vraisemblance, καὶ τῶν εὐχρήστων χρόνων τοῦ ῥήματος gésir, nous gisons, il gisait, gisant.

Ὡς ζ προφέρεται καὶ εἰς τὰς λέξεις transiger, transaction, transit, transitif, transitoire, ἔτι δὲ εἰς τὸ Alsace, Alsacien, balsamine, balsamique, balsamite.

Τὸ τελικὸν s ἐπομένου μὲν προσεχῶς φωνηέντος προφέρεται ἐπίσης ὡς ζ, οἶον pas à pas· ἐπομένου δὲ συμφώνου εἶναι ἄφωνον.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας τὸ τελικὸν s προφέρεται πάντοτε· aloès, as, atlas, blocus, foetus, iris, maïs, mars, choléra morbus,

dervis, jadis, ours, prospectus, laps de temps, en sus, vis, fils, vasistas, chorus, gratis, rebus, sinus, Bacchus, Crésus, Délos, Pallas και τὰ λοιπὰ ξενικά κύρια. Εἰς τὸ Jésus (Ἰησοῦς) προφέρεται, οὐχὶ δὲ και εἰς τὸ Jésus Christ.

Ἀκούεται δὲ και εἰς τὸ ἐπίρρημα plus ἐν ταῖς τοιαύταις φράσεσι, je dis plus, il ya plus· ὄχι δὲ και ὅταν προτάσσεται τῶν ἐπιθέτων ἐπὶ συγκρίσεως· ἔτι δὲ εἰς τὸ tous (πάντες) λαμβανόμενον καθ' ἑαυτὸ· ὅταν δὲ κῆται ἐπιθετικῶς μετὰ τινος οὐσιαστικοῦ τὸ s παραιοπάται· tous les hommes.

Εἰς τὴν κοινὴν ὀμιλίαν τὸ s τῶν δευτεροπροσώπων ῥημάτων παραιοπάται συνήθως, και φωνῆεν ἂν ἀκολουθῆ· οἶον, tu aimes à rire, tu joues avec prudence, προφέρονται tu aime à rire, tu joue avec prudence.

Περὶ τοῦ T.

Τὸ t (τὲ) εἶναι ἀντίστοιχον τοῦ ἑλληνικοῦ ταῦ, tyrān. Ἄλλ' ἢ συλλαβὴ τί ἐν πολλαῖς λέξεσι προφέρεται σι· τοιαῦται δὲ εἶναι αἱ ἐξῆς.

α. Αἱ λήγουσαι εἰς tial, tiel, tion, και αἱ ἐξ αὐτῶν παραγόμεναι· οἶον, partial, essentiel, perfection, ration, rationnel, diction, dictionnaire· ἐκτὸς ἂν προσηῆται s ἢ x· οἶον, mixtion, bastion, question, bestial· Καὶ εἰς τοὺς παρατατικούς δὲ τῶν ῥημάτων τὸ τί φυλάττει τὴν κατὰ φύσιν φωνήν· nous partions, nous portions.

β'. Τὰ εἰς tien κύρια και ἔθνικά· οἶον, Gratien, Dioclétien, Vénitien, τὰ δὲ λοιπὰ εἰς tien φυλάττουσι τὴν τοῦ ταῦ προφορὰν, soutien, maintien, κτλ.

γ'. Τινὰ τῶν ληγόντων εἰς tie, οἶον, ineptie, inertie, minutie, prophétie, και τὰ εἰς atie, primatie, démocratie.

δ'. Τὸ ἐπίθετον patient και τὰ ἐξ αὐτοῦ παράγωγα, τὸ satieté, insatiable, και τὰ ῥήματα initier και balbutier.

Εἰς τὰς ἐξῆς λέξεις τὸ τελικὸν t προφέρεται· accessit, brut, dot, déficit, fat, granit, indult, lest, luth, net, subit, toast, transit, vivat, Zénith, abject, contact, correct, direct, exact, infect, suspect, strict, tact. Εἰς δὲ τὸ respect, aspect και circonspect ἐκφωνεῖται μόνον τὸ c.

Εἰς τὴν λέξιν Christ Χριστός, τὸ τελικὸν st ἀκούεται, ὄχι δὲ και

εις τὸ Jésus Christ, ὕπερ προφέρεται Jésu Chri. Προφέρεται τὸ st καὶ εἰς τὰς λέξεις est ἀνατολή, ouest δύσις, ὄχι δὲ καὶ εἰς τὸ ῥῆμα il est.

Ἐπὶ πάσης δὲ ἄλλης λέξεως τὸ τελικὸν t προφέρεται μὲν ἐπομένου φωνήεντος ἢ τοῦ ψιλῶς h, un savant homme, je suis tout à vous, παρασιωπᾶται δὲ πρὸ συμφώνου καὶ τοῦ δασέος h. Εἰς δὲ τὸν σύνδεσμον et (καὶ) τὸ t δὲν ἀκούεται οὔτε πρὸ φωνήεντος οὔτε πρὸ συμφώνου.

Τὸ διπλοῦν tt διακρίνεται ἐν τῇ προφορᾷ τῶν λέξεων atticisme, attique, guttural καὶ pittoresque.

Σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ t μετὰ τὸ n προφέρεται ὑπὸ τῶν Γάλλων εὐκρινὲς τ, ἐνῶ παρ' ἡμῖν ὁ ἤχος τοῦ n τροποποιεῖ τὸν τοῦ ταῦ, οὗτινος ἢ προφορὰ ὁμοιάζει τότε τὴν τοῦ γαλλικοῦ d' οἶον, Ἀντώνιος—Ἀνδώνιος. Ὅθεν μὴ προφέρῃς τὸ γαλλικὸν Antoine κατὰ τὸν ἑλληνικὸν τρόπον ὡς εἰ ἦν Andoine, μηδὲ τὸ antichambre andichambre, ἀλλ' ἀπάγγελλε ἐκάτερον τῶν στοιχείων n καὶ t καθαρῶς καὶ διακριδόν. Τὸ αὐτὸ λέγομεν καὶ περὶ τοῦ μ καὶ π. Ἡμεῖς μὲν προφέρομεν τὴν λέξιν τύμπανον ὡς εἰ ἦν γεγραμμένη διὰ τοῦ b τύμβανον, ὁ δὲ Γάλλος δὲν πρᾶττει οὐδὲν τοιοῦτον, ἀλλὰ προφέρει τὸ μὲν m διὰ τοῦ μυκτῆρος, ὡς εἴρηται, τὸ δὲ p ὡς πῖ καθαρὸν tympan, campagne, tym—pan, cam—pagne.

Τὸ th τὸ ἀναπληροῦν τὸ ἑλληνικὸν θ προφέρεται ὡς τ' αἶον théologie.

Αἱ δύο αὗται λέξεις asthme (ἄσθμα) καὶ isthme (ἰσθμός) προφέρονται ὡς εἰ ἦσαν γεγραμμέναι asme, isme.

Περὶ τοῦ X (ἰξ ἢ ξέ).

Τὸ γράμμα τοῦτο προφέρεται ὡς τὸ ἑλληνικὸν ξ, οἶον exprès ἔχει δὲ καὶ ἄλλην τινὰ ὑγροτέραν φωνὴν, ὡς εἰς τὴν λέξιν examen (ἐγγυζαμέν).

Τὴν ὑγρὰν ταύτην φωνὴν ἔχει τὸ X εἰς τὰς λέξεις αἵτινες ἄρχονται ἀπὸ τοῦ ex, ἐπομένου μετὰ τὸ X φωνήεντος, οἶον, exemble, examen, exhiber, exécre κτλ., ἔτι δὲ εἰς κύρια τινὰ ὀνόματα ὡς Xavier, Xénophon, le Xanthe, Xanthippe καὶ εἰς τὸ Xerxès, ὕπερ προφέρεται Czercesse.

Εἰς τὰς ἐφεξῆς δὲ λέξεις λαμβάνει τὸν φθόγγον τοῦ σ' soixante,

Bruxelles, Auxonne, Auxerre· αὐται ἀναγινώσκονται ὡς εἰ ἦσαν γεγραμμένοι soissante, Bruxelles κτλ.

Ἐπὶ πάσης δ' ἄλλης λέξεως προφέρεται ὡς ξ, οἶον, maxime, luxe, sexe, Alexandre, extrême κτλ.

Τὸ τελικὸν X ἀκούεται εἰς τὰς λέξεις Styx, borax, lynx, index, sphinx καὶ préfix.

Εἰς δὲ τὰς λοιπὰς λέξεις ἐπομένου μὲν προσεχῶς συμφώνου εἶναι ἄφωνον, ἐπομένου δὲ φωνήεντος προφέρεται ὡς ζ· chevaux alertes, cheveux épars, travaux inutiles. Ὡστε τὸ σύμφωνον τοῦτο ἔχει τέσσαρας φωνάς, τὴν τοῦ ζ, τὴν τοῦ σ, τὴν τοῦ ξ, καὶ τὴν ἄλλην τὴν ὑγράν τοῦ examen.

Εἰς τὰ ἀριθμητικὰ ὀνόματα dix καὶ six καθ' ἑαυτὰ λαμβανόμενα τὸ X προφέρεται μὲ τὸν ἦχον τοῦ σ· diss, siss· ἐπομένου δὲ προσεχῶς φωνήεντος ἢ h φιλοῦ ὡς ζ, six hommes, ἐπομένου δὲ συμφώνου σιγᾶται ὅλως· six pistoles, dix volumes.

Περὶ τοῦ Z (ζέ).

Προφέρεται ὡς τὸ ἑλληνικὸν ζ· Zacharie, Zéphire.

Ἐν τέλει λέξεως προφέρεται μὲν ἐπομένου προσεχῶς φωνήεντος, σιγᾶται δὲ ἐπομένου συμφώνου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Περὶ τῶν Μερῶν τοῦ Λόγου.

Τὰ Μέρη τοῦ Λόγου (les parties du discours) εἶναι κατὰ τοὺς Γάλλους Γραμματικούς δέκα, τὸ Ἄρθρον (l'Article), τὸ Οὐσιαστικὸν ἢ Ὄνομα (le Substantif ou Nom), τὸ Ἐπίθετον (l'Adjectif), ἢ Ἀντωνυμία (le Pronom), τὸ Ῥῆμα (le Verbe), ἢ Μετοχὴ (le Participe), τὸ Ἐπίρρημα (l'Adverbe), ἢ Πρόθεσις (la Préposition), ὁ Σύνδεσμος (la Conjonction), τὸ Ἐπιφώνημα (l'Interjection).

Χωρίζουσι λοιπὸν ἐκ τοῦ Ὄνόματος τὸ Ἐπίθετον, ὀνόματα καλοῦντες μόνα τὰ οὐσιαστικά, καὶ ἐκ τοῦ Ἐπιρρήματος τὸ Ἐπιφώνημα, περιλαμβάνοντες εἰς τοῦτο ὅλα τὰ παρ' ἡμῖν καλούμενα θαυμαστικά, σχετλιαστικά κτλ. μόρια. Οὕτω δὲ τὰ μέρη τοῦ λόγου γίνονται δέκα, ἀντὶ τῶν ἐκτὼ τῆς Ἑλληνικῆς Γραμματικῆς.

Παρέπονται δὲ εἰς τὸ Ἄρθρον, τὸ Ὄνομα, τὴν Ἀντωνυμίαν καὶ τὴν Μετοχὴν γένος (genre), ἀριθμὸς (nombre), πτώσις (cas).

Γένη εἶναι δύο, ἀρσενικὸν (masculin), καὶ θηλυκὸν (féminin).

Ἄριθμοι δύο, ἐνικὸς (singulier), καὶ πληθυντικὸς (pluriel).

Πτώσεις ἕξ, ὀνομαστικὴ (nominatif), γενικὴ (génitif), δοτικὴ (datif), αἰτιατικὴ (accusatif), κλητικὴ (vocatif) καὶ ἀφαιρετικὴ (ablatif).

Σημειωτέον δὲ ὅτι οἱ Γάλλοι πτώσεις κυρίως δὲν ἔχουσιν, ἐκφράζοντες διὰ τῶν προθέσεων τὰς διὰ τῶν πτώσεων ἐμφαινομένας σχέσεις τοῦ λόγου. Ἄλλ' οὐχ ἤττον οἱ ἀρχαιότεροι γραμματικοὶ τῶν Ἑσῶζον τὰς ὀνομασίας τῶν πτώσεων, παραλαβόντες ἐκ τῆς Λατινικῆς. Τούτους ἠκολουθήσαμεν καὶ ἡμεῖς, νομίζοντες τὸν τρόπον αὐτὸν ἐπιτηδειότερον εἰς Ἑλληνας μαθητάς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Περὶ Ἄρθρου καὶ Ὄνόματος.

Τὰ ἄρθρα τῆς γαλλικῆς γλώσσης εἶναι le (ὁ) εἰς τὸ ἀρσενικὸν, (la) (ἡ) εἰς τὸ θηλυκὸν, les (οἱ, αἱ) εἰς τὸν πληθυντικὸν ἀμφοτέρων τῶν γενῶν· οἶον, le père (ὁ πατήρ), les pères (οἱ πατέρες), la mère (ἡ μήτηρ), les mères (αἱ μητέρες).

Ὅταν τὸ ὄνομα ἄρχεται ἀπὸ φωνήεντος ἢ h ψιλοῦ, ἐκθλίβεται τὸ e τοῦ le καὶ τὸ a τοῦ la· οἶον, l'homme (ὁ ἄνθρωπος), l'âme (ἡ ψυχή).

Ἐπειδὴ δὲ ὡς ἀνωτέρω εἶπομεν, οἱ Γάλλοι πτώσεις κυρίως δὲν ἔχουσι, τῆς καταλήξεως τῶν τε ἄρθρων καὶ τῶν ὀνομάτων μενούσης ἀτρέπτου καὶ ἄει τῆς αὐτῆς, ἀναπληροῦσιν αὐτὰς διὰ τῶν προθέσεων de καὶ à, διὰ μὲν τῆς de προτασσομένης τοῦ ὀνόματος παρισῶντες τὴν ἰδέαν τῆς γενικῆς, διὰ δὲ τῆς à τὴν τῆς δοτικῆς· οἶον, la main ἡ χεῖρ, de la main τῆς χειρὸς, à la main τῆς χειρὸς. Ἡ αἰτιατικὴ εἶναι πάντοτε ὁμοία τῇ ὀνομαστικῇ, ἢ δὲ ἀφαιρετικὴ τῇ γενικῇ.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Εἰς τὰ ἀπὸ συμφώνου ἢ τοῦ δασέος h ἀρχόμενα ὀνόματα ἢ πρόθεσις de ἐνούμενη κατὰ κράσιν μετὰ τοῦ le ἀποτελεῖ τὸ μονοσύλλαβον

du, ἢ πρόθεσις ἅ μετὰ τοῦ le τὸ μονοσύλλαβον au (1). Τὸ αὐτὸ συμβαίνει εἰς πάντα τὰ πληθυντικά, ἤτοι ἡ γενική πληθυντική des=de les, ἡ δοτική πληθυντική aux=à les.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ.

*Ορομα ἄρσεικὸν ἀρχόμενον ἀπὸ φωνήεντος.

Ἐνικός.

Πληθυντικός.

Ἐνικ.	l'arbre (τὸ δένδρον)	les arbres (τὰ δένδρα)
Ἐν.	de l'arbre	des arbres
Δοτ.	à l'arbre	aux arbres
Αἰτ.	l'arbre	les arbres
Κλητ.	ô arbre	ô arbres
Ἐφαίρ.	de l'arbre	des arbres

*Ορομα ἄρσεικὸν ἀρχόμενον ἀπὸ συμφώνου.

Ἐνικ.

Πληθ.

Ἐν. καὶ αἰτ.	le roi (ὁ βασιλεὺς)	les rois
Ἐν. καὶ ἀφ.	du roi	des rois
Δοτ.	au roi	aux rois
Κλητ.	ô roi	ô rois

*Ορομα θηλυκὸν ἀρχόμενον ἀπὸ φωνήεντος.

Ἐνικ.

Πληθ.

Ἐν. καὶ αἰτ.	l'âme (ἡ ψυχὴ)	les âmes
Ἐν. καὶ ἀφ.	de l'âme	des âmes
Δοτ.	à l'âme	aux âmes
Κλητ.	ô âme	ô ames

*Ορομα θηλυκὸν ἀρχόμενον ἀπὸ συμφώνου.

Ἐνικ.

Πληθ.

Ἐν. καὶ αἰτ.	la maison (ἡ οἰκία)	les maisons
Ἐν. καὶ ἀφ.	de la maison	des maisons
Δοτ.	à la maison	aux maisons
Κλητ.	ô maison	ô maisons

(1) Ἰστέον ὅτι τὸ συμφώνον l διὰ τὴν πολλὴν του ὑγρότητα μεταβάλλεται πολλάκις εἰς τὸ φωνήεν u, ὡς φαίνεται ἐπὶ τοῦ ἄρθρου, ἐπὶ τοῦ πληθυντικοῦ τῶν εἰς al ληγόντων ὀνομάτων· οἷον, le mal, les maux, ἐπὶ τινῶν ῥημάτων· οἷον, valoir, je vauz, falloir, il faut, καὶ τέλος ἐπὶ πολλῶν λέξεων παραγομένων ἐκ τῆς Λατινικῆς καὶ Ἑλληνικῆς, ὡς τὸ autre ἐκ τοῦ aller, τὸ psauze ἐκ τοῦ ψαλμός κτλ.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Ἡ Ἀφαιρετικὴ εἶναι πτώσις ἀντίθετος τῇ Δοτικῇ· φανερόν-
 ναι δὲ λήψιν ἢ τὸ ἀπὸ μέρους, καὶ μεταφράζεται εἰς ἡμᾶς διὰ τῆς παρὰ
 μετὰ γενικῆς ἢ τῆς ἀπὸ μετ' αἰτιατικῆς.

Τὰ δὲ λεγόμενα Ἄρθρα μεριστικά (Articles partitifs) δὲν εἶναι
 διάφορα τῶν ἀνωτέρω, ἀλλ' ὅπου ἡμεῖς ἐπὶ ἀόριστου ποσοῦ ἢ ἀτόμου
 ἐκφέρομεν τὰ ὀνόματα ἀνάρθως, οἶον, οἶνος, βιβλίον, οἱ Γάλλοι ἐπὶ
 μὲν ἀόριστου ποσοῦ μεταχειρίζονται τὰς γενικὰς τῶν ἄρθρων, οἶον,
 donnez-moi du vin, δός μοι οἶνον, ἤτοι une partie du vin (μέ-
 ρος τοῦ οἴνου)· ἐπὶ δὲ ἀόριστου ἀτόμου μεταχειρίζονται τὴν ἀόριστον
 ἀντωνυμίαν un (τίς)· οἶον, donnez-moi un livre, δός μοι βιβλίον.

Τὴν δὲ ἀναρθρον γενικὴν τῶν Ἑλλήνων ἀνάρθως καὶ αὐτῶν ἐκφέ-
 ρουσιν, ὡς φαίνεται εἰς τὸν ἐξῆς πίνακα.

**Ορομα ἀρσερικὸν ἐπιμεριζόμερον.*

du vin οἶνος ἢ οἶνον	des vins οἶνοι ἢ οἶνους
de vin οἴνου	de vins οἴνων
à du vin οἴνω	à des vins οἴνοις

**Ορομα θηλυκὸν ἐπιμεριζόμερον.*

de l'eau ὕδωρ	des eaux ὕδατα
d'eau ὕδατος	d'eaux ὕδάτων
à de l'eau ὕδατι	à des eaux ὕδασι

**Ορομα ἀρσερικὸν ἀόριστως λαμβαρόμερον.*

un livre βιβλίον	des livres βιβλία
d'un livre βιβλίου	de livres βιβλίων
à un livre βιβλίῳ	à des livres βιβλίοις

**Ορομα θηλυκὸν ἀόριστως λαμβαρόμερον.*

une table τράπεζα, τράπεζαν	des tables τράπεζαι, τραπέζας
d'une table τραπέζης	de tables τραπέζων
à une table τραπέζῃ	à des tables τραπέζαις.

Τὰ κύρια ὀνόματα κλίνονται ἀνάρθως· Platon, de Platon, à
 Platon. Corinne, de Corinne, à Corinne.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Περὶ σχηματισμοῦ τοῦ Πληθυντικοῦ ἀριθμοῦ τῶν ὀνομάτων.

Ὁ Πληθυντικὸς ἀριθμὸς γίνεται τῇ προσθέσει τοῦ συμφώνου s ἐν

τέλει τοῦ ὀνόματος· οἶον, un homme (ἄνθρωπος), des hommes (ἄνθρωποι), une ville (πόλις), des villes (πόλεις).

ΕΞΑΙΡΕΣΕΙΣ. α'. Τὰ ὀνόματα τὰ λήγοντα εἰς S, X, Z, δὲν προσλαμβάνουσι s εἰς τὸν πληθυντικόν, ἀλλὰ μένουσι τὰ αὐτά· οἶον, un héros (ἥρωας), des héros· une voix (φωνή), des voix· un nez (ῥίς), des nez.

β'. Τὰ λήγοντα εἰς τὰς διφθόγους eau, au, eu, προσλαμβάνουσι x ἀντὶ τοῦ s· οἶον, un tableau (εἰκὼν), des tableaux· un noyau (πυρῆν), des noyaux· un cheveu (θριξ), des cheveux· καὶ τὰ ἐξῆς λήγοντα εἰς ou· bijou (κόσμημα), caillou (χάλιξ), chou (κράμβη), genou (γόνυ), hibou (γλαυξ), καὶ pou (φθειρ)· des bijoux, des cailloux κτλ. Τὰ δὲ λοιπὰ τῶν εἰς ou οὐσιαστικῶν ἢ ἐπιθέτων προσλαμβάνουσι s· un clou (καρφίον) des clous, mou (μαλακός) mous κτλ.

Τὸ ἐπίθετον bleu (κυανός) προσλαμβάνει ἐν τῷ πληθυντικῷ s.

γ'. Τὰ λήγοντα εἰς al τρέπουσι τὴν κατάληξιν ταύτην εἰς aux· οἶον, un cheval (ἵππος), des chevaux· un hôpital (νοσοκομεῖον), des hôpitaux, πλὴν τοῦ bal (χορὸς), carnaval (ἀπόκριως), régal (εὐωχία), pal (σκόλοψ), chacal (θῶς, τσακάλι), καὶ τινῶν ἐπιθέτων, οἶον, tatal (μόρσιμος), final (τελικός), naval (ναυτικός) κτλ., ἅτινα προσλαμβάνουσι ἀπλῶς τὸ s κατὰ τὸν γενικώτερον κανόνα. Ἐκ δὲ τῶν ληγόντων εἰς ail τὰ ἐξῆς bail (ἐκμίσθωσις), émail (μίλτος), corail (κοράλιον), soupirail (ἀναπνευστήριον), travail (ἐργασία), τρέπουσι ὁμοίως τὴν κατάληξιν ail εἰς aux, baux, coraux, travaux κτλ. Τὸ δὲ ail (σκόροδον) ἔχει πληθυντικὸν aux. Τὰ λοιπὰ τῶν εἰς ail, οἶον, gouvernail (πηδάλιον), épouvantail (φόβητρον), ἀκολουθοῦσι τὸν γενικὸν κανόνα· gouvernails κτλ.

δ'. Τὰ ὀνόματα ciel (οὐρανός) καὶ œil (ὄφθαλμός) ἔχουσι διττὸν πληθυντικόν, ἥτοι les cieus, les yeuz, ἐπὶ τῆς κυρίας σημασίας των, οἱ οὐρανοί, οἱ ὄφθαλμοί, καὶ les ciels, les œils, ὅταν λαμβάνονται μεταφορικῶς, ὡς ces œils de-bœuf (ὄπαια, φεγγίται), des ciels de lit (ὄρσοφοί κλινῶν). Ὡσαύτως τὸ aïeul (πάππος) ἔχει διττὸν πληθυντικόν, aïeuls ὅταν σημαίνῃ τοὺς πάππους, καὶ aïeux ὅταν τοὺς προγόνους.

ε'. Τὰ κύρια ὀνόματα μένουσι ἀμετάβλητα εἰς τὸν πληθυντικόν, οἶον, les deux Corneille, οἱ δύο Κορνήλιοι.

Πρὸς ὄρθον δὲ σχηματισμὸν τῶν ἐκ δύο ἢ τριῶν λέξεων συνθέτων ὀνομάτων κατὰ τὸν γαλλικὸν τρόπον, ὅστις εἶναι ὄχι κυρίως σύνθεσις ἀλλὰ παράθεσις παρ' ἀλλήλας τῶν λέξεων, παρατηροῦμεν ὅτι τὸ σύνθετον ὄνομα ἢ σύγκειται ἐξ ἐπιθέτου καὶ οὐσιαστικοῦ, καὶ τότε ἀμφότερα σχηματίζονται πληθυντικῶς, οἷον, *une sage-femme* (μαῖα), *des sages-femmes*: *une belle-mère* (πενθερά ἢ μητριά), *des belles-mères*: ἢ ἐκ δύο οὐσιαστικῶν μὴ συνδεομένων διὰ προθέσεως, ὅποτε ὁμοίως ἀμφότερα σχηματίζονται πληθυντικῶς, οἷον, *un loup-garou* (μορμῶ, καλικάντζαρος), *des loups garous*: ἢ ἐκ δύο οὐσιαστικῶν συνδεομένων διὰ προθέσεως, τότε δὲ τὸ πρῶτον σχηματίζεται πληθυντικῶς, οἷον, *un arc-en-ciel* (οὐράνιον τόξον), *des arcs-en-ciel*, *un chef-d'œuvre* (ἀριστούργημα), *des chefs-d'œuvre*: ἢ ἐξ ὀνόματος καὶ ῥήματος, ὅποτε οὐδέτερον μεταβάλλεται, οἷον, *un porte-drapeau* (σημαιοφόρος), *des porte-drapeau*, *un essuie-mains* (χειρόμακτρον), *des essuie-mains*. Αἱ δὲ ἄκλιται λέξεις, οἷον ἐπιρρήματα, προθέσεις, ἀπαρέμματα, δῆλον ὅτι δὲν μεταβάλλονται οὐδὲ ἐν τῇ συνθέσει, οἷον, *un avant-coureur* (πρόδρομος), *des avant-coureurs*: *le vice-président* (ὁ ἀντιπρόεδρος), *les vice-présidents*: *les pour-boire* (φιλοδώρημα διδόμενον εἰς ἐργατικὸς ἄνδρας, κοινῶς κέρασμα), κτλ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

Περὶ Γένους τῶν ὀνομάτων.

Μία τῶν μεγίστων δυσχερειῶν εἰς ἐκμάθησιν τῆς γαλλικῆς γλώσσης εἶναι ἡ διαφορὰ τοῦ γένους τῶν ὀνομάτων, καὶ μάλιστα εἰς τὰ ἔχοντα γραμματικὸν οὐχὶ δὲ κατὰ φύσιν τὸ γένος. Ἡ ὁμοιότης, ἂν ἀπαντᾷται, εἶναι κατὰ σύμπτωσιν μόνον, ἡ δὲ διαφορὰ πολὺ συχνοτέρα, ὅπου καὶ πολλὰ ἐκ τῆς ἑλληνικῆς ἀμέσως ληφθέντα ὀνόματα μετέβαλον γένος, οἷον, *le Péloponnèse* (ἡ Πελοπόννησος) καὶ *la Morée* (ὁ Μωρέας), καὶ τὰ ἐξῆς ἀρσενικὰ ἢ οὐδέτερα παρ' Ἑλλήσι καὶ Ῥωμαίοις θηλυκὰ δὲ παρὰ Γάλλοις, *une comète* (κομήτης), *une planète* (πλανήτης), *une énigme* (ἀίνιγμα), *une épithète* (ἐπίθετον), *une idole* (εἶδωλον), *une cataracte* (καταβάκτης), *une obole* (ὀβολός), *une épitaphe* (ἐπιτύμβιον), *une hymne* (ὁ ἐκκλησιαστι-

κός ὕμνος), une anecdote (ἀνέκδοτον), une épigramme (ἐπίγραμμα), une horloge (ὠρολόγιον), une jacinthe (δάκινθος), une panthère (πάνθηρ), une scolie (σχόλιον), une idylle (ειδύλλιον), la mandragore (δμανδραγόρας), la manne (τὸ μάννα), la zizanie (τὸ ζιζάνιον), une sandale (σάνδαλον), la cymbale (τὸ κύμβαλον), les orgies (τὰ ὄργια), la panique (φόβος πανικός), les chroniques, les mathématiques (τὰ χρονικά, τὰ μαθηματικά), une philippique (λόγος φιλιππικός). Καὶ πάλιν un dialecte (διάλεκτος), un épitome (ἐπιτομή), un dièse (δίσεις), le diapason (ἡ διὰ πασῶν), un diocèse (ἐπισκοπή), le Synode (ἡ Σύνοδος), le pentateuque (ἡ Πεντάτευχος), le diathèse (ἡ διάθεσις), un écho (ἡ ἠχώ), un ibis (τὸ πτηνὸν ἡ ἴβις), un phoque (ἡ φώκη), le diamètre (ἡ διάμετρος), le perimètre (ἡ περίμετρος), le myrte (ἡ μύρτος), le ténia (ἡ ταινία, σκώληξ), un orchestre (ἡ ὀρχήστρα), le Léthé (ἡ Λήθη), le Sphinx (ἡ Σφιγξ), le Styxe (ἡ Στύξ), le Pnyx (ἡ Πνύξ), le Charybde et le Scylla (ἡ Σκύλλα καὶ Χάρυβδις), καὶ εἴτι ἕτερον. Οἱ ἐπόμενοι κανόνες, καὶ τοὶ μὴ περιλαμβανόντες ἅπαντα τὰ ὀνόματα, εἶναι ὅμως ἱκανὸν βοήθημα εἰς τὸν μαθητὴν· τὸ δὲ λοιπὸν θέλει ἀναπληρώσει ἡ προσοχὴ καὶ ἡ περὶ τὴν γλῶσσαν τριβή.

Ὅνόματα γένους ἀρσενικοῦ εἶναι,

α. Τὰ λήγοντα εἰς ment, καὶ μάλιστα εἰς ὅσα ἡ κατάληξις αὐτῆ προέρχεται κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ λατινικοῦ mentum, ἢ κατ' ἀναλογίαν ἐκείνου· οἷον monument (monumentum), instrument judgement, testament, document, troment, firmament, élément, κτλ. Ἐξαίρειται τὸ jument (θήλεια ἵππος).

β. Τὰ εἰς at· οἷον, état, combat, plat, rat, débat, attentat, consulat, κτλ.

γ. Τὰ εἰς age· οἷον, âge, fromage, pâturage, orage, courage, partage, κτλ. πλὴν τοῦ image, page, rage, cage καὶ plage.

δ. Τὰ εἰς ir· οἷον, désir, plaisir.

ε. Τὰ εἰς au καὶ eau· οἷον, bateau, noyau, château, manteau, chapeau, couteau, κτλ., πλὴν τοῦ eau (ἐκ τοῦ Λατ. aqua), peau, chaux καὶ faux (δρέπανον).

ς. Πάντα τὰ εἰς φωνῆεν a, o, i, u, ἢ δίφθογγον λήγοντα, πλὴν

των ἐξῆς virago, fourmi, merci, bru, glu, tribu, vertu, foi, loi.

ζ'. Τὰ εἰς ier' épervier, courier, dossier, pommier, grenadier, κτλ.

η'. Τὰ σύνθετα ἐκ τοῦ fice, artifice, sacrifice, bénéfice, κτλ.

θ'. Τὰ ὀνόματα τῶν ἡμερῶν τῆς ἐβδομάδος, τῶν μηνῶν καὶ ὥρῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ· οἶον, lundi, mardi, Mars, Avril, le printemps.

ί'. Τὰ ὀνόματα τῶν μετάλλων, or, cuivre, étain κτλ.

ιά'. Τὰ πλεῖστα ὀνόματα τῶν δένδρων καὶ φυτῶν, tilleul, chêne, noyer, κτλ. πλὴν τοῦ vigne, épine, ronce, yeuse, bourdaine, hièble.

Ἰονόματα θηλυκοῦ γένους εἶναι,

ά'. Τὰ λήγοντα εἰς ion' οἶον, nation, action, ambition, opinion, soumission, élection, impression κτλ. φυλάττοντα τὸ γένος τῆς Λατινικῆς καταλήξεως io, ambitio, opinio κτλ. Ἐξαιροῦνται τὰ ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς ἢ Λατινικῆς παραγόμενα κύρια ὀνόματα· οἶον, Phocion, Scipion, Endymion κτλ.

β'. Τὰ εἰς ée' οἶον, idée, armée, fumée, épée, renommée, κτλ. Ἐξαιροῦνται τὰ ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ εἰς αἰος κύρια, οἶον, Alcée Ἄλκαϊος, Tyrtée Τυρτάϊος, ἢ εἰς εἰον προσηγορικὰ, οἶον, musée μουσεῖον, prytanée πρυτανεῖον, mausolée μαυσωλεῖον, κτλ.

γ'. Τὰ εἰς ie' οἶον, envie, jalousie, folie κτλ., πλὴν τοῦ incendie, parapluie, amphibie καὶ génie.

δ'. Ἐν γένει τὰ εἰς φωνῆν ἢ δίφθογγον καὶ ἐνταυτῷ εἰς e' ἄφρωνον λήγοντα ὀνόματα εἶναι θηλυκοῦ γένους· ὡς vue, statue, joie, soie, queue, roue, κτλ.

é'. Τὰ εἰς eur' οἶον, terreur, fureur, horreur, peur, πλὴν τῶν ἐξῆς πέντε bonheur, malheur, honneur, déshonneur καὶ labour.

ς'. Τὰ εἰς ité' itude ἢ étude καὶ ure, οἶον, charité, égalité, fraternité, multitude, solitude, mansuétude, ceinture, parure, usure, πλὴν τοῦ murmure, augure.

ζ'. Τὰ εἰς esse' jeunesse, noblesse, délicatesse, κτλ.

η'. Τὰ πλεῖστα ὀνόματα τῶν καρπῶν· une pomme, une poire κτλ.

θ'. Τὰ ὀνόματα τῶν χωρῶν καὶ ἐπαρχιῶν τὰ λήγοντα εἰς e' οἶον, la Grèce, la France, l'Italie, πλὴν τοῦ Péloponnèse. Τὰ δὲ εἰς

σύμφωνον λήγοντα εἶναι γένους ἀρσενικοῦ, le Portugal, le Danemarck, le Piémont, le Japon, le Brésil, κτλ.

ι. Τὰ ὀνόματα τῶν ἀρετῶν καὶ κακιῶν, πλὴν τοῦ courage καὶ mérite.

Παρατηρήσεις τινές ἐπὶ τῶν ὀνομάτων.

Πολλὰ ὀνόματα παραγόμενα ἐκ τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς ἢ τῆς λατινικῆς ἐφύλαξαν τὸν τύπον τῶν πλαγίων πτώσεων ἀντὶ τοῦ τῆς ὀνομαστικῆς, τὸ αὐτὸ δηλαδὴ ὅπερ συμβαίνει καὶ εἰς τὴν νεωτέραν ἑλληνικὴν οἶον, la Troade, ἐκ τῆς γενικῆς Τρωάδος, l'Élide Ἕλις, Tyrinthe Τίρυνς, Trépizonde Τραπεζοῦς, κτλ. (ἐκ τῆς γενικῆς Ἕλιδος, Τίρυνθος, Τραπεζούντος), l'Iliade ἢ Ἰλιάς. Σημειῶ δὲ τοῦτο διότι εἰς πολλοὺς τῶν ἐκ τῆς γαλλικῆς μεταφραζόντων γίνεται ἀφορμὴ παραδόξων σφαλμάτων.

Συνήθεις καταλήξεις τῶν ἐθνικῶν ὀνομάτων εἶναι ἡ ien' οἶον, Athénien Ἀθηναῖος, ἣτις ἔγινε κατὰ συγκοπὴν ἐκ τῆς τοῦ λατινικοῦ ensis, Atheniensis, ἐπεκταθεῖσα καταχρηστικῶς καὶ εἰς πολλὰ ὀνόματα μὴ ἔχοντα τοιαύτην παρὰ Λατίνοις κατάληξιν' οἶον, Arcadien, Lacédémonien, Corinthien, Italien. Ἔτι ἡ ois' οἶον, Crétois, Carthaginois, Danois, ἔτι ἡ ais' οἶον, Anglais, Français, Hollandais, κτλ.

Δὲν σχηματίζουσι δὲ ἐκ τῶν ἐθνικῶν ἰδιαίτερα κτητικὰ, ἀλλὰ τὸ Grec σημαίνει Ἕλλην καὶ ἑλληνικός, τὸ Français, Γάλλος καὶ γαλλικός' οἶον, la langue française ἢ γαλλικὴ γλῶσσα' διαφέρουσι δὲ κατὰ τοῦτο μόνον, ὅτι τὰ μὲν ἐθνικὰ γράφονται διὰ κεφαλαίου γράμματος, un Anglais, Ἄγγλος, τὰ δὲ κτητικὰ αὐτῶν διὰ μικροῦ, les moeurs anglaises τὰ ἀγγλικά ἤθη.

Ὅνόματά τινα γεροῦνται πληθυντικοῦ, ὅποια εἶναι τὰ τῶν μετάλλων, τὰ ἀφρημένα' οἶον, la sagesse, l'avarice, la blancheur, κτλ.

Τὸ δὲ συχνὸν παρὰ Γάλλοις les libertés, ὅπερ κακῶς μεταφράζουσι τινες τῶν ἡμετέρων αἰ ἐλευθερία, σημαίνει ἐθνικὰ ἢ ἰδιωτικὰ προνόμια. Ἡ λέξις sang (αἷμα) δὲν ἔχει ὡσαύτως πληθυντικόν.

Ἄλλα πάλιν ὀνόματα εἶν' εὐχρηστο μόνον πληθυντικῶς' οἶον, ancêtres, annales, appas, assistants, bestiaux, siseaux, dépens, entrailles, épousailles, fiançailles, frais (ἔξοδα), funérailles, hardes, mânes, mœurs, pleurs, ténèbres, vèpres, κτλ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

Περὶ Ἐπιθέτου.

Οἱ μὲν περὶ σχηματισμοῦ τοῦ πληθυντικοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐπιθέτων κανόνες εἶναι οἱ αὐτοὶ ὡς καὶ οἱ τῶν οὐσιαστικῶν, πλὴν μικρῶν τινῶν διαφορῶν, αἵτινες ἐν τῷ Δ'. Κεφ. ἐσημειώθησαν. Λεῖπεται ἄρα νὰ ἐρμηνεύσωμεν τοὺς κανόνας καθ' οὓς σχηματίζεται τὸ θηλυκὸν γένος τῶν ἐπιθέτων.

Κανόνες περὶ σχηματισμοῦ τοῦ θηλυκοῦ γένους.

ἀ. Τὸ θηλυκὸν γένος τῶν ἐπιθέτων γίνεται ἐκ τοῦ ἀρσενικοῦ τῆ προσθέσει τοῦ *e* ἀφώνου, οἷον, *grand* (μέγας), *grande* (μεγάλη)· *vrai* (ὁ ἀληθής), *vraie* (ἡ ἀληθής)· *ingrat* (ὁ ἀγνώμων), *ingrate* (ἡ ἀγνώμων).

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Τὸ πρὸ τοῦ τελικοῦ συμφώνου *e* ἄφωνον μεταβάλλεται εἰς ὁ βαρύτερον ἐπὶ τοῦ θηλ. οἷον, *fier* (ὑπερήφανος), *fière*· *amer* (πικρὸς), *amère*.

β'. Τὰ λήγοντα εἰς *e* ἄφωνον εἶναι γένους κοινοῦ, οἷον, *aimable*, ἐράσμιος καὶ ἐρασμία, *fidèle*, πιστὸς καὶ πιστή.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Τὰ δὲ εἰς *e* λήγοντα διγενῆ οὐσιαστικά σχηματίζουσι ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὸ θηλυκὸν προσλήψει τοῦ *se*· οἷον, *maitre* (δεσπότης), *maitresse*· *prince* (ἡγεμῶν), *princesse*· *prêtre* (ιερεὺς), *prêtresse*· *prophète* (προφήτης), *prophétesse*· *nègre* (αἰθίοψ), *nègresse*· *tigre* (τίγρις), *tigresse*, κτλ.

γ'. Τὸ ληκτικὸν *f* τρέπεται εἰς *v*, οἷον, *vif* (ζωηρὸς), *vive*, *naïf* (ἀφέλης), *naïve*.

δ'. Τὸ ληκτικὸν *x* τρέπεται εἰς *s*, οἷον, *heureux* (εὐτυχής), *heureuse*· *jaloux* (ζηλότυπος), *jalouse*· πλὴν τοῦ *doux* (γλυκὺς), *douce*· *faux* (ψευδής), *fausse*· *roux* (πυρρός), *rousse*· *préfix* (ὠρισμένος), *préfixe*.

ε'. Τὰ λήγοντα εἰς *el*, *eil*, *et*, *en*, *on*, διπλασιάζουσι τὸ τελικὸν συμφώνον, οἷον, *tel* (τοιούτος), *telle*· *pareil* (ὅμοιος), *pareille*· *ancien* (παλαιός), *ancienne*· *muet* (ἄλαλος), *muette*· *bon* (ἀγαθός), *bonne*· σὺν τούτοις δὲ καὶ τὸ *nul* (οὐδείς), *nulle*· *gentil* (χαρῖεις), *gentille*· *sot* (ἀνόητος), *sotte*· *paysan* (χωρικός), *pay-sanne*· *mol* (μαλακός), *molle*· *fol* (μωρός), *folle*· καὶ τὰ ἐξῆς εἰς *s*, *bas* (χαμηλός), *basse*· *las* (κεκμηκός), *lasse*· *épais* (πυκνός), *épaisse*· *gros* (ἐγκλώδης), *grosse*· *exprès* (ῥητός), *expresse*.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Δὲν διπλασιάζουσι δὲ τὸ *t*, καὶ τοὶ λήγουσι εἰς *et*, τὰ ἐξῆς, *complet* (ἐντελής), *concret* (πηκτός), *discret* (διακριτικός), *secret* (μυστικός), *inquiet* (ἀνήσυχος) καὶ *replet* (εὐτραφής)· τὸ θηλυκὸν *complète*, *concrète*, κτλ.

ε'. Ἐκ τῶν ληγόντων εἰς eur ἄλλα μὲν τρέπουσι τὴν κατάληξιν ταύτην εἰς euse, οἶον, trompeur (ἀπατεῶν), trompeuse· danseur (χορευτῆς), danseuse· ἄλλα δὲ εἰς rice, οἶον, lecteur (ἀναγνώστης), lectrice· protecteur (προστάτης), protectrice· conducteur (ὁδηγός), conductrice· σὺν οἷς καὶ τὸ ambassadeur (πρεσβευτῆς), ambassadrice· καὶ τινὰ δὲ εὐάριθμα εἰς erness, ἦτοι, vengeur (ἐκδικητῆς), vengeresse· pécheur (ἁμαρτωλός), pécheresse· bailleur (ἐκμισθωτῆς), baillesse· demandeur (ἐνάγων), demanderesse· devineur (μάντις), devineresse· enchanteur (γόης), enchantesse, καὶ chasseur (κυνηγός), chasseresse. Τὰ δὲ εἰς eur συγκριτικὰ, τὰ ἐκ τοῦ λατινικοῦ παραγόμενα, προσλαμβάνουσιν ἀπλῶς τὸ e ἄφωρον· οἶον, meilleur (melior) βελτίων, meilleure· supérieur (superior) ἀνώτερος, supérieure· inférieur (inferior) κατώτερος, inférieure· majeur (major) ἐνήλιξ, majeure κτλ.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Σχηματίζουσι τὸ θηλυκὸν εἰς rice, ὅσα παράγονται ἐκ τοῦ λατινικοῦ, οἶον, protecteur (protector), protectrice· libérateur (liberator), libératrice. Τὰ δὲ ἀπὸ γαλλικοῦ ῥήματος ἀμέσως παραγόμενα τρέπουσι τὸ eur εἰς euse, οἶον, trompeur (ἐκ τοῦ tromper ἀπατῶ), trompeuse· flatteur (flatter κολακεύω), flatteuse.

ζ'. Ἐκ τῶν ληγόντων εἰς c τὰ μὲν ἐξῆς τρία blanc (λευκός), franc (ἐλεύθερος), sec (ξηρός) ἔχουσι θηλυκὰ blanche, franche, sèche· σὺν τούτοις καὶ τὸ frais (δροσερός), fraîche· τὰ δὲ ἐξῆς τέσσαρα, Grec (Ἕλλην), public (δημόσιος), caduc (βαθύγηρος), Turc (Τούρκος), ἔχουσι θηλυκὰ Grecque, publique, caduque, turque.

η'. Τὰ ἐπίθετα ταῦτα ἔχουσι διττὸν ἄρσενικόν, beau (ώραίος) πρὸ συμφώνου, καὶ bel πρὸ φωνήεντος· nouveau (νέος), καὶ nouvel, mou (μαλακός), καὶ mol, fou (μωρός), καὶ fol, vieux (γηραλέος), καὶ vieil· οἶον, un beau cheval, un bel arbre· un nouveau chagrin, un nouvel habit. Τὸ θηλυκὸν γένος τῶν ἐπιθέτων αὐτῶν γίνεται ἐκ τοῦ ἐτέρου τῶν ἄρσενικῶν, τοῦ ληγόντος εἰς l, belle, nouvelle, folle, vieille. Ἐνταῦθα σημειωτέον καὶ τὸ jumeau, jumelle, καὶ εἶτι ἄλλο τοιοῦτότροπον.

θ'. Τὰ ἐπίθετα bénin (χρηστός) καὶ malin (κακεντρεχῆς) ἔχουσι θηλυκὰ bénigne, maligne· τὸ long (μακρός) καὶ oblong (προμήκης) longue, oblongue· τὸ favori (ἀγαπητός), coi (ἤραμος), favorite, coite· τὸ δὲ tiers (τρίτος), tierce.

Περὶ συγκριτικῶν καὶ Ὑπερθετικῶν.

Οἱ Γάλλοι μὴ ἔχοντες τύπον ἰδιαιτέρον συγκριτικῶν καὶ ὑπερθετικῶν μεταχειρίζονται τὰ συγκριτικά καὶ ἐπιτατικά μόρια plus μᾶλλον, moins ἥττον, très λίαν, fort σφόδρα, κτλ. μετὰ τῶν θετικῶν.

Ἀκριβολογοῦσι δὲ περὶ τὴν θεωρίαν τοῦ συγκριτικοῦ διαιροῦντες αὐτὸ εἰς συγκριτικὸν κατὰ τὸ μᾶλλον (comparatif de supériorité), συγκριτικὸν κατὰ τὸ ἥττον (comparatif d'infériorité), καὶ συγκριτικὸν ἰσότητος (comparatif d'égalité). Καὶ τὸ μὲν πρῶτον κατασκευάζουσι διὰ τοῦ μορίου plus, οἶον, plus sage μᾶλλον σοφός=σοφώτερος, τὸ δὲ δεύτερον διὰ τοῦ moins, moins sage, ἥττον σοφός, τὸ δὲ τρίτον, τὸ τῆς ἰσότητος, διὰ τοῦ aussi, aussi sage, ἐπίσης ἢ τοσοῦτον σοφός.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ. Συγκριτικὸν κατὰ τὸ μᾶλλον, la rose est plus belle que la violette, τὸ ῥόδον ἐστὶν ὠραιότερον τοῦ ἴου. Συγκριτικὸν κατὰ τὸ ἥττον, le naufrage et la mort sont moins funestes que les plaisirs qui attaquent la vertu. (Fénélon). Τὸ ναυάγιον καὶ ὁ θάνατός εἰσιν ὀλιγώτερον ἄλεθρια δεινὰ παρὰ τὰς ἡδονάς, αἵτινες μάχονται πρὸς τὴν ἀρετὴν. Συγκριτικὸν τοῦ ἴσου. Milton est aussi grand poète que Virgile, ὁ Μίλτων εἶναι ἐπίσης μέγας ποιητὴς ὡς ὁ Βιργίλιος.

Ἐνθα παρατηροῦμεν ὅτι οἱ δύο τῆς συγκρίσεως ὅροι συνδέονται διὰ τοῦ συνδέσμου que, ὅστις ἀναλογεῖ μὲν πρὸς τὸν συγκριτικὸν ἢ τῶν ἀρχαίων, εἰς δὲ τὴν καθομιλουμένην ἐξηγεῖται διὰ τῆς ἀπὸ ἢ παρὰ μετ' αἰτιατικῆς ἐπὶ τοῦ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ κατὰ τὸ ἥττον συγκριτικοῦ, καὶ τοῦ ὡς ἢ ὅσον ἐπὶ τοῦ τῆς ἰσότητος.

Μόνα τὰ ἐξῆς ἐπίθετα, bon (ἀγαθός), mauvais (κακός), petit (μικρός) ἔχουσιν ἀπλοῦν συγκριτικὸν παραγόμενον ἐκ τῆς Λατινικῆς, ἥτοι meilleur (κρείσσω), pire (χείρων), moindre (ἐλάσσων).

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Τὸ petit σχηματίζει καὶ συγκριτικὸν plus petit· προτιμᾶται δὲ τοῦτο μὲν ἐπὶ τῶν καταμετρήσεως δεκτικῶν πραγμάτων, ὡς une chambre plus petite qu'une autre· τὸ δὲ moindre ἐπὶ τῶν μὴ τοιούτων, une moindre faute.

Ἑπερθετικά· Διαστελλοῦσι δὲ καὶ δύο εἶδη ὑπερθετικοῦ, ὑπερθετικὸν σχετικὸν ἢ πρὸς τι, superlatif relatif, καὶ ἀπόλυτον ἢ καθόλου ὑπερθετικὸν, superlatif absolu. Τὸ πρῶτον γίνεταί ἐκ τοῦ συγκρι-

τικοῦ ἐνάρθρως λαμβανομένου, καὶ συντάσσεται μετὰ γενικῆς ὡς παρ' Ἑλλησιν· οἶον, *Socrate est le plus sage des hommes*, Σωκράτης ἐστὶν ἀνθρώπων σοφώτατος· *la rose est la plus belle des fleurs*, τὸ ῥόδον ἐστὶ κάλλιστον τῶν ἀνθέων· ἔνθα ἡ ὑπεροχὴ τῶν ποιοτήτων θεωρεῖται σχετικῶς πρὸς ἕτερα, ἥτοι ἡ σοφία τοῦ Σωκράτους πρὸς τοὺς λοιποὺς ἀνθρώπους, τὸ κάλλος τοῦ ῥόδου πρὸς τὰ λοιπὰ ἄνθη.

Εἰς δὲ τὸ καθόλου ὑπερθετικὸν δὲν γίνεται τοιαύτη παράθεσις, ἀλλὰ τὸ ἀντικείμενον θεωρεῖται ἀσχέτως καὶ καθ' ἑαυτό· σχηματίζεται δὲ ἐκ τοῦ θετικοῦ προσθέσει ἐπιτακτικοῦ τινος μορίου, *très, fort, extrêmement* κτλ., οἶον, *Cicéron était très-éloquent* ὁ Κικέρων ἦν εὐφραδέστατος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ΄.

Pèri τῶν Ἀριθμητικῶν ὀνομάτων.

Τούτων ὑπάρχουσι διάφορα εἶδη ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, τὰ Ἀπολελυμένα (*noms de nombre cardinaux*), τὰ Τακτικὰ (*noms de nombre ordinaux*), Ἀθροιστικὰ (*collectifs*) κτλ.

Ἀπολελυμένα ἀριθμητικά.

un	ἓν	vingt	εἴκοσι
deux	δύο	vingt-un	εἰκοσιέν
trois	τρία	vingt-deux	εἰκοσιδύο
quatre	τέσσαρα	trente	τριακόνα
cinq	πέντε	quarante	τεσσαράκοντα
six	ἕξ	cinquante	πεντήκοντα
sept	ἑπτὰ	soixante	ἑξήκοντα
huit	ὀκτώ	soixante-dix	ἑβδομήκοντα
neuf	ἐννέα	soixante-onze	ἑβδομήκοντα ἓν
dix	δέκα	quatre-vingts	ὀγδοήκοντα
onze	ἐνδεκα	quatre-vingt-dix	ἐννεήκοντα
douze	δώδεκα	cent	ἑκατὸν
treize	δεκατρία	deux-cents	διακόσια
quatorze	δεκατέσσαρα	trois cents	τριακόσια
quinze	δεκαπέντε	mille	χίλια
seize	δεκαἕξ	deux mille	δισχίλια
dix-sept	δεκαεπτὰ	onze cents	χίλια ἑκατὸν
dix-huit	δεκαοκτώ	douze cents	χίλια διακόσια
dix-neuf	δεκαεννέα	treize cents	χίλια τριακόσια

(ΓΑΛΛ. ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ).

3

Ἐξ ὄλων τῶν ἀπολελυμένων ἀριθμητικῶν τὸ un σχηματίζει θηλυκὸν γένος une· τὰ λοιπὰ εἶναι ἄκλιτα. Τὸ vingt ὅμως καὶ cent ὅταν πολλαπλασιάζωνται ἐπ' ἄλλον ἀριθμὸν προσλαμβάνουσι τὸ s τοῦ πληθυντικοῦ, ὡς εἰς τὸ quatre-vingts, ὀγδοήκοντα, deux-cents, διακόσια· ἐκτὸς ἂν ἔπεται καὶ ἄλλος ἀριθμὸς, quatre-vingt-cinq, ὀγδοήκοντα πέντε· deux cent cinquante, διακόσια πενήκοντα.

Ἀμετάβλητα μένουσιν ἐπίσης καὶ ὁσάκις λαμβάνονται ἀντὶ τακτικῶν, οἷον ἐπὶ χρονολογίας en l'an mil huit cent, ἐν ἔτει χιλιοσῶ ὀκτακοσιοστῶ, ἔνθα παρατηροῦμεν ὅτι καὶ τὸ mil γράφεται εἰς τοιαύτην περίεσιν ἥτοι ἐπὶ χρονολογίας, κατὰ συγκοπὴν ἀντὶ τοῦ mille.

Τὰ δὲ τακτικὰ παράγονται ἐκ τῶν ἀπολελυμένων καὶ εἶναι τὰ ἐξῆς, premier, πρῶτος· deuxième ἢ second, δεύτερος· troisième, τρίτος· quatrième, τέταρτος· cinquième, πέμπτος· sixième, ἕκτος· septième, ἕβδομος· huitième ὄγδος· neuvième, ἔννατος· dixième, δέκατος· vingtième, εἰκοστός· vingt-unième, εἰκοστός πρῶτος· vingt-deuxième, εἰκοστός δεύτερος· trentième, τριακοστός· quarantième, τεσσαρακοστός, κτλ.

Ἐπὶ τῆς χρονολογικῆς σειρᾶς τῶν βασιλέων καὶ δυναστῶν μεταχειρίζονται τὰ ἀπολελυμένα ἀντὶ τῶν τακτικῶν, οἷον, τὸ Louis XIV ἀπαγγέλλεται Louis quatorze, καὶ οὐχὶ quatorzième, τὸ Henri IV, Henri quatre· πλὴν τοῦ πρῶτος, διότι ρητέον Henri premier καὶ οὐχὶ un, καὶ τοῦ δεύτερος, ὕπερ ἐπαμφοτερίζει, Henri deux ἢ second.

Ἀθροιστικὰ (noms de nombre collectifs)· une dizaine, δεκάς· une douzaine, δωδεκάς· une vingtaine, εἰκάς· une centaine, ἑκατοντάς· un millier, χιλιάς· un million, ἑκατομύριον.

Κλασματικὰ (partitifs)· un demi, τὸ ἕμισυ· un tiers, τὸ τριτημόριον· un quart, τὸ τεταρτημόριον κτλ.

Ἀυξητικὰ (augmentatifs)· le double, τὸ διπλοῦν· le triple, τὸ τριπλοῦν· le centuple, τὸ ἑκατονταπλοῦν.

Τὰ δὲ ποσότητος ἐπιρρήματα, ἅπαξ, δις κτλ. γίνονται τῇ προσθέσει τοῦ fois εἰς τὰ ἀπολελυμένα ἀριθμητικὰ, une fois, deux fois, dix fois, mille fois. Ἐνθα σημειωτέον ὅτι τὸ vingt fois σημαίνει ἐνίοτε ὄχι τὸ εἰκοσάκις ἀκριβῶς, ἀλλὰ τὸ πολλάκις, ὡς καὶ τὸ cent fois, mille fois, μυριάκις. Καθ' ὅμοιον τρόπον λέγουσι καὶ les mille et une nuits, αἱ μυρία νύκτες (οἱ Ἀραβικοὶ μῦθοι)· les mille et un contes, τὰ μυρία διηγήματα.

Ἡ δὲ νεωτέρα ἑλληνικὴ μεταχειρίζεται εἰς ἀναλόγους περιστάσεις τὸ *χίλια δύο*, θέλουσα νὰ σημάνῃ μέγαν ἀριθμὸν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η΄.

Περὶ Ἀντωνυμιῶν.

Ἦέντε εἶναι τὰ εἶδη τῶν ἀντωνυμιῶν κατὰ τοὺς Γάλλους γραμματικούς. Προσωπικαί (pronoms personnels), Δεικτικαί (démonstratifs), Κτητικαί (possessifs), Ἀναφορικαί (relatifs), καὶ Ἄοριστοι (indéfinis).

Προσωπικαί.

Τοῦ πρώτου προσώπου.

Ἑνικός.

Ὄν.	je ή moi	ἐγώ
Γεν.	de moi	ἐμοῦ
Δοτ.	à moi, moi καὶ me	ἐμοὶ
Αἰτ.	moi καὶ me	ἐμὲ
Ἄφ.	de moi	παρ' ἐμοῦ

Πληθυντικός.

Ὄν.	nous	ἡμεῖς
Γεν.	de nous	ἡμῶν
Δοτ.	à nous καὶ nous	ἡμῖν
Αἰτ.	nous	ἡμᾶς
Ἄφ.	de nous	παρ' ἡμῶν

Τοῦ δευτέρου προσώπου.

Ἑνικός.

Ὄν.	tu ή toi	σὺ
Γεν.	de toi	σοῦ
Δοτ.	à toi, toi καὶ te,	σοὶ
Αἰτ.	toi καὶ te	σὲ
Κλητ.	ô toi	ὦ σὺ
Ἄφ.	de toi	παρὰ σοῦ

Πληθυντικός.

Ὅν.	vous	ὑμεῖς
Γεν.	de vous	ὑμῶν
Δοτ.	à vous καὶ vous	ὑμῖν
Αἰτ.	vous	ὑμᾶς
Κλητ.	ô vous	ὦ ὑμεῖς
Ἀφ.	de vous	παρ' ὑμῶν

Τοῦ τρίτου προσώπου ἀρσενικά.

Ἐνικός.

Ὅν.	il ἢ lui	αὐτός
Γεν.	de lui	αὐτοῦ
Δοτ.	à lui καὶ lui	αὐτῷ
Αἰτ.	lui καὶ le	αὐτόν
Ἀφ.	de lui	παρ' αὐτοῦ

Πληθυντικός.

Ὅν.	ils ἢ eux	αὐτοὶ
Γεν.	d'eux	αὐτῶν
Δοτ.	à eux καὶ leur	αὐτοῖς
Αἰτ.	eux καὶ les	αὐτούς
Ἀφ.	d'eux	παρ' αὐτῶν

Τοῦ τρίτου προσώπου θηλυκά.

Ἐνικός.

Ὅν.	elle	αὐτή
Γεν.	d'elle	αὐτῆς
Δοτ.	à elle καὶ lui	αὐτῇ
Αἰτ.	elle καὶ la	αὐτήν
Ἀφ.	d'elle	παρ' αὐτῆς

Πληθυντικός.

Ὅν.	elles	αὐταὶ
Γεν.	d'elles	αὐτῶν
Δοτ.	à elles καὶ leur	αὐταῖς
Αἰτ.	elles καὶ les	αὐτάς
Ἀφ.	d'elles	παρ' αὐτῶν.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ. Ἄ.β. Ἐκ τῶν διττῶν ὀνομαστικῶν je καὶ moi, tu καὶ toi, il καὶ lui, αἱ μὲν je, tu, il, χρησιμεύουσιν εἰς δεῖξιν τοῦ προσώπου τῶν ῥημάτων, διὸ καὶ συνοδεύουσι πάντοτε τοὺς χρό-

vous αὐτῶν, οἶον, je chante, tu chantes, il chante· ἄδω, ἄδεις, ἄδει. Αἰ δὲ moi, toi, lui λαμβάνονται καθ' ἑαυτάς· οἶον, qui chante? τίς ἄδει; moi, ἐγώ.

β'. Τὴν δοτικὴν moi ἀντὶ τῆς ἐμπροθέτου à moi μεταχειρίζονται ἐν τῇ προστακτικῇ ἐγκλίσει· οἶον, donnez-moi, δός μοι, τὴν δὲ me εἰς τὰς λοιπὰς ἐγκλίσεις, ὅτε καὶ προτάσσεται τοῦ ῥήματος· οἶον, il me parle μοι ὁμιλεῖ, ἴσον τῷ il parle à moi. Τὸ αὐτὸ λέγομεν καὶ περὶ τῶν λοιπῶν δοτικῶν, à toi, toi καὶ te, à lui καὶ lui, à nous καὶ nous (ἕρα καὶ Συντακτικόν).

γ'. Ὅμοίως αἱ αἰτιατικαὶ me, te, le, la, les, προτάσσονται τῶν ῥημάτων, καὶ ἀναλογουσι πρὸς τὰς τῆς νῦν ἑλληνικῆς με=ἐμέ, τὸν=αὐτόν, τὴν=αὐτήν· οἶον il me connaît (με γνωρίζει), ἀντὶ τοῦ il connaît moi (γνωρίζει ἐμέ), je le connais (τὸν γνωρίζω), ἀντὶ τοῦ je connais lui (γνωρίζω αὐτόν).

Ἐχουσι δὲ καὶ μίαν τριτοπρόσωπον αὐτοπαθῆ ἀντωνυμίαν κοινοῦ γένους καὶ ἀριθμοῦ τὴν soi.

Ὅν.	soi
Γεν.	de soi
Δοτ.	à soi καὶ se
Αἰτ.	soi καὶ se
Ἄφ.	de soi

Τὰς δὲ τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου προσώπου αὐτοπαθεῖς ἀναπληροῦσι διὰ τῶν προσωπικῶν λαμβανομένων ἢ καθ' ἑαυτάς ἢ μετὰ τῆς ἀορίστου même· οἶον, moi-même, ἐγὼ αὐτὸς, de moi-même, ἐμαυτοῦ· nous-mêmes, ἡμεῖς αὐτοί· de nous-mêmes, ἡμῶν αὐτῶν· toi-même, σὺ αὐτός· de toi-même, σουτοῦ· vous-mêmes, ὑμεῖς αὐτοί. Καὶ ἐπὶ τοῦ τρίτου lui-même, αὐτὸς ὁ ἴδιος· πληθ. eux-mêmes· elle-même, αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ κτλ.

Δεικτικά.

ce ἢ cet οὗτος.
 cette αὕτη.
 ces οὗτοι καὶ αὗται.

Ἡ μὲν ce πρὸ συμφώνου καὶ τοῦ δασέος h· οἶον ce roi, οὗτος ὁ βασιλεὺς· ce héros, οὗτος ὁ ἥρωας· ἢ δὲ cet πρὸ φωνήεντος καὶ τοῦ h ψιλῶ, cet ami, οὗτος ὁ φίλος· cet homme οὗτος ὁ ἄνθρωπος.

Τὸ θηλυκὸν γένος σχηματίζεται ἐκ τοῦ ἀρσ. *cet, cette femme*, αὐτὴ ἢ γυνή. Ὁ πληθυντικὸς ἀριθμὸς κοινὸς ἐν ἅπασιν *ces rois, ces amis, ces femmes*. Λαμβάνονται δὲ αἱ ἀντωνυμίαι αὗται μετὰ τῶν ὀνομάτων ἐπιθετικῶς. Ἄλλ' ἢ τοῦ ἐνικοῦ ἀριθμοῦ *ce* ἔχει ἐνίοτε ἐπομένην τὴν ἀναφορικὴν οἶον, *ce qui plaît*, ἐκεῖνο ὅπερ=ὅ, τι ἀρέσκει.

Αἱ ἀντωνυμίαι αὗται δὲν δέχονται ἄρθρον *cet homme, de cet homme, à cet homme*.

Αἱ ἀπλάϊ δεικτικαὶ ἀντωνυμίαι συντιθέμεναι μετὰ τῶν προσωπικῶν παράγουσι τὰς συνθέτους δεικτικὰς

celui ἐκεῖνος

celle ἐκεῖνη

ceux ἐκεῖνοι

celles ἐκεῖναι,

αἰτινες δὲν λαμβάνονται οὐδέποτε μετὰ τῶν ὀνομάτων ἐπιθετικῶς, ἀλλ' ἔχουσιν ἐπομένην τὴν ἀναφορικὴν οἶον, *celui qui aime la vertu*, ἐκεῖνος ὅστις ἀγαπᾷ=ὁ ἀγαπῶν τὴν ἀρετὴν. Ἄλλοτε δὲ τὰς μεταχειρίζονται ὅπου ἡμεῖς βάλλομεν τὸ ἄρθρον κατ' ἔλλειψιν τοῦ ὀνόματος, *la république d'Athènes et celle de Rome*, ἡ δημοκρατία τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἡ τῆς Ῥώμης.

Εἰς τὰς δεικτικὰς Ἀντωνυμίας προστίθενται πολλάκις τὰ μόρια *ci* καὶ *là*, *celui-ci*, οὗτος· *celui-là*, ἐκεῖνος· *celle-ci*, αὐτή, *celle-là*, ἐκεῖνη· *ceci*, τουτί· *cela*, ἐκεῖνο.

Κτητικάί.

Ἄριθ. Ἐνικός.

Ἄριθ. Πληθυντικός.

Ἄρσεν.

Θηλυκ.

Γένους κοινῶ.

mon ἐμὸς,

ma ἐμή,

mes ἐμοὶ καὶ ἐμαί

ton σοῦ,

ta σή,

tes σοὶ καὶ σοί

son ἐός (ἰδικός του)

sa ἐή,

ses ἐοὶ καὶ ἐαί

notre ἡμέτερος καὶ τέρα

nos ἡμέτεροι καὶ τεραὶ

votre ὑμέτερος καὶ τέρα

vos ὑμέτεροι καὶ τεραὶ

leur σφέτερος (ἰδικός των) καὶ τέρα

leurs σφέτεροι καὶ τεραὶ.

Οἶον, *mon père*, ὁ ἐμὸς πατὴρ ἢ πατὴρ μου· *ma mère*, ἡ ἐμή μήτηρ=μήτηρ μου· *notre père*, ὁ ἡμέτερος πατὴρ=πατὴρ μας· *nos parents*, οἱ ἡμέτεροι γονεῖς=γονεῖς μας· *son livre*, τὸ ἐόν βιβλίον=βιβλίον του ἢ τῆς· *sa maison*, ἡ ἐή οἰκία=οἰκία του ἢ τῆς κτλ., ἤτοι συμφωνοῦσιν αἱ ἀντωνυμίαι αὗται κατὰ γένος καὶ ἀριθμὸν μετὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ σημαίνοντος τὸ κτῆμα.

Μετά τῶν ἀπὸ φωνήεντος ἢ ἡ ψιλοῦ ἀρχομένων θηλυκῶν ὀνομάτων μεταχειρίζονται χάριν εὐφωνίας τὰς ἀντωνυμίας mon, ton, son, ἀντὶ τῶν ma, ta, sa ὄιον, mon âme, ἢ ἐμὴ ψυχὴ, ton âme, son âme ὄχι ma âme κτλ.

Καὶ αἱ μὲν ἀνωτέρω κτητικαὶ λαμβάνονται πάντοτε μετὰ τινος ὀνόματος ἐπιθετικῶς· διὸ καὶ οἱ νεώτεροι τῶν γραμματικῶν κτητικὰ ἐπίθετα καλοῦσιν αὐτάς.

Αἱ δὲ ἐφεξῆς κατὰ μὲν τὴν σημασίαν καὶ δύναμιν δὲν διαφέρουσι τῶν ἀνωτέρω, διαφέρουσι δὲ κατὰ τοῦτο, ὅτι τίθενται πάντοτε καθ' ἑαυτὰς ἐννοουμένου ἀπὸ κοινοῦ τοῦ ὀνόματος τοῦ κτήματος. Κλίνονται δὲ αὐταὶ μὲν ἐνάρθρως, ἐκεῖναι δὲ ἀνάρθρως.

Ἄρ. Ἐνικός.

Ἄρ. Πληθυντικός.

le mien	la mienne	les miens	les miennes
le tien	la tienne	les tiens	les tiennes
le sien	la sienne	les siens	les siennes
le nôtre	la nôtre	les nôtres	} γένους κοινοῦ.
le vôtre	la vôtre	les vôtres	
le leur	la leur	les leurs	

Ὄιον, votre livre et le mien· τὸ βιβλίον σας καὶ τὸ ἐμὸν (βιβλίον)· sa maison et la mienne, ἡ οἰκία του καὶ ἡ ἐμὴ· leur patrie et la nôtre, ἡ πατρίς των καὶ ἡ ἡμετέρα κτλ.

Ἄναφορικάι.

Αὗται εἶναι τρεῖς, ἡ κοινοῦ γένους καὶ ἀριθμοῦ qui (ὅς, ἡ, οἱ, αἱ), ἡ ἐνάρθρως laquelle (ὅστις), καὶ ἡ καθ' ἑννοίαν οὐδετέρου γένους quoi (ὅ).

ἀ. qui (ὅς).

Ὄν.	qui	} κοινοῦ γένους καὶ ἀριθμοῦ.
Γεν.	de qui ἢ dont	
Δοτ.	à qui	
Δίτ.	que	
Ἄφ.	de qui ἢ dont	

β'. lequel (ὅστις).

Ἄρσενικ.

Ἐνικός.	Πληθυντικός.	
Ὄν. καὶ Δίτ.	lequel	lesquels
Γεν. καὶ Ἄφ.	duquel	desquels
Δοτ.	auquel	auxquels

Θηλυκ.

Ἐνικός.		Πληθυντικός.
Ὅν. καὶ αἰτ.	laquelle	lesquelles
Γεν. καὶ ἀφ.	de laquelle	desquelles
Δοτ.	à laquelle	auxquelles

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Τὸ ἄρθρον ἀποτελεῖ μίαν λέξιν μετὰ τῆς ἀνωνομίας, ἀλλὰ προφέρεται ὡς ἓν ἢ το γεγραμμένον ἐν διαστάσει.

γ'. *quoi* (ὄ).

Ὅν. καὶ αἰτ.	<i>quoi</i>
Γεν. καὶ ἀφ.	<i>de quoi</i>
Δοτ.	<i>à quoi</i>

Πληθυντικός ὁ αὐτός.

✕ Μετὰ τῶν ἀναφορικῶν τάττουσι καὶ τὰς δύο μονοσυλλάβους ἀνωνομίας *en* καὶ *y*. Καὶ ἡ μὲν *en* ἰσοδυναμεῖ μὲ γενικὴν καὶ ἀφαιρετικὴν τριτοπροσώπου παντὸς γένους καὶ ἀριθμοῦ, ἡ δὲ *y* μὲ δοτικὴν. ("Ὅρα καὶ Συντακτικόν).

Αἱ ἀναφορικαὶ χρησιμεύουσι καὶ ὡς ἐρωτηματικά, οὔσαι σχεδὸν αἱ αὐταί.

α. *qui? τίς; que? τί;*

Ἡ *qui* ἐπὶ προσώπων, ἡ δὲ *que* ἐπὶ πραγμάτων· οἶον, *qui cherchez-vous? τίνα ζητεῖς; que cherchez-vous? τί ζητεῖς;*

β'. *quel? quelle? ποῖος; ἢ ὁποῖός τις; quel homme est-ce? ὁποῖός τις ὁ ἀνὴρ;*

γ'. *lequel? laquelle? τίς ἐξ ὧνων; οἶον, προκειμένου περὶ οἰκιῶν λέγουσι laquelle avez-vous achetée? τίνα ἐξ αὐτῶν ἠγοράσατε; καὶ μετὰ τοῦ ἀριθμητικοῦ deux, lequel de deux? πότερος;*

δ'. *quoi? τί; de quoi s'agit-il? περὶ τίνος πρόκειται;*

Ἄοριστοι.

Τούτων εἰσὶν εἶδη τρία, α. αἱ αἰ μετὰ τίνος οὐσιαστικοῦ ἐπιθετικῶς συναπτόμεναι, αἵτινες καὶ ἐπίθετα ἄοριστολογικὰ καλοῦνται ὑπὸ τῶν νεωτέρων. β'. Αἱ αἰ καθ' ἑαυτὰς λαμβανόμεναι, ἢτοι ἐπομένους ἀμέσως ῥήματος ἢ γενικῆς διαιρετικῆς. γ'. Αἱ ποτὲ μὲν καθ' ἑαυτὰς, ποτὲ δὲ μετὰ τῶν ὀνομάτων ἐκφερόμεναι.

Εἶδος α. *quelque, τίς; un, τίς; chaque, ἕκαστος; quelconque, ὅστιςδὴποτε; certain, τίς; οἶον, chaque homme, certain auteur, συγγραφεὺς τις κτλ.*

Εἶδος β'. quelqu'un, εἷς τις· chacun, ἕκαστος· personne, οὐδείς· rien, οὐδέν· autrui, ἄλλος· on, τίς· οἶον, chacun parlait, chacun de nous.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Πολλὴ εἶναι παρὰ Γάλλοις ἡ χρῆσις τῆς ἀντωνυμίας on μετὰ τοῦ τρίτου ἐνικού προσώπου τῶν ῥημάτων, on dit, on frappe à la porte, ὅπερ ἡμεῖς ἐκφράζομεν διὰ τοῦ τρίτου πληθ. προσώπου τῶν ἐνεργητικῶν, λέγουσι, κρούουσι τὴν θύραν· ἢ διὰ τοῦ τρίτου ἐνικού τῶν παθητικῶν, λέγεται κλ.

Εἶδος γ'. nul, οὐδείς· θηλ. nulle· aucun, κανείς, aucune· tel, τοιοῦτος, telle· plusieurs, πολλοὶ καὶ πολλαί· tout, toute, πᾶς, πᾶσα· tous, πάντες· toutes, πᾶσαι· l'un l'autre ἀλλήλους κτλ.

Εἶναι δὲ καὶ τέταρτόν τι εἶδος, τῶν συνθέτων ἐξ ἀντωνυμίας καὶ τοῦ συνδέσμου que, αἵτινες καὶ συντάσσονται μεθ' ὑποτακτικῆς· οἶον, qui que ce soit, ὅστις καὶ ἂν ᾦναι (ὅστις δῆποτε)· quoi que ce soit, (ὅ, τι δῆποτε)· quoi que, quel que, quelle que· οἶον, quoi que vous fassiez, ὅ, τι καὶ ἂν πράξης· quel que soit votre mérite· οἰαδήποτε καὶ ἂν ᾦναι ἡ ἀξία σου. ("Ὅρα περὶ τούτων καὶ Συντακτικόν).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Περὶ Ῥήματος.

Παραπόμυνα τοῦ ῥήματος εἶνε ἀριθμὸς (nombre), πρόσωπον (personne), χρόνος (temps), ἔγκλισις (mode), διάθεσις (voix), συζυγία (conjugaison).

Διαθέσεις εἶναι τέσσαρες, ἐνεργητικὴ (active), παθητικὴ (passive), οὐδετέρα (neutre), μέση ἢ αὐτοπαθὴς (réfléchie).

Συζυγίαι εἶναι τέσσαρες, διακρινόμεναι ἐκ τῆς καταλήξεως τοῦ ἀπαρεμφάτου. Πρώτη ἢ εἰς er, οἶον, aimer (ἀγαπᾶν)· δευτέρα ἢ εἰς ir, οἶον finir (τελειῶν)· τρίτη ἢ εἰς oir, οἶον recevoir (δέχεσθαι)· τέταρτη ἢ εἰς re, οἶον rendre (ἀποδίδειν).

Ἐγκλίσεις πέντε.

α. Indicatif, ὀριστικὴ.

β. Conditionnel, μεταφράζεται κοινῶς ὑποθετικὴ· ἐκφράζει δὲ εἰς τὰς ὑποθετικὰς προτάσεις τὸ συμπέρασμα, οὐχὶ τὴν ὑπόθεσιν· οἶον, si les Grecs étaient unis ils seraient invincibles· ἂν οἱ Ἕλληνες ὁμονόουν, ἤθελον εἶσθαι ἀήττητοι. Ἄλλοτε πάλιν ἐμφαίνει ἀ-

πλῶς τὸ δυνατὸν ἢ πιθανὸν τῆς πράξεως, ὡς τῶν ἀρχαίων ἡ εὐκτική μετὰ τοῦ ἄν' ἢ μετριάζει καὶ κολάζει τὸ λίαν ἀπότομον καὶ ἀποφθεγματικὸν τῆς ὀριστικῆς, οἷον *je voudrais vous parler*, ἤθελον νὰ σοὶ ὁμιλήσω.

γ'. Impératif, προστακτική.

δ'. Subjonctif, ὑποτακτική καὶ εὐκτική ἢ αὐτή.

ε'. Infinitif, ἀπαρέμφατος.

Περὶ σημασίας χρόνων.

Χρόνοι εἶναι ὀκτώ.

α'. Présent, ἐνεστώς· οἷον *je parle*, ὁμιλῶ.

β'. Imparfait, παρατατικός, οἷον *je parlais*, ὁμίλου.

γ'. Prétérit défini, ἄριστος. Ἐκφράζει πράξιν, ἣτις ἔγινεν ἤδη, ἰδίως δὲ ἐν χρόνῳ ὀρισμένῳ καὶ ὀλοκλήρως παρωχημένῳ, ὡς χθές, πέρυσι κτλ., ὅπερ σημαίνει καὶ τὸ ὄνομα Prétérit défini (παρωχημένος ὀρισμένος)· οἷον *hier je parlai*, χθές ὁμίλησα. +

δ'. Prétérit indéfini, παρακείμενος. Ἐκφράζει ἐπίσης πράξιν, ἣτις ἔγινεν ἤδη, ἰδίως δὲ ἐν μὴ ὀρισμένῳ χρόνῳ, ὅπερ σημαίνει καὶ τὸ ὄνομα (παρωχημένος μὴ ὀρισμένος)· ἣ ὀρισμένῳ μὲν, μὴ ὀλοκλήρως δὲ παρελθόντι, οἷον *j'ai parlé aujourd'hui*, σήμερον ὁμίλησα. Τὸν ὀνόμασα δὲ παρακείμενον καὶ διὰ τὴν ἄλλην ὁμοιότητα, καὶ διότι τὸ ἑλληνικὸν γέγραφα, λελάληκα, δὲν μεταφράζεται καταλληλότερον γαλλιστὶ εἰμὴ διὰ τοῦ *j'ai écrit*, *j'ai parlé*, ὅπερ ἡ νεωτέρα ἑλληνικὴ λέγει ἔχω γεγραμμένον κτλ.

ε'. Prétérit antérieur, ἄριστος πρότερος. Ὁ χρόνος οὗτος συνοδεύεται συνήθως ὑπὸ χρονικοῦ τινος μορίου, οἷον *après que*, ἀφοῦ, *dès que*. ἔμα· *après que j'eus parlé je sortis*, ἀφοῦ ὁμίλησα ἐξῆλθον, ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομα antérieur (πρότερος), διότι ἐκφράζει τῶντι προτεραιότητα πράξεως· πρῶτον ὁμίλησα, ἔπειτα ἐξῆλθον.

ς'. Plus-que-parfait, ὑπερσυντελικός· οἷον *j'avais parlé*, εἶχον ὁμιλήσει.

ζ'. Futur, μέλλον· *je parlerai*, θέλω ὁμιλήσει.

η'. Futur passé, μέλλον τετελεσμένος· *j'aurai parlé*. θέλω ἔχει ὁμιλημένα· *demain j'aurai écrit la lettre*· αὔριον θέλω ἔχει γεγραμμένην τὴν ἐπιστολήν. Καὶ οὗτος συνοδεύεται πολλάκις ὑπὸ μορίου τινὸς χρονικοῦ, ὅποτε καὶ μεταφράζεται διὰ τοῦ ἀορίστου τῆς ὑποτα-

κτικῆς: quand j'aurai parlé, ἀφοῦ ὁμιλήσω. Ἄλλοτε ἔχει σημασίαν καὶ δύναμιν ὑποθετικοῦ ἀορίστου οἶον, vous l'aurez vu, ἢ τὸν εἶδες, vous l'aurez connu, ἢ τὸν ἐγνώρισες.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Τὰ ῥήματα aller (ὑπάγω) καὶ venir (ἔρχομαι) συναπτόμενα μετ' ἀπαρεμφάτου, ἀποτελοῦσι περιφρασίν τινα συχνοτάτην εἰς τὴν γαλλικὴν γλῶσσαν οἶον, je vais lire, αὐτίκα ἀναγνώσω, ἤτοι εἰδός τι μετ' ὀλίγου Μέλ-λοντος (1): je viens de lire, ἄρτι ἢ πρὸ μικροῦ ἀνέγνω, ἤτοι εἰδός τι Παρακειμένου. Ὁμοιόν τι εἶναι τὸ τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς ἔφθην μετὰ μετοχῆς, ὡς ἔφθην εἰπὼν, γαλλιστί, comme nous venons de dire.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω βλέπομεν ὅτι οἱ χρόνοι τῶν ῥημάτων διακρίονται εἰς ἀπλοῦς (temps simples) καὶ εἰς συνθέτους (temps composés). Ἀπλοῖ εἶναι ὁ présent, imparfait, préterit défini καὶ futur σύνθετοι δὲ οἱ λοιποὶ τέσσαρες. Εἶναι δὲ σύνθετοι ἐκ τῆς πάθη-τικῆς μετοχῆς καὶ τῶν δύο ῥημάτων avoir (ἔχειν) καὶ être (εἶναι), τὰ ὅποια διὰ τοῦτο καλοῦνται βοηθητικὰ (verbes auxiliaires).

Τοιοῦτους συνθέτους χρόνους ἔχει καὶ ἡ ἀρχαία Ἑλληνική, ὡς τὸν παθητικὸν παρακείμενον τῆς εὐκτικῆς καὶ ὑποτακτικῆς, τετυμμένος εἶν, τετυμμένος ἐάν ᾧ καὶ ἡ νεωτέρα.

Συνειθίζουσι δὲ οἱ Γάλλοι νὰ ἐκφέρωσι τὰ διάφορα πρόσωπα τῶν ῥημάτων συνωδευμένα μετὰ τὰς προσωπικὰς ἀντωνυμίας je, tu, il ἢ elle, nous, vous, ils ἢ elles οἶον, j'aime, tu aimes, il aime nous aimons, vous aimez, ils aiment. Γίνεται δὲ τοῦτο διὰ τὴν πτω-χειάγ τῶν καταλήξεων, αἵτινες ὁμοειδεῖς οὔσαι δὲν ἀρκοῦσιν εἰς διά-κρισιν τῶν προσώπων.

Ἐπειδὴ, ὡς εἶπομεν, τὰ δύο βοηθητικὰ ῥήματα εἶναι ἀναγκαῖα εἰς σχηματισμὸν τῶν λοιπῶν ῥημάτων, προτάσσονται τοῦ τύπου τῶν τεσσάρων συζυγιῶν.

ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΒΟΗΘΗΤΙΚΟΥ ΡΗΜΑΤΟΣ

AVOIR (EXEIN).

INDICATIF.

Présent.

j'ai	nous avons
tu as	vous avez
il a	ils ont

(1) Ἐν τῇ Π. Γραφῇ ὁ Ἡσαῦ λέγει «ἰδοὺ ἐγὼ πορεύομαι τελευτᾶν», πλη-σιάζω ν' ἀποθάνω, ὅπερ ἡ κοινὴ γλῶσσα καθ' ὅμοιον τρόπον ἐκφράζει, πά-γω ν' ἀποθάνω.

Imparfait.

j'avais
tu avais
il avait
nous avions
vous aviez
ils avaient

Prétérit défini.

j'eus
tu eus
il eut
nous eûmes
vous eûtes
ils eurent

Prétérit indéfini.

j'ai eu
tu as eu
il a eu
nous avons eu
vous avez eu
ils ont eu

Prétérit antérieur.

j'eus eu
tu eus eu
il eut eu
nous eûmes eu
vous eûtes eu
ils eurent eu

Plus-que parfait.

j'avais eu
tu avais eu
il avait eu
nous avions eu
vous aviez eu
ils avaient eu

Futur.

j'aurai
tu auras
il aura
nous aurons
vous aurez
ils auront

Futur passé.

j'aurai eu
tu auras eu
il aura eu
nous aurons eu
vous aurez eu
ils auront eu

CONDITIONNEL. *Présent.*

j'aurais
tu aurais
il aurait
nous aurions
vous auriez
ils auraient

Prétérit.

j'aurais eu
tu aurais eu
il aurait eu
nous aurions eu
vous auriez eu
ils auraient eu

ὁ αὐτὸς καὶ ἄλλως.

j'eusse eu
tu eusses eu
il eût eu
nous eussions eu
vous eussiez eu
ils eussent eu

IMPERATIF (1).	que nous ayons eu
aie (ἑ'. πρόσ. ἐνικ.)	que vous ayez eu
ayons (ἀ. πρόσ. πληθ.)	qu'ils aient eu
ayez (ἑ'. πρόσ. πληθ.)	<i>Plus-que-parfait.</i>
SUBJONCTIF.	que j'eusse eu
<i>Présent ἢ Futur.</i>	que tu eusses eu
que j'aie	qu'il eût eu
que tu aies	que nous eussions eu
qu'il ait	que vous eussiez eu
que nous ayons	qu'ils eussent eu
que vous ayez	INFINITIF.
qu'ils aient	<i>Présent.</i>
<i>Imparfait.</i>	avoir
que j'eusse	<i>Prétérit.</i>
que tu eusses	avoir eu
qu'il eût	PARTICIPLE.
que nous eussions	<i>Présent.</i>
que vous eussiez	ayant
qu'ils eussent	<i>Participle passif.</i>
<i>Prétérit.</i>	eu, eue
que j'aie eu	<i>Prétérit.</i>
que tu aies eu	ayant eu
qu'il ait eu	

ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΒΟΗΘΗΤΙΚΟΥ ΡΗΜΑΤΟΣ
ÊTRE (EINAI).

INDICATIF. <i>Présent.</i>	<i>Imparfait.</i>
je suis	j'étais
tu es	tu étais
il est	il était
nous sommes	nous étions
vous êtes	vous étiez
ils sont	ils étaient

(1) Ὡς τρίτα πρόσωπα προστακτικῆς χρησιμεύουσι τὰ τῆς ὑποτακτικῆς qu'il ait, qu'ils aient. Οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν ῥημάτων.

Prétérit défini.

je fus
tu fus
il fut
nous fûmes
vous fûtes
ils furent

Prétérit indéfini.

j'ai été
tu as été
il a été
nous avons été
vous avez été
ils ont été

Prétérit antérieur.

(j'eus été
tu eus été
il eut été
nous eûmes été
vous eûtes été
ils eurent été)

Plus-que-parfait.

j'avais été
tu avais été
il avait été
nous avions été
vous aviez été
ils avaient été

Futur.

je serai
tu seras
il sera
nous serons
vous serez
ils seront

Futur passé.

(j'aurai été
tu auras été
il aura été
nous aurons été
vous aurez été
ils auront été)

CONDITIONNEL.

Présent.

je serais
tu serais
il serait
nous serions
vous seriez
ils seraient

Prétérit.

(j'aurais été
tu aurais été
il aurait été
nous aurions été
vous auriez été
ils auraient été)

ὁ αὐτὸς καὶ ἄλλως.

(j'eusse été
tu eusses été
il eut été
nous eussions été
vous eussiez été
ils eussent été.)

IMPERATIF.

sois
soyons
soyez

ομοίως ἴσ.

SUBJONCTIF.

Présent ἢ *Futur.*

que je sois
que tu sois
qu'il soit
que nous soyons
que vous soyez
qu'ils soient

Imparfait.

que je fusse
que tu fusses
qu'il fût
que nous fussions
que vous fussiez
qu'ils fussent

Prétérit.

que jaie été
que tu aies été
qu'il ait été
que nous ayons été

que vous ayez été
qu'ils aient été

Plus-que-parfait.

que j'eusse été
que tu eusses été
qu'il eût été
que nous eussions été
que vous eussiez été
qu'ils eussent été

INFINITIF. *Présent.*

être

Prétérit.

avoir été

PARTICIPE.

Présent.

étant

Participe passif.

été

Prétérit.

ayant été.

ΠΡΩΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ.

Tōr εις εν Αηγόρω. Aimer (ἀγαπᾶν).

INDICATIF.

Présent.

j'aime
tu aimes

nous aimons
vous aimez
ils aiment

Imparfait.

j'aimais
tu aimais

il aimait
nous aimions
vous aimiez
ils aimaient

Prétérit défini.

j'aimai
tu aimas
il aimait
nous aimâmes
vous aimâtes
ils aimèrent

Prétérit indéfini.

j'ai aimé
tu as aimé
il a aimé
nous avons aimé
vous avez aimé
ils ont aimé

Prétérit antérieur.

jeus aimé
tu eus aimé
il eut aimé
nous eûmes aimé
vous eûtes aimé
ils eurent aimé

Plus-que-parfait.

j'avais aimé
tu avais aimé
il avait aimé
nous avions aimé
vous aviez aimé
ils avaient aimé

Futur.

j'aimerai
tu aimeras
il aimera
nous aimerons
vous aimerez
ils aimeront

Futur passé.

j'aurai aimé
tu auras aimé
il aura aimé
nous aurons aimé
vous aurez aimé
ils auront aimé

CONDITIONNEL.

Présent.

j'aimerais
tu aimerais
il aimerait
nous aimerions
vous aimeriez
ils aimeraient

Prétérit.

j'aurais aimé
tu aurais aimé
il aurait aimé
nous aurions aimé
vous auriez aimé
ils auraient aimé

ὁ αὐτὸς καὶ ἄλλως.

j'eusse aimé
tu eusses aimé
il eût aimé
nous eussions aimé
vous eussiez aimé
ils eussent aimé

IMPÉRATIF.

aime (ἑ. πρόσ. ἐνικ.)
aimons (ἀ. πρόσ. πληθ.)
aimez (ἑ. προσ. πληθ.)

SUBJONCTIF.

Présent ἢ Futur.

que j'aime
que tu aimes
qu'il aime
que nous aimions
que vous aimiez
qu'ils aiment

<i>Imparfait.</i>	qu'il eût aimé
que j'aimasse	que nous eussions aimé
que tu aimasses	que vous eussiez aimé
qu'il aimât	qu'ils eussent aimé
que nous aimassions	
que vous aimassiez	
qu'ils aimassent	
<i>Prétérit.</i>	aimer
que j'aie aimé	
que tu aies aimé	
qu'il ait aimé	
que nous ayons aimé	
que vous ayez aimé	
qu'ils aient aimé	
<i>Plus-que-parfait.</i>	aimant
que j'eusse aimé	
que tu eusses aimé	

INFINITIF.
Présent.

Prétérit.

PARTICIPE.
Présent.

Participe passif.

Prétérit.

ayant aimé.

Παρατηρήσεις ἐπὶ τῶν Ῥημάτων τῆς πρώτης Συζυγίας.

α. Όταν χαρακτήρ τοῦ ῥήματος ἦναι τὸ σύμφωνον g, οἶον, manger, menager, παρεντίθεται ε μεταξὺ τοῦ g καὶ τῶν φωνηέντων a, ο' οἶον, nous mangeons, il mangea. Τὸ ε τοῦτο δὲν προφέρεται, χρησιμεύει δὲ εἰς τὸ νὰ καταστήσῃ τὸ g γλωσσόφωνον ἀντὶ λαρυγγοφάνου. (Ὅρα ἀνωτέρω ἐν τῷ περὶ προφορᾶς τῶν γραμμάτων κεφαλαίῳ).

β'. Ὅμοίως ὅταν χαρακτήρ ἦναι τὸ c, ὑπογράφεται τὸ σημεῖον la cédille εἰς τὰς αὐτὰς περιστάσεις καὶ πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν οἶον, nous menaçons, vous menaçâtes.

γ'. Τὸ παραλήγον ἐξέχονον τοῦ ἀπαρεμφάτου τρέπεται εἰς ἐ βαρύτονον παντοῦ ὅπου ἐν τῇ ἐπομένῃ συλλαβῇ ἀκολουθεῖ ε ἄφωνον οἶον, espérer, j'espère répéter, je répèterai κτλ.

δ'. Τὸ παραλήγον ε ἄφωνον τρέπεται ὁμοίως εἰς βαρύτονον οἶον, mener, je mène, je mènerai, ἐκτὸς ἂν τὸ ῥήμα ἔχῃ χαρακτηριστικὸν l ἢ t, διότι τότε ἀντὶ τοῦ τόνου διαπλασιάζεται τὸ χαρακτηριστικὸν σύμφωνον appeler, j'appelle, j'appellerai jeter, je jette, je jetterai κτλ.

(ΓΑΛΛ. ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ).

4

έ. Τὸ χαρακτηριστικὸν γ τρέπεται εἰς ἰ πρὸ τοῦ ε ἀφώνου· plo-
yer je ploie, tu ploies, il ploie· nous ployons, vous ployez,
ils ploient. Μέλλων, je ploierai (πρόφερε ploirai) κτλ.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΥΖΥΓΙΑ.

Τῶν εἰς ἰν ἀηγόρω. Finir (τελειοῦν).

INDICATIF. *Présent.*

Prétérit antérieur.

je finis
tu finis
il finit
nous finissons
vous finissez
ils finissent

j'eus fini
tu eus fini
il eut fini
nous eûmes fini
vous eûtes fini
ils eurent fini

Imparfait.

Plus-que-parfait.

je finissais
tu finissais
il finissait
nous finissions
vous finissiez
ils finissaient.

j'avais fini
tu avais fini
il avait fini
nous avions fini
vous aviez fini
ils avaient fini

Prétérit défini.

Futur.

je finis
tu finis
il finit
nous finîmes
vous finîtes
ils finirent

je finirai
tu finiras
il finira
nous finirons
vous finirez
il finiront.

Prétérit indéfini.

Futur passé.

j'ai fini
tu as fini
il a fini
nous avons fini
vous avez fini
ils ont fini

j'aurai fini
tu auras fini
il aura fini
nous aurons fini
vous aurez fini
ils auront fini

CONDITIONNEL. *Présent*

Imparfait.

je finirais
tu finirais
il finirait
nous finirions
vous finiriez
ils finiraient

que je finisse
que tu finisses
qu'il finît
que nous finissions
que vous finissiez
qu'il finissent

Prétérit.

Prétérit.

j'aurais fini
tu aurais fini
il aurait fini
nous aurions fini
vous auriez fini
ils auraient fini

que j'aie fini
que tu aies fini
qu'il ait fini
que nous ayons fini
que vous ayez fini
qu'ils aient fini

δ αὐτὸς καὶ ἄλλως.

Plus-que-parfait.

j'eusse fini
tu eusses fini
il eût fini
nous eussions fini
vous eussiez fini
ils eussent fini

que j'eusse fini
que tu eusses fini
qu'il eût fini
que nous eussions fini
que vous eussiez fini
qu'ils eussent fini

IMPÉRATIF.

INFINITIF.

finis
finissons
finissez

Présent.
finir
Prétérit.

SUBJONCTIF.

avoir fini

Présent ἢ *Futur.*

PARTICIPE.

que je finisse
que tu finisses
qu'il finisse
que nous finissions
que vous finissiez
qu'ils finissent

Présent.
finissant
Participe passif.
fini, finie
Prétérit.
ayant fini.

Παρατηρήσεις ἐπὶ τῶν Ῥημάτων τῆς δευτέρας Συζυγίας.

α. Τὸ haïr (μισῶ) ἀποβάλλει τὸ διαιρετικὸν σημεῖον καὶ ἀποτελεῖ

δίφθογγον εἰς τὸν ἐνικὸν ἀριθμὸν τοῦ ἐνεστώτος τῆς Ὀριστικῆς καὶ Προστακτικῆς· je hais, tu hais, il hait· Προστ. hais. Ἐπὶ παντὸς δ' ἄλλου χρόνου ἡ δίφθογγος εἶναι διαλελυμένη.

Ε'. Τὸ bénir ἔχει διττὴν παθητικὴν μετοχὴν, |béni, ὅταν σημαίνῃ ἀπλῶς τὸ εὐλογῶ· un peuple béni de Dieu, λαὸς εὐλογημένος παρὰ Θεοῦ· καὶ bénit, ὅταν σημαίνῃ πρᾶγμα ἡγιασμένον δι' εὐχῆς ἱερέως· ὡς du pain benit, ἄρτος ἡγιασμένος· de l'eau bénite, ὕδωρ ἡγιασμένον (ἁγιασμός).

Υ'. Ὁμοίως τὸ fleurir (ἀνθῶ) κάμνει εἰς τὴν μετοχὴν florissant καὶ εἰς τὸν Παρατατικὸν τῆς Ὀριστικῆς je florissais ὅταν ἐκλαμβάνηται μεταφορικῶς, ἥτοι σημαίνῃ τὸ ἀκμάζω· l'empire des Assyriens florissait à cette époque, ἡ τῶν Ἀσσυρίων ἀρχὴ ἠκμάζε κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον.

ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΡΙΤΗ.

Tōr eis oir Ἀηρότωρ. Recevoir (δέχεσθαι).

INDICATIF. Présent.

Préterit indéfini.

je reçois
tu reçois
il reçoit
nous recevons
vous recevez
ils reçoivent

j'ai reçu
tu as reçu
il a reçu
nous avons reçu
vous avez reçu
ils ont reçu

Imparfait.

Prétérit antérieur.

je recevais
tu recevais
il recevait
nous recevions
vous receviez
ils recevaient

j'eus reçu
tu eus reçu
il eut reçu
nous eûmes reçu
vous eûtes reçu
ils eurent reçu

Préterit défini.

Plus-que-parfait.

je reçus
tu reçus
il reçut
nous reçûmes
vous reçûtes
ils reçurent

j'avais reçu
tu avais reçu
il avait reçu
nous avions reçu
vous aviez reçu
ils avaient reçu

Futur.

je recevrai
tu recevras
il recevra
nous recevrons
vous recevrez
ils recevront

Futur passé.

j'aurai reçu
tu auras reçu
il aura reçu
nous aurons
vous aurez reçu
ils auront reçu

CONDITIONNEL.

Présent.

je recevrais
tu recevrais
il recevrait
nous recevriions
vous recevriez
il recevraient

Prétérit.

j'aurais reçu
tu aurais reçu
il aurait reçu
nous aurions reçu
vous auriez reçu
ils auraient reçu

ὁ αὐτὸς καὶ ἄλλως.

j'eusse reçu
tu eusses reçu
il eût reçu
nous eussions reçu
vous eussiez reçu
ils eussent reçu

IMPÉRATIF.

reçois
recevons
recevez

SUBJONCTIF.

Présent ^ἢ *Futur.*

que je reçoive
que tu reçoives
qu'il reçoive
que nous recevions
que vous receyiez
qu'ils reçoivent

Imparfait.

que je reçusse
que tu reçusses
qu'il reçût
que nous reçussions
que vous reçussiez
qu'ils reçussent

Prétérit.

que j'aie reçu
que tu aies reçu
qu'il ait reçu
que nous ayons reçu
que vous ayez reçu
qu'ils aient reçu

Plus-que-parfait.

que j'eusse reçu
que tu eusses reçu
qu'il eût reçu
que nous eussions reçu
que vous eussiez reçu
qu'ils eussent reçu

INFINITIF.

Présent.

recevoir

<i>Prétérit.</i>	<i>Participe passif.</i>
avoir reçu	reçu, ue
PARTICIPE. <i>Présent.</i>	<i>Prétérit.</i>
recevant	ayant reçu.

Παρατηρήσεις ἐπὶ τῶν Ῥημάτων τῆς τρίτης Συζυγίας.

α. Μόνα ὀμαλά τῆς τρίτης συζυγίας καὶ ἐπομένως κατὰ τὸν ἀνωτέρω τύπον σχηματιστέα εἶναι τὰ εἰς avoir λήγοντα· ταῦτα δὲ εἶναι περίπου τὰ ἑξῆς· recevoir, percevoir, apercevoir, decevoir, concevoir, devoir. Τὰ λοιπὰ ὅλα εἰς oir εἶναι ἀνώμαλα.

β. Τὸ ῥῆμα devoir (δφείλω) περισπᾶται εἰς τὴν παθητικὴν μετοχὴν dû.

ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΕΤΑΡΤΗ.

Τῶν εἰς re ληγόρων. Rendre (ἀποδίδειν).

INDICATIF. *Présent.*

Prétérit indéfini.

je rends

j'ai rendu

tu rends

tu as rendu

il rend

il a rendu

nous rendons

nous avons rendu

vous rendez

vous avez rendu

ils rendent

ils ont rendu

Imparfait.

Prétérit antérieur.

je rendais

j'eus rendu

tu rendais

tu eus rendu

il rendait

il eut rendu

nous rendions

nous eûmes rendu

vous rendiez

vous eûtes rendu

ils rendaient

ils eurent rendu

Prétérit défini.

Plus-que-parfait.

je rendis

j'avais rendu

tu rendis

tu avais rendu

il rendit

il avait rendu

nous rendimes

nous avions rendu

vous rendites

vous aviez rendu

ils rendirent

ils avaient rendu

⁴
Futur.

je rendrai
tu rendras
il rendra
nous rendrons
vous rendrez
ils rendront

Futur passé.

j'aurai rendu
tu auras rendu
il aura rendu
nous aurons rendu
vous aurez rendu
ils auront rendu

CONDITIONNEL.

Présent.

je rendrais
tu rendrais
il rendrait
nous rendrions
vous rendriez
ils rendraient

Prétérit.

j'aurais rendu
tu aurais rendu
il aurait rendu
nous aurions rendu
vous auriez rendu
ils auraient rendu

ὁ αὐτὸς καὶ ἄλλως.

j'eusse rendu
tu eusses rendu
il eût rendu
nous eussions rendu
vous eussiez rendu
ils eussent rendu

¹
IMPÉRATIF.

rends
rendons
rendez

SUBJONCTIF.

Présent Futur.

que je rende
que tu rendes
qu'il rende
que nous rendions
que vous rendiez
qu'ils rendent

Imparfait.

que je rendisse
que tu rendisses
qu'il rendit
que nous rendissions
que vous rendissiez
qu'ils rendissent

Prétérit.

que j'aie rendu
que tu aies rendu
qu'il ait rendu
que nous ayons rendu
que vous ayez rendu
qu'ils aient rendu

Plus-que-parfait.

que j'eusse rendu
que tu eusses rendu
qu'il eût rendu
que nous eussions rendu
que vous eussiez rendu
qu'ils eussent rendu

INFINITIF.

Présent.

rendre

<i>Prétérit.</i>	<i>Participe passif.</i>
avoir rendu	rendu, ue
PARTICIPE. <i>Présent.</i>	<i>Prétérit.</i>
rendant	ayant rendu

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Περὶ Μετοχῆς.

Ἡ μετοχὴ διαίρεται εἰς ἐνεργητικὴν καὶ παθητικὴν, ἐξ ὧν ἡ ἐνεργητικὴ ἔχει δύο χρόνους, ἐνεστώτα *aimant, ἀγαπῶν, finissant, τελειῶν* καὶ ἀόριστον, *ayant aimé, ἀγαπήσας, ayant fini, τελειώσας* κτλ. Εἶναι δὲ ἡ ἐνεργητικὴ Μετοχὴ ἄκλιτος, μὴ σχηματίζουσα μήτε θηλυκὸν γένος μήτε πληθυντικὸν ἀριθμὸν· οἶον, *un homme lisant, ἀνὴρ ἀναγινώσκων· une femme lisant, γυνὴ ἀναγινώσκουσα· des hommes lisant, ἄνδρες ἀναγινώσκοντες· des femmes lisant, γυναῖκες ἀναγινώσκουσαι.*

Ἡ δὲ παθητικὴ εἶναι κλιτὴ· *aimé, ἀγαπώμενος ἢ ἡγαπημένος· aimée, ἡγαπημένη· fini, finie* κτλ.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Ἄγνοῶ διὰ τί οἱ πολλοὶ τῶν νεωτέρων γραμματικῶν δὲν κάμνουσι διάκρισιν τοῦ οὐσιωδῶς παθητικοῦ τύπου *aimé, écrit*, κτλ., ἀλλ' ὑπὸ τὴν αὐτὴν ὀνομασίαν τοῦ *prétérit* περιλαμβάνουσι τὸ *aimé* καὶ τὸ *ayant aimé*, τὸ *écrit* καὶ τὸ *ayant écrit*. Ὁ *Napoléon Landais*, μετὰ τινῶν ἄλλων, ἀποκαλεῖ ἐν παρόδῳ που τὸ *aimé, participe passé ou passif*, ἀλλ' εἰς τοὺς τύπους τῶν συζυγιῶν ἀκολουθεῖ καὶ οὗτος τοὺς πολλοὺς. Ἡμεῖς ἐπόμενοι κατὰ τοῦτο εἰς τοὺς ἀρχαιοτέρους γραμματικούς καὶ ἔχοντες ὑπ' ὄψιν ὅτι Ἕλληνας διδάσκομεν, καλοῦμεν παντοῦ τὸ *aimé, écrit*, κτλ. παθητικὴν μετοχὴν, καὶ εἰκότως· διότι ὡς τὸ *aimant* παράγεται ἐκ τοῦ λατινικοῦ *amans, ἀγαπῶν*, τὸ *écrivant* ἐκ τοῦ *scribens, γράφων*, οὕτω τὸ *aimé* γίνεται ἐκ τοῦ λατινικοῦ *amatus, ἡγαπημένος*, τὸ *écrit* ἐκ τοῦ *scriptus, γεγραμμένος*, κτλ. Ἐπειτα ἂν τὸ *aimé* δὲν ἦτο παθητικῆς διαθέσεως, πῶς ἐξ αὐτοῦ καὶ τοῦ *être* ἤθελε παραχθῆ ὁ παθητικὸς τύπος τῶν γαλλικῶν ῥημάτων, *je suis aimé, ἀγαπῶμαι, εἰμὶ ἀγαπώμενος ἢ ἡγαπημένος, je suis écrit, γράφομαι*, κτλ; Ἴσως τοὺς γραμματικούς ταραττεῖ ἡ σύνθεσις τοῦ ἐνεργητικοῦ παράκειμένου *j'ai écrit, γέγραφα*· ἀλλὰ τοῦτο εἶναι ὅμοιον τοῦ τῆς νεωτέρας ἑλληνικῆς, ἔχω γεγραμμένον κτλ. Μόνον εἰς τὰ οὐδέτερα ῥήματα ὁ χρόνος οὗτος ἀποβάλλει ἐξ ἀνάγκης τὴν παθητικὴν διάθεσιν, καὶ ἀποβαίνει ἀπλῶς παρῳχημένος, οἶον, *lombant, πίπτων, tombé, πεπτωκώς.*

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ΄.

Περὶ Παθητικοῦ ῥήματος.

Οἱ Γάλλοι δὲν ἔχουσι τύπον παθητικῶν ῥημάτων ἀναπληροῦσι δ' αὐτὸν διὰ τῶν χρόνων τοῦ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος être καὶ τῆς παθητικῆς μετοχῆς, ἥτις εἶναι ὁ μόνος παρ' αὐτοῖς ἀπλοῦς παθητικὸς χρόνος, οἷον, je suis aimé, εἰμι ἀγαπώμενος—ἀγαπῶμαι· j'étais aimé, ἠγαπώμην· ὡς φαίνεται εἰς τὸ ἐξῆς παράδειγμα.

INDICATIF. *Présent.*

je suis aimé
tu es aimé
il est aimé
nous sommes aimés
vous êtes aimés
ils sont aimés

Imparfait.

j'étais aimé
tu étais aimé
il était aimé
nous étions aimés
vous étiez aimés
ils étaient aimés

Prétérit défini.

je fus aimé
tu fus aimé
il fut aimé
nous fûmes aimés
vous fûtes aimés
ils furent aimés

Prétérit indéfini.

j'ai été aimé
tu as été aimé
il a été aimé
nous avons été aimés
vous avez été aimés
ils ont été aimés

Prétérit antérieur.

j'eus été aimé
tu eus été aimé
il eut été aimé
nous eûmes été aimés
vous eûtes été aimés
ils eurent été aimés

Plus-que-parfait.

j'avais été aimé
tu avais été aimé
il avait été aimé
nous avions été aimés
vous aviez été aimés
ils avaient été aimés

Futur.

je serai aimé
tu seras aimé
il sera aimé
nous serons aimés
vous serez aimés
ils seront aimés

Futur passé.

j'aurai été aimé
tu auras été aimé
il aura été aimé
nous aurons été aimés
vous aurez été aimés
ils auront été aimés

CONDITIONNEL.

Présent.

je serais aimé
tu serais aimé
il serait aimé
nous serions aimés
vous seriez aimés
ils seraient aimés

Prétérit.

j'aurais été aimé
tu aurais été aimé
il aurait été aimé
nous aurions été aimés
vous auriez été aimés
ils auraient été aimés

ὁ αὐτὸς καὶ ἄλλως.

j'eusse été aimé
tu eusses été aimé
il eût été aimé
nous eussions été aimés
vous eussiez été aimés
ils eussent été aimés

IMPÉRATIF.

sois aimé
soyons aimés
soyez aimés

SUBJONCTIF.

Présent & Futur.

que je sois aimé
que tu sois aimé
qu'il soit aimé
que nous soyons aimés

que vous soyez aimés
qu'ils soient aimés

Imparfait.

que je fusse aimé
que tu fusses aimé
qu'il fût aimé
que nous fussions aimés
que vous fussiez aimés
qu'ils fussent aimés.

Prétérit.

que j'aie été aimé
que tu aies été aimé
qu'il ait été aimé
que nous ayons été aimés
que vous ayez été aimés
qu'ils aient été aimés

Plus-que-parfait.

que j'eusse été aimé
que tu eusses été aimé
qu'il eût été aimé
que nous eussions été aimés
que vous eussiez été aimés
qu'ils eussent été aimés

INFINITIF. *Présent.*

être aimé

Prétérit.

avoir été aimé

PARTICIPE.

Présent.

étant aimé

Prétérit

ayant été aimé.

Ὁ σύνθετος παθητικὸς ἐνεστώτῳ τῶν Γάλλων ἀντιστοιχεῖ πολλάκις οὐχὶ εἰς τὸν παθ. ἐνεστώτα τῆς ἐλληνικῆς, ἀλλ' εἰς τὸν παθ. παρακείμενον. Συμβαίνει δὲ τοῦτο ἰδίως ὁσάκις τὸ παθητικὸν ῥῆμα ἐκφέρεται ἄνευ τοῦ λεγομένου ποιητικοῦ αἰτίου· οἷον, le livre est écrit

σημαίνει ἑλληνιστὶ τὸ βιβλίον γέγραπται, εἶναι γεγραμμένον. Ὅσα-
 κισδὲ προστίθεται τὸ ποιητικὸν αἴτιον, τότε ἀντιστοιχεῖ εἰς τὸν παθ.
 ἐνεστῶτα τῆς ἑλληνικῆς, καὶ ὡς ἐνεστῶς μεταφράζεται, οἶον, le livre
 est écrit par mon frere, τὸ βιβλίον συγγράφεται ὑπὸ τοῦ ἐμοῦ
 ἀδελφοῦ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ΄.

Περὶ τῶν Οὐδέτερον Ῥημάτων.

Ἐκ τῶν οὐδέτερον ῥημάτων ἄλλα μὲν βοηθοῦνται εἰς τοὺς συνθέ-
 τους αὐτῶν χρόνους ὑπὸ τοῦ avoir, ὡς τὸ paraître, marcher ὅ-
 θεν ὁ σχηματισμὸς αὐτῶν δὲν διαφέρει κατ' οὐδὲν τοῦ τῶν ἐνεργητι-
 κῶν ῥημάτων, ὅν εἶδομεν ἤδη· ἄλλα δὲ βοηθοῦνται ὑπὸ τοῦ être ὡς
 τὸ aller, arriver, choir, décéder, mourir, naître, tomber,
 venir, καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ σύνθετα, devenir, intervenir, parvenir,
 revenir κτλ. Λογίζονται δὲ οὐδέτερα παρὰ Γάλλοις ὅλα τὰ μὴ μετ'
 αἰτιατικῆς συντασσόμενα ῥήματα, ὥστε οὐδέτερον εἶναι καὶ τὸ nuire
 βλάπτω, ὅτι ἀπαιτεῖ δοτικὴν, καὶ τὸ jouir, ἀπολαύω, ὅτι συντάσ-
 σεται μὲ γενικὴν κτλ.

ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΟΥΔΕΤΕΡΟΥ ΡΗΜΑΤΟΣ
 TOMBER (ΠΗΠΤΕΙΝ).

INDICATIF. *Présent.*

je tombe
 tu tombes
 il tombe
 nous tombons
 vous tombez
 ils tombent

Imparfait.

je tombais
 tu tombais
 il tombait
 nous tombions
 vous tombiez
 ils tombaient

Prétérit défini.

je tombai
 tu tombas
 il tomba
 nous tombâmes
 vous tombâtes
 ils tombèrent

Prétérit indéfini.

je suis tombé
 tu es tombé
 il est tombé
 nous sommes tombés
 vous êtes tombés
 ils sont tombés

Prétérit antérieur.

je fus tombé
tu fus tombé
il fut tombé
nous fûmes tombés
vous fûtes tombés
ils furent tombés

Plus-que-parfait.

j'étais tombé
tu étais tombé
il était tombé
nous étions tombés
vous étiez tombés
ils étaient tombés

Futur.

je tomberai
tu tomberas
il tombera
nous tomberons
vous tomberez
ils tomberont

Futur passé.

je serai tombé
tu seras tombé
il sera tombé
nous serons tombés
vous serez tombés
ils seront tombés

CONDITIONNEL.

Présent.

je tomberais
tu tomberais
il tomberait
nous tomberions
vous tomberiez
ils tomberaient

Prétérit.

je serais tombé
tu serais tombé
il serait tombé
nous serions tombés
vous seriez tombés
ils seraient tombés

ὁ αὐτὸς καὶ ἄλλως.

je fusse tombé
tu fusses tombé
il fût tombé
nous fussions tombés
vous fussiez tombés
ils fussent tombés

IMPÉRATIF.

tombe
tombons
tombez

SUBJONCTIF.

Présent ἢ Futur.

que je tombe
que tu tombes
qu'il tombe
que nous tombions
que vous tombiez
qu'ils tombent

Imparfait.

que je tombasse
que tu tombasses
qu'il tombât
que nous tombassions
que vous tombassiez
qu'ils tombassent

Prétérit.

que je sois tombé
que tu sois tombé

qu'il soit tombé	INFINITIF.
que nous soyons tombés	<i>Présent.</i>
que vous soyez tombés	tomber
qu'ils soient tombés	<i>Prétérit.</i>
<i>Plus que-parfait.</i>	être tombé
que je fusse tombé	PARTICIPE.
que tu fusses tombé	<i>Présent.</i>
qu'il fût tombé	tombant
que nous fussions tombés	<i>Prétérit.</i>
que vous fussiez tombés	tombé, ée
qu'ils fussent tombés	étant tombé.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Περὶ τῶν Ἀυτοπαθῶν Ῥημάτων.

Τὰ μέσα ἢ αυτοπαθῆ ῥήματα καλοῦνται ὑπὸ τῶν Γάλλων *verbes réfléchis*, *ἀντανακλάμενα*, ἢ *verbes pronominaux*, *ἀντωνυμικά*: τὸ μὲν πρῶτον διὰ τὴν φύσιν αὐτῶν, ἣτις παριστᾷ τὴν ἐνεργειαν ἐπιστρέφουσαν ὡς δι' ἀντανακλάσεως ἐπὶ τὸ ἐνεργοῦν πρόσωπον· ἀντωνυμικά δὲ λέγονται διὰ τὸν τρόπον τοῦ σχηματισμοῦ των, ὅστις γίνεται τῇ βοήθειᾳ τῶν προσωπικῶν ἀντωνυμιῶν. Οἷον, τὸ νίπτωμαι, πῶς ἀναλύεται; νίπτω ἐμαυτόν· τοῦτ' αὐτὸ λοιπὸν ποιοῦσιν οἱ Γάλλοι λέγοντες *je me lave*, *tu te laves*, *il se lave* κτλ. ὡς φαίνεται εἰς τὸν ἐξῆς τύπον.

ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΑΥΤΟΠΑΘΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ.

SE LAVER (ΝΙΠΤΕΣΘΑΙ).

INDICATIF. <i>Présent.</i>	<i>Imparfait.</i>
je me lave	je me lavais
tu te laves	tu te lavais
il se lave	il se lavait
nous nous lavons	nous nous lavions
vous vous lavez	vous vous laviez
ils se lavent	ils se lavaient

Prétérit défini.

je me lavai
tu te lavas
il se lava
nous nous lavâmes
vous vous lavâtes
ils se lavèrent

Prétérit indéfini.

je me suis lavé
tu t'es lavé
il s'est lavé
nous nous sommes lavés
vous vous êtes lavés
ils se sont lavés

Prétérit antérieur.

je me fus lavé
tu te fus lavé
il se fut lavé
nous nous fûmes lavés
vous vous fûtes lavés
ils se furent lavés

Plus-que-parfait.

je m'étais lavé
tu t'étais lavé
ils s'était lavé
nous nous étions lavés
vous vous étiez lavés
ils s'étaient lavés

Futur.

je me laverai
tu te laveras
il se lavera
nous nous laverons
vous vous laverez
ils se laveront

Futur passé.

je me serai lavé
tu te seras lavé
il se sera lavé
nous nous serons lavés
vous vous serez lavés
ils se seront lavés

CONDITIONNEL.

Présent.

je me laverais
tu te laverais
il se laverait
nous nous laverions
vous vous laveriez
ils se laveraient

Prétérit.

je me serais lavé
tu te serais lavé
il se serait lavé
nous nous serions lavés
vous vous seriez lavés
ils se seraient lavés

ὁ αὐτός καὶ ἄλλως.

je me fusse lavé
tu te fusses lavé
il se fût lavé
nous nous fussions lavés
vous vous fussiez lavés
ils se fussent lavés

IMPÉRATIF.

lave-toi
lavons-nous
lavez-vous

SUBJONCTIF.

Présent ἢ Futur.
que je me lave

que tu te laves
qu'il se lave
que nous nous lavions
que vous vous laviez
qu'ils se lavent

Imparfait.

que je me lavasse
que tu te lavasses
qu'il se lavât
que nous nous lavassions
que vous vous lavassiez
qu'ils se lavassent

Prétérit

que je me sois lavé
que tu te sois lavé
qu'il se soit lavé
que nous nous soyons lavés
que vous vous soyez lavés

qu'ils se soient lavés
Plus-que-parfait.

que je me fusse lavé
que tu te fusses lavé
qu'il se fût lavé
que nous nous fussions lavés
que vous vous fussiez lavés
qu'ils se fussent lavés

INFINITIF.

Présent.

se laver

Prétérit.

s'être lavé

PARTICIPE.

Présent.

se lavant

Prétérit.

s'étant lavé.

Παρατηρήσεις ἐπὶ τῶν Αὐτοπαθῶν Ῥημάτων.

Ἐκ τοῦ ἀνωτέρω τύπου βλέπομεν ὅτι τὰ αὐτοπαθῆ ῥήματα βοηθοῦνται εἰς τοὺς συνθέτους αὐτῶν χρόνους ὑπὸ τοῦ être.

Αἱ ἀντωνυμίαι me, te, se, nous, vous, se, ἄλλοτε μὲν εἶναι ἄμεσα ἀντικείμενα τοῦ ῥήματος, ἥτοι αἰτιατικά, ἄλλοτε δὲ ἔμμεσα, ἥτοι δοτικά· οἷον, εἰς τὸ ῥῆμα je me lave, νίπτομαι, ἡ ἀντωνυμία me εἶναι ἔμμεσον ἀντικείμενον ἢ ἐκ τρίτου τοῦ ῥήματος· ἀλλ' εἰς τὸ je me lave le visage, νίπτομαι τὸ πρόσωπον, ἡ ἐκ τρίτου εἶναι τὸ visage, τὸ δὲ me εἶναι ἔμμεσον ἀντικείμενον ἀντὶ τῆς ἐμπροσθέντος δοτικῆς à moi. Ἡ παρατήρησις αὕτη θέλει μᾶς χρησιμεῦσαι εἰς τὸ Συντακτικόν.

Τὰ ἀντωνυμικὰ ῥήματα σημαίνουσιν ἐνίοτε καὶ ἀλληλοπάθειαν, οἷον, se battre, μάχομαι· ἄλλοτε δὲ ἀπαντῶνται ἀντὶ ἀπλῶς οὐδετέρων ἢ παθητικῶν, le vin se fait avec du raisin, ὁ οἶνος γίνε-ται ἐκ σταφυλῆς.

Πῶς δὲ ἐκφράζουσιν οἱ Γάλλοι τὰ τῶν Ἑλλήνων μέσα διάμεσα, οἷον, τὸ οἰκοδομοῦμαι οἶκον; διὰ τοῦ ῥήματος faire καὶ τοῦ ἀπαρεμφάτου· je fais bâtir une maison· ἢ καὶ ἀντωνυμικῶς, je me fais faire un habit, κτλ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

Περὶ τῶν ἀπροσώπων Ῥημάτων.

Τὰ ἀπρόσωπα (impersonnels) ἢ κατὰ Γάλλους καὶ μονοπρόσωπα ῥήματα (unipersonnels) ἔχουσι ὡς παρ' ἡμῶν μόνον τρίτον ἐνικὸν πρόσωπον· οἶον, Présent, il tonne, βροντᾷ. Imparfait, il tonnait. Prétérit défini, il tonna. Prétérit indéfini, il a tonné κτλ.

Πολλάκις δὲ καὶ προσωπικὰ ῥήματα λαμβάνονται ὡς ἀπρόσωπα, οἶον, il arrive συμβαίνει. Περὶ δὲ τῆς συντάξεως τῶν τοιούτων ῥημάτων λέγομεν τὰ δέοντα ἐν τῷ Συντακτικῷ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'.

Περὶ τοῦ σχηματισμοῦ τῶν Ῥημάτων εἰς τὰς ἐρωτήσεις.

Τῆς γαλλικῆς γλώσσης ἡ φύσις ἀπαιτεῖ νὰ τίθεται εἰς τὸν λόγον πρῶτον τὸ ὑποκείμενον, ἀντωνυμία ἢ ὄνομα, ἔπειτα τὸ ῥήμα, ἔπειτα τὸ κατηγορούμενον ἢ ἀντικείμενον. Ἄλλ' ὅταν ἡ πρότασις ᾖ ἐρωτηματικὴ, καὶ εἰς ὀλίγας ἄλλας περιπτώσεις ὀριζομένης ἐν τῷ Συντακτικῷ, τὸ ὑποκείμενον ἔπεται τῷ ῥήματι· ἂν δὲ τὸ ὑποκείμενον ᾖ ἀντωνυμία, τοῦτο ἐπιφέρει καὶ ἄλλας τινὰς μεταβολὰς εἰς τὸν σχηματισμὸν τῶν ῥημάτων, ὡς φαίνεται εἰς τὸν ἐξῆς τύπον.

INDICATIF.

Présent.

aimé-je?

aises-tu?

aime-t-il?

aimons-nous?

aimez-vous?

aiment-ils?

Imparfait.

aimais-je?

aimais-tu?

aimait-il?

aimions-nous?

aimiez-vous?

aimaient-ils?

Prétérit défini.

aimai-je?

aimas-tu?

aima-t-il?

aimâmes-nous?

aimâtes-vous?

aimèrent-ils?

Prétérit indéfini.

ai-je aimé?

as-tu aimé?
a-t-il aimé?
avons-nous aimé?
avez-vous aimé?
ont-ils aimé?

auras-tu aimé?
aura-t-il aimé?
aurons-nous aimé?
aurez-vous aimé?
auront-ils aimé?

Prétérit antérieur.

eus-je aimé?
eus-tu aimé?
eut-il aimé?
eûmes-nous aimé?
eûtes-vous aimé?
eurent-ils aimé?

CONDITIONNEL.

Présent.

aimerais-je?
aimerais-tu?
aimerait-il?
aimerions-nous?
aimeriez-vous?
aimeraient-ils?

Plus-que-parfait.

avais-je aimé?
avais-tu aimé?
avait-il aimé?
avions-nous aimé?
aviez-vous aimé?
avaient-ils aimé?

Prétérit.

aurais-je aimé?
aurais-tu aimé?
aurait-il aimé?
aurions-nous aimé?
auriez-vous aimé?
auraient-ils aimé?

Futur.

aimerai-je?
aimeras-tu?
aimera-t-il?
aimerons-nous?
aimerez-vous?
aimeront-ils?

ὁ αὐτός καὶ ἄλλως.

eussé-je aimé?
eusses-tu aimé?
eût-il aimé?
eussions-nous aimé?
eussiez-vous aimé?
eussent-ils aimé?

Futur passé.

aurai-je aimé?

Ἐνθα παρατηροῦμεν ἄ. ὅτι τὸ ληκτικὸν ε ἄφωνα τρέπεται εἰς ἑ κλειστὸν ἐπομένῃς τῆς ἀντωνυμίας je'aimé-je? Ἐ. ὅτι μεταξὺ τῶν εἰς φωνῆν ληγόντων προσώπων καὶ τῆς ἀντωνυμίας il, elle, ἢ οὐ παρεντίθεται τὸ στοιχεῖον t ἀνάμεισον δύο γραμμῶν, χάριν εὐφωνίας' aima-t-il? aimera-t-elle? aimera-t-on? γ'. ὅτι εἰς τοὺς συνθέτους χρόνους ἡ ἀντωνυμία τίθεται μεταξὺ τοῦ βοηθητικοῦ καὶ τῆς μετοχῆς ai-je aimé? as-tu aimé? κτλ.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Ὅταν τὸ πρῶτον ἐνικὸν πρόσωπον ᾖται μονοσύλλαβον, μετα-

ταχειρίζονται τὴν ἐξῆς περίφρασιν est-ce que je prends? est-ce que je mens? ἀντὶ τοῦ prends-je? mens je? ὅπερ ἤθελ' εἶσθαι ἄχαρι καὶ κακόφωνον. Ἐξαιροῦνται τὰ ἐξῆς ῥήματα, ἅτινα καὶ τοὶ μονοσύλλαβα δύνανται, νὰ ἔχωσι κατόπιν τὴν ἀντωνυμίαν· fais-je? dis-je? dois-je? ai-je? vois-je? vais-je? οἷον, que dis-je? τί λέγω;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'.

Περὶ παραγωγῆς τῶν Χρόνων τῶν Ῥημάτων.

Πρωτότυποι χρόνοι (temps primitifs) εἶναι ὁ Ἐνεστὼς τῆς Ἀπαρεμφάτου, ἡ ἐνεργητικὴ Μετοχὴ, ἡ παθητικὴ Μετοχὴ, ὁ Ἐνεστὼς καὶ Ἀόριστός (prétérit défini) τῆς Ὀριστικῆς. Ὅλοι δὲ οἱ λοιποὶ (temps dérivés) παράγονται ἐκ τῶν πέντε τούτων ὡς ἐφεξῆς.

† Ὁ Παρατατικὸς τῆς Ὀριστικῆς γίνεται ἐκ τῆς ἐνεργητικῆς Μετοχῆς τροπῇ τῆς καταλήξεως ant εἰς ais· aimant, j'aimais· finissant, je finissais· recevant, je recevais· rendant, je rendais.

Ὁ Μέλλων τῆς Ὀριστικῆς ἐκ τῆς Ἀπαρεμφάτου, εἰς μὲν τὴν πρῶτην καὶ δευτέραν συζυγίαν, προσθέσει τῆς καταλήξεως ai, aimer, j'aimerai· finir, je finirai· εἰς δὲ τὴν τρίτην, τροπῇ τῆς καταλήξεως oir εἰς rai, recevoir, je recevrai· εἰς δὲ τὴν τετάρτην, μεταβολῇ τοῦ ληκτικοῦ e εἰς τὴν δίφθογγον ai· rendre, je rendrai.

Ἐκ τοῦ μέλλοντος παράγεται ἀμέσως ὁ Ἐνεστὼς τῆς Ὑποθετικῆς προσθέσει τοῦ s, j'aimerais, j'aimerais. Ἐχει δὲ ὁ χρόνος οὗτος τὰς αὐτὰς μὲ τὸν παρατατικὸν καταλήξεις ais, ais, ait, ions, iez, aient.

Ἡ Προστακτικὴ, ἣτις ἔχει μόνον δεύτερον ἐνικὸν καὶ πρῶτον καὶ δεύτερον πληθυντικὸν πρόσωπον, γίνεται ἐκ τοῦ Ἐνεστῶτος τῆς Ὀριστικῆς· j'aime, aime· je finis, finis κτλ.

Ὁ Ἐνεστὼς τῆς Ὑποτακτικῆς ἐκ τῆς ἐνεργητικῆς Μετοχῆς τροπῇ τοῦ ant εἰς e, aimant, que j'aime· finissant, que je finisse· rendant, que je rende· εἰς δὲ τὴν τρίτην συζυγίαν τροπῇ τοῦ evant τῆς μετοχῆς εἰς oive· recevant, que je reçoive· devant, que je doive.

Τέλος ὁ Παρατατικὸς τῆς Ὑποτακτικῆς παράγεται ἐκ τοῦ Ἀορίστου (Prétérit défini) τῆς Ὀριστικῆς, ἐπὶ μὲν τῆς πρώτης συζυγίας μεταβάλλων τὴν κατάληξιν ai εἰς asse, j'aimai, que j'aimasse· ἐπὶ δὲ

τῶν λοιπῶν τριῶν προσλαμβάνων *se, je finis, que je finisse je recus, que je recusse je rendis, que je rendisse.*

Οἱ δὲ σύνθετοι χρόνοι γίνονται, ὡς ἐφημεν ἤδη, ἐκ τῆς παθητικῆς Μετοχῆς καὶ τῶν δύο βοηθητικῶν ῥημάτων *avoir* καὶ *être.*

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Ἀχρήστοι πρωτοτύπου χρόνου ἄχρηστοι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶναι καὶ οἱ παράγωγοι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'.

Περὶ Ἀνωμάτων Ῥημάτων.

Τῶν μὲν ῥημάτων τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης ἡ ἀνωμαλία συνίσταται τὸ πλεόν εἰς τὴν διαφορὰν τοῦ ῥηματικοῦ θέματος κατὰ τοὺς διαφόρους χρόνους, τοῦ συζυγικοῦ τύπου μένοντος τοῦ αὐτοῦ εἰς τε τὰ ὀμαλὰ καὶ τὰ ἀνώμαλα. Τῶν δὲ γαλλικῶν ῥημάτων ἡ ἀνωμαλία εἶναι μᾶλλον τυπικὴ ἢ ῥίζα, ἐκτὸς ὀλίγων ἐξαιρέσεων, μένει ἡ αὐτὴ καθ' ὅλους τοὺς χρόνους, ἀλλὰ τοσαύτη εἶναι ἡ τῶν καταλήξεων ἰδιοτροπία, ὥστε ἕκαστον σχεδὸν ῥῆμα ἀποτελεῖ τρόπον τινὰ ἰδίαν συζυγίαν.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΑΝΩΜΑΛΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ.

ΣΥΖΥΓΙΑ ΠΡΩΤΗ.

Aller. (Ἑπάγω). Ὀριστ. Ἐνεστ. *Je vais, tu vas, il va. Nous allons, vous allez, ils vont.* Παρκατ. *J'allais. Ἄορ. J'allai.* Παρκ. *Je suis allé. Μέλλ. J'irai.* Ὑποθετ. *J'irais.* Προστακ. *Va. Allons, allez.* Ὑποτακτ. Ἐν. *Que j'aïlle, que tu aïlles, qu'il aïlle. Que nous allions, que vous alliez, qu'ils aillent.* Παρκατ. *Que j'allasse.* Ἀπαρέμφ. *Aller. Μετοχ. Allant. Allé.*

Τὸ δὲ *s' en aller* (ἀπέρχομαι) σχηματίζεται οὕτως. Ὀριστικὴ Ἐνεστῶς, *je m'en vais, tu t'en vas, il s'en va. Nous nous en allons, vous vous en allez, ils s'en vont.* Παρκατ. *Je m'en suis allé. Προστακτικ. Va-t-en. Allons-nous-en, allez-vous-en.* (Τὸ δεύτερον τῆς Προστακτικῆς ἐπὶ περιφρονητικῆς ἀποκομπῆς, ἔρρε!).

Envoyer. (Στέλλω). Ὀμαλὸν καθ' ὅλα τ' ἄλλα πλὴν τοῦ μέλλοντος *j'enverrai,* καὶ τῆς ὑποθετικῆς *j'enverrais.*

ΣΥΖΥΓΙΑ ΔΕΥΤΕΡΑ.

Acquérir. (Ἀποκτῶ). Ὅρις. Ἐν. J'acquiers, tu acquiers, il acquiert. Nous acquérons, vous acquérez, ils acquièrent. Παρατ. J'acquérais. Ἄδρ. J'acquis. Παρακ. J'ai acquis. Μέλλ. J'acquerrai. Ὑποθ. J'acquerrais. Προσακτ. Acquiers. Acquérons, acquérez. Ὑποτ. Ἐν. Que j'acquière, que tu acquières, qu'il acquière. Que nous acquérions, que vous acquériez, qu'ils acquièrent. Παρατ. Que j'acquisse. Ἀπαρέμφ. Acqué-
rir. Μετοχ. Acquéran. Acquis.

Οὕτω σχηματίζεται καὶ τὸ conquérir (κατακτῶ) εἰς τοὺς ἀχρήστους αὐτοῦ χρόνους, οἵτινες εἶναι τὸ ἀπαρέμφατον, αἱ δύο μετοχαί, ὁ ἀόριστος τῆς ὀρι-
κῆς καὶ οἱ σύνθετοι χρόνοι. Οἱ λοιποὶ ἀναπληροῦνται διὰ τοῦ faire la coquette.

Bouillir. (Ζέω, βράζω, οὐδέτερον). Ὅρις. Ἐν. Je bous, tu bous, il bout. Nous bouillons, vous bouillez, ils bouillent. Παρατ. Je bouillais. Ἄδρ. Je bouillis. Παρακ. J'ai bouilli. Μέλλ. Je bouillirai. Ὑποθ. Je bouillirais. Προστακ. Bous. Bouillons, bouillez. Ὑποτ. Ἐν. Que je bouille. Παρατ. Que je bouillis-
se. Ἀπαρέμφ. Bouillir. Μετοχ. Bouillant. Bouilli.

Courir. (Τρέχω). Ὅριστ. Ἐν. Je cours, tu cours, il court. Nous courons, vous courez, ils courent. Παρατ. Je courais. Ἄδρ. Je courus. Παρακ. J'ai couru. Μέλλ. Je courrai. Ὑποθ. Je courrais. Προστ. Cours. Courons, courez. Ὑποτ. Ἐν. Que je courè. Παρατ. Que je courusse. Ἀπαρέμφ. Courir. Μετοχ. Courant. Couru.

Οὕτω καὶ τὰ σύνθετα parcourir (διατρέχω), secourir (συντρέχω, βοηθῶ) κτλ.

Couvrir. (Καλύπτω). Ὅριστ. Ἐν. Je couvre, tu couvres, il couvre. Nous couvrons, vous couvrez, ils couvrent. Παρατ. Je couvrais. Ἄδρ. Je couvris. Παρακ. J'ai couvert. Μέλλ. Je couvrirai. Ὑποθ. Je couvrirais. Προστακ. Couvre. Couvrons, couvrez. Ὑποτ. Ἐν. Que je couvre. Παρατ. Que je couvris-
se. Ἀπαρ. Couvrir. Μετοχ. Couvrant. Couvert.

Οὕτω καὶ τὰ σύνθετα découvrir (ἀνακαλύπτω), recouvrir (περικαλύπτω). Τὸ δὲ recouvrir εἶναι ὁμαλὸν τῆς πρώτης Συζ. καὶ σημαίνει ἀναλαμβάνω, ἀνακτῶ· il a recouvert la santé, ἀγέλαβε τὴν ὑγείαν.

Κατὰ τὸν τύπον τοῦ couvrir σχηματίζονται καὶ τὰ ῥήματα ouvrir, souf-
frir, offrir.

Cueillir. (Δρέπω ἢ συλλέγω). Ὅριστ. Ἐν. Je cueille. Παρατ. Je

cueillais. Ἄδρ. Je cueillis. Παρ. J'ai cueilli. Μέλλ. Je cueillerai. Ὑποθ. Je cueillerais. Προστ. Cueille. Ὑποτ. Ἐν. Que je cueille. Παρ. Que je cueillisse. Ἀπαρ. Cueillir. Μετοχ. Cueillant. Cueilli.

Dormir. (Κοιμῶμαι). Ὅριστ. Ἐν. Je dors, tu dors, il dort. Nous dormons, vous dormez, ils dorment. Παρ. Je dormais. Ἄδρ. Je dormis. Παρ. J'ai dormi. Μέλλ. Je dormirai. Ὑποθ. Je dormirais. Προστ. Dors. Dormons, dormez. Ὑποτ. Ἐν. Que je dorme. Παρ. Que je dormisse. Ἀπαρ. dormir. Μετοχ. Dormant. Dormi.

Οὕτω καὶ τὸ s'endormir, (ἀποκοιμῶμαι, καταφέρωμαι εἰς ὕπνον).

Τὰ ῥήματα dormir, mentir, partir, sentir, sortir, se repentir, ἔχουσι τὸν αὐτὸν τύπον.

Faillir. (Σφάλλω). Ὅριστ. Ἐνεστ. Je faux, tu faux, il faut. Nous faillons, vous faillez, ils faillent. Παρ. Je faillais. Ἄδρ. Je faillis. Παρ. J'ai failli. Μέλλ. Je faillirai. Ὑποθ. Je faillirais. Ὑποτ. Ἐν. Que je faille. Παρ. Que je faillisse. Ἀπαρ. Faillir. Μετοχ. Faillant. Failli.

Εὐχρηστον κυρίως κατ' ἀπαρέμφατον, τὸν ἀόριστον τῆς Ὅριστικῆς καὶ τοὺς συνθέτους χρόνους.

Fuir. (Φεύγω). Ὅριστ. Ἐνεστ. Je fuis, tu fuis, il fuit. Nous fuyons, vous fuyez, ils fuient. Παρ. Je fuyais, tu fuyais, il fuyait. Nous fuyions, vous fuyiez, ils fuyaient. Ἄδρ. Je fuis, tu fuis, il fuit. Nous fuîmes, vous fûtes, ils fuirent. Παρ. J'ai fui. Μέλλ. Je fuirai. Ὑποθ. Je fuirais. Προστ. Fuis. Fuyons, fuyez. Ὑποτ. Ἐν. Que je fuie, que tu fuies, qu'il fuie. Que nous fuyions, que vous fuyiez, qu'ils fuient. Παρ. Que je fusse, que tu fusses, qu'il fût κτλ. Ἀπαρ. Fuir. Μετοχ. Fuyant. Fui.

Οὕτω σχηματίζεται καὶ τὸ s'enfuir (τρέπομαι εἰς φυγήν).

Gesir. (Κεῖμαι). Ῥῆμα ἑλλειπτικὸν εὐχρηστον εἰς μόνους τοὺς ἐξῆς χρόνους καὶ πρόσωπα· τὸ τρίτον ἐνικὸν καὶ τὸ πρῶτον καὶ τρίτον πληθυντ. τοῦ ἐνεστώτος τῆς Ὅριστικῆς. Il git. Nous gisons, ils gisent, τὸ τρίτον ἐνικὸν τοῦ παρατατικοῦ, il gisait, καὶ τὴν Μετοχὴν gisant.

Mentir. (Ψεύδομαι). Ὅριστ. Ἐν. Je mens, tu mens, il ment.

Nous mentons, vous mentez, ils mentent. Παρατ. Je mentais. Ἀόρ. Je mentis. Παρακ. J'ai menti. Μέλλ. Je mentirai. Ὑποθ. Je mentirais. Προστ. Mens. Mentons, mentez. Ὑποτ. Ἔνεσ. Que je mente, que tu mentes, qu'ils mente. Que nous mentionns, que vous mentiez, qu'ils mentent. Παρατ. Que je mentisse. Ἀπαρέμφ. Mentir. Μετοχάι. Mentant. Menti.

Ὁὕτω σχηματίζεται καὶ τὸ démentir (διαψεύδω τινά, ἐλέγχω ψευδόμενον).

Mourir. (Θνήσκω). Ὅρισ. Ἐν. Je meurs, tu meurs, il meurt. Nous mourons, vous mourez, ils meurent. Παρατ. Je mourais Ἀόρ. Je mourus. Παρακ. Je suis mort. Μέλλ. Je mourrai. Ὑποθ. Je mourrais. Προσακτ. Meurs. Mourons, mourez. Ὑποτακ. Que je meure, que tu meures, qu'il meure. Que nous mourions, que vous mouriez, qu'ils meurent. Παρατ. Que je mourusse. Ἀπαρ. Mourir. Μετ. Mourant. Mort.

Offrir. (Προσφέρειν). Ὅριστ. Ἐν. J'offre. Παρατ. J'offrais. Ἀόρ. J'offris. Παρακ. J'ai offert. Μέλλων. J'offrirai. Ὑποθ. J'offrirais. Προστ. Offre. Ὑποτ. Ἐν. Que j'offre. Παρατ. Que j'offrisse. Ἀπαρέμ. Offrir. Μετοχ. Offrant. Offert.

Ouvrir. (Ἀνοίγω). Ὅρισ. Ἐν. J'ouvre. Παρατ. J'ouvrais. Ἀόρ. J'ouvris. Παρακ. J'ai ouvert. Μέλλ. J'ouvrirai. Ὑποθ. J'ouvrirais. Προστ. Ouvre. Ὑποτ. Ἐν. Que j'ouvre. Παρατ. Que j'ouvrisse. Ἀπαρέμφ. Ouvrir. Μετ. Ouvrant. Ouvert.

Partir. (Ἀναχωρῶ). Ὅριστ. Ἐν. Je pars, tu pars, il part. Nous partons, vous partez, ils partent. Παρατ. Je partais. Ἀόρ. Je partis. Παρακ. Je suis parti. Μέλλ. Je partirai. Ὑποθ. Je partirais. Προστακτ. Pars. Partons, partez. Ὑποτακτ. Ἐν. Que je parte. Παρατ. Que je partisse. Ἀπαρέμφ. Partir. Μετοχ. Partant. Parti.

Ὁὕτω σχηματίζεται καὶ τὸ repartir (ἀναχωρῶ πάλιν ἢ ἀποκρίνομαι). Τὸ δὲ répartir (διανέμω) ἔχει ἄλλην ἀρχὴν καὶ σχηματίζεται ὁμαλῶς κατὰ τὸ finir.

Sentir. (Αἰσθάνομαι). Ὅριστ. Ἐν. Je sens, tu sens, il sent. Nous sentons, vous sentez, ils sentent. Παρατ. Je sentais. Ἀόρ. Je sentis. Παρακ. J'ai senti. Μέλλ. Je sentirai. Ὑποθ. Je sentirais. Προσακτ. Sens. Sentons, sentez. Ὑποτακτ. Ἐν. Que je sente. Παρατ. Que je sentisse. Ἀπαρέμ. Sentir. Μετοχ. Sentant. Senti.

Ὁὕτω καὶ τὸ consentir (συγκατατίθεμαι) κτλ.

Sortir. (Ἐξέρχομαι). Ὅρισ. Ἐν. Je sors, tu sors, il sort. Nous sortons, vous sortez, ils sortent. Παρρατ. Je sortais. Ἄδρ. Je sortis. Παρκ. Je suis sorti. Μέλλ. Je sortirai. Ὑποθ. Je sortirais. Προσακτ. Sors. Sortons, sörtez. Ὑποστ. Ἐν. Que je sorte. Παρρατ. Que je sortisse. Ἄπαρ. Sortir. Μετοχ. Sortant. Sorti.

Οὕτω καὶ τὸ ressortir (ἐξέρχομαι πάλιν, ἢ προφαίνομαι)· τὸ δὲ δικανικὸν ressortir (ὑπάγεσθαι εἰς τὸ δεῖνα δικαστήριον) σχηματίζεται ὁμαλῶς κατὰ τὸ finir.

Souffrir. (Ὑποφέρω). Ὅρισ. Ἐν. Je souffre. Παρτ. Je souffrais. Ἄδρ. Je souffris. Παρκακ. J'ai souffert. Μέλλ. Je souffrirai. Ὑποθ. Je souffrirais. Προστακτ. Souffre. Ὑποτακτ. Ἐν. Que je souffre. Παρρατ. Que je souffrisse. Ἄπαρέμφ. Souffrir. Μετ. Souffrant. Souffert.

Tenir. (Κρατῶ). Ὅριστ. Ἐν. Je tiens, tu tiens, il tient. Nous tenons, vous tenez, ils tiennent. Παρρατ. Je tenais. Ἄδρ. Je tins; tu tins, il tint. Nous tîmes, vous tîntes, ils tinrent. Παρκακ. J'ai tenu. Μέλλ. Je tiendrai. Ὑποθ. Je tiendrais. Προσακ. Tiens. Tenons, tenez. Ὑποτακτ. Ἐν. Que je tienne, que tu tiennes, qu'il tienne. Que nous tenions, que vous teniez, qu'ils tiennent. Παρρατ. Que je tinsse, que tu tinsses, qu'il tint. Que nous tinssions, que vous tinssiez, qu'ils tinssent. Ἄπαρέμφ. Tenir. Μετ. Tenant. Tenu.

Οὕτω καὶ τὸ contenir (περιλαμβάνω), s'abstenir (ἀπέχομαι) κτλ. Κατὰ τὸν αὐτὸν τοῦ tenir τύπον σχηματίζεται καὶ τὸ ῥήμα venir, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι βοηθεῖται ὑπὸ τοῦ être.

Tressaillir. (Σκιρτῶ). Ὅρισ. Ἐν. Je tressaille. Παρρατ. Je tressaillais. Ἄδρ. Je tressaillis. Παρκακ. J'ai tressailli. Μέλλ. Je tressaillirai. Ὑποθ. Je tressaillirais. Προσακ. Tressaille. Ὑποτακτ. Ἐν. Que je tressaille. Παρρατ. Que je tressaillisse. Ἄπαρέμφ. Tressaillir. Μετ. Tressaillant. Tressailli.

Venir. (Ἐρχομαι). Ὅριστ. Ἐν. Je viens, tu viens, il vient. Nous venons, vous venez, ils viennent. Παρρατ. Je venais. Ἄδρ. Je vins, tu vins, il vint. Nous vîmes, vous vîntes, ils vinrent. Παρκακ. Je suis venu. Μέλλ. Je viendrai. Ὑποθ. Je viendrais. Προστ. Viens. Venons, venez. Ὑποτακτ. Ἐν. Que je vienne, que tu viennes, qu'il vienne. Que nous venions, que vous veniez, qu'ils viennent. Παρρατ. Que je vinsse, que

tu vinsses, qu'il vint. Que nous vinssions, que vous vins-
siez, qu'ils vinssent. Ἀπαρ. Venir. Μετ. Venant. Venu.

Ὄττω και τὸ devenir (γίνομαι) κτλ.

Vêtir. (Ἐνδύω). Ὅριστ. Ἐν. Je vêts, tu vêts, il vêt. Nous vê-
tons, vous vêtez, ils vêtent. Παρατ. Je vêtai. Ἀόρ. Je vêtis.
Παρακ. J'ai vêtu. Μέλλ. Je vêtirai. Ὑποθ. Je vêtirais. Προσακτ.
Vêts. Vêtons, vêtez. Ὑποτακτ. Ἐν. Que je vête. Παρατ. Que
je vêtisse. Ἀπαρ. Vêtir. Μετ. Vêtant. Vêtu.

ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΡΙΤΗ.

Choir. (Πίπτω). Εἰν'εὔχρηστον μόνον τὸ ἀπαρέμφατον ἐνίοτε και
ἡ παθ. Μετοχή Chu.

Déchoir. (Ἐκπίπτω). Ὅριστ. Ἐν. Je déchois, tu déchois, il
déchoit. Nous déchoyons, vous déchoyez, ils déchoient.
Παρατ. (δὲν ἔχει). Ἀόρ. Je déchus. Παρακ. J'ai déchü. Μέλλ. Je
décherrai. Ὑποθ. Je décherrais. Προσ. Déchois. Déchoyons,
déchoyez. Ὑποτακτ. Ἐν. Que je déchoie, que tu déchoies,
qu'il déchoie. Que nous déchoyions, que vous déchoyiez,
qu'ils déchoient. Παρατ. Que je déchüsse. Ἀπαρέμφ. Déchoir.
Μετοχή Ἐν. (δὲν ἔχει). Π. Déchu.

Échoir. (Λαγχάνω). Ὅριστ. Ἐν. J'échois, tu échois, il échoit
(εὔχρηστον κυρίως τὸ τρίτον πρόσωπον, ὕπερ προφέρεται, και γρά-
φεται δὲ ὑπὸ τινων, il échet). Παρατατ. (δὲν ἔχει). Ἀόρ. J'échus.
Παρακ. J'ai ἢ je suis échü. Μέλλ. J'écherrai. Ὑποθ. J'écher-
rais. Ὑποτακτ. Ἐν. Que j'échée. Παρατ. Que j'échüsse. Ἀπα-
ρέμφ. Échoir. Μετ. Échéant. Échu.

La part qui lui échet. Τὸ λαχὸν αὐτῷ μερίδιον.

Falloir. (Δεῖ, πρέπει, ῥῆμα ἀπρόσωπον). Ὅριστ. Ἐν. il faut. Πρτ.
Il fallait. Ἀόρ. Il fallut. Παρακ. Il a fallu. Μέλλ. Il faudra.
Ὑποθ. Il faudrait. Ὑποτακτ. Ἐν. Qu'il faille. Παρατ. Qu'il fal-
lût. Ἀπαρέμφ. Falloir. Μετ. Ἐν. (δὲν ἔχει). Π. Fallu.

Mouvoir. (Κινῶ) Ὅριστ. Ἐν. Je meus, tu meus, il meut.
Nous mouvons, vous mouvez, ils meuvent. Παρατ. Je mou-
vais. Ἀόρ. Je mus. Παρακ. J'ai mû. Μέλλ. Je mouvrai. Ὑποθ.

Je mouvrais. Προστακτ. Meus. Mouvons, mouvez. Ὑποτακτ. Ἐν. Que je meuve, que tu meuves, qu'il meuve. Que nous mouvions, que vous mouviez, qu'ils meuvent. Παρατ. Que je musse. Ἀπαρ. Mouvoir. Μετοχ. Mouvant. Μὴ, θηλ. Mue.

Pleuvoir. (Ἔχει, βρέχει. Ἀπρόσωπον). Ὅρισ. Ἐν. Il pleut. Παρατ. Il pleuvait. Ἀόρ. Il plut. Παρακ. Il a plu. Μέλλ. Il pleuvra. Ὑποτ. Ἐν. Qu'il pleuve. Παρατ. Qu'il plût. Ἀπαρέμφ. Pleuvoir. Μετοχ. Pleuvant. Plu.

Pourvoir. (Προμηθεύω). Ὅρισ. Ἐν. Je pourvois, tu pourvois, il pourvoit. Nous pourvoyons, vous pourvoyez, ils pourvoient. Παρατ. Je pourvoyais. Ἀόρ. Je pourvus. Παρακ. J'ai pourvu. Μέλλ. Je pourvois. Ὑποθ. Je pourvois. Προστακτ. Pourvois. Pourvoyons, pourvoyez. Ὑποτ. Ἐν. Que je pourvoie, que tu pourvoies, qu'il pourvoie. Que nous pourvoyions, que nous pourvoyiez, qu'ils pourvoient. Παρατ. Que je pourvusse. Ἀπαρ. Pourvoir. Μετ. Pourvoyant. Pourvu.

Pouvoir. (Δύναμις). Ὅριστ. Ἐν. Je peux & je puis, tu peux, il peut. Nous pouvons, vous pouvez, ils peuvent. Παρατ. Je pouvais. Ἀόρ. Je pus. Παρακ. J'ai pu. Μέλλ. Je pourrai. Ὑποθ. Je pourrais. Προστακ. (δὲν ἔχει). Ὑποτ. Ἐν. Que je puisse, que tu puisses, κτλ. Παρατ. Que je pusse. Ἀπαρ. Pouvoir. Μετ. Pouvant. Pu.

Prévaloir. (Ὑπερισχύω). Ὅρισ. Ἐν. Je prévaux, tu prévaux, il prévaut. Nous prévalons, vous prévalez, ils prévalent. Παρατ. Je prévalais. Ἀόρ. Je prévalus. Παρακ. J'ai prévalu. Μέλλ. Je prévaudrai. Ὑποθ. Je prévaudrais. Ὑποτακ. Ἐν. Que je prévale, que tu prévalés, qu'il prévale. Que nous prévalions, que vous prévaliez, qu'ils prévalent. Παρατ. Que je prévalusse. Ἀπαρ. Prévaloir. Μετοχ. Prévalant. Prévalu.

Ἦτοι σχηματίζεται ὡς τὸ valoir, ἐξ οὗ ὑπάρχει σύνθετον, κατὰ πάντα πλὴν τοῦ ἐνεστώτος τῆς ὑποτακτικῆς.

S'asseoir. (Κάθημαι). Ὅρισ. Ἐν. Je m'assieds, tu t'assieds, ils s'assied. Nous nous asseyons, vous vous asseyez, ils s'asseient. Παρατ. Je m'asseyais. Ἀόρ. Je m'assis. Παρακ. Je me suis assis. Μέλλ. Je m'assiérai & je m'asseierai. Ὑποθ. Je m'assiérais & je m'asséierais. Προστ. Assieds-toi. Asseyons-

nous, asseyez-vous. Ὑποτακ. Ἐν. Que je m'asseie, que tu t'asseies, qu'il s'asseie. Que nous nous asseyions, que vous vous asseyiez, qu'ils s'asseient. Παρατ. Que je m'assisse. Ἀπ. S'asseoir. Μετοχ. S'asseyant. Assis.

Ἐκ τοῦ ἀπλοῦ seoir, συνεδριάζω, ἐπὶ δικαστῶν, εὐχρήστου ἐπὶ τῶν μετοχῶν séant, sis. Ὅταν δὲ τὸ seoir σημαίη ἀρμόζω, εἶν' εὐχρηστον εἰς τὴν μετοχὴν séyant καὶ τὰ τρίτα πρόσωπα τοῦ ἐνεστώτος τῆς Ὁρ. il sied, ils sièent, τοῦ Παρατ. il seyait, ils seyaient, τοῦ Μέλλ. il siéra, ils siéront, καὶ τῆς Ὑποθετ. il siérait, ils siéraient. Get habit sied bien, αὐτὸ τὸ ἔνδυμα ἀρμόζει, πηγαινει καλά.

Savoir. (Οἶδα, ἐξέρω). Ὁρισ. Ἐν. Je sais, tu sais, il sait. Nous savons, vous savez, ils savent. Παρατ. Je savais. Ἀόρ. Je sus. Παρακ. J'ai su. Μέλλ. Je saurai. Προστακτ. Sache. Sachons, sachez. Ὑποτακτ. Ἐν. Que je sache, que tu saches, qu'il sache. Que nous sachions, κτλ. Παρ. Que je susse. Ἀπαρ. Savoir. Μετ. Sachant. Su.

Valoir. (Ἀξίζω). Ὁρισ. Ἐν. Je vauх, tu vauх, il vaut. Nous valons, vous valez, ils valent. Παρατ. Je valais. Ἀόρ. Je valus. Παρακ. J'ai valu. Μέλλ. Je vaudrai. Ὑποθετ. Je vaudrais. Προσ. (δὲν ἔχει). Ὑποτ. Ἐν. Que je vaille, que tu vailles, qu'il vaille. Que nous valions, que vous valiez, qu'ils vaillent. Παρατ. Que je valusse. Ἀπαρ. Valoir. Μετοχ. Valant. Valu.

Voir. (Βλέπω). Ὁριστ. Ἐν. Je vois, tu vois, il voit. Nous voyons, vous voyez, ils voient. Παρατ. Je voyais, tu voyais, il voyait. Nous voyions, vous voyiez, ils voyaient. Ἀόρ. Je vis. Παρακ. J'ai vu. Μέλλ. Je verrai. Ὑποθ. Je verrais. Προσακ. Vois. Voyons, voyez. Ὑποτακ. Que je voie, que tu voies, qu'il voie. Que nous voyions, que vous voyiez, qu'ils voient. Παρατ. Que je visse que tu visses, qu'il vît. Que nous vissions, κτλ. Ἀπαρ. Voir. Μετοχ. Voyant. Vu.

Ὅτω καὶ τὸ revoir, ἐπαναβλέπω τὸ δὲ prévoir, προβλέπω, σχηματίζει μέλλοντα je prévoirai, καὶ ὑποθετικὴν je prévoirais, οὐχὶ je préverrai, je préverrais.

Vouloir. (Βούλομαι, θέλω). Ὁριστ. Ἐν. Je veux, tu veux, il veut. Nous voulons, vous voulez, ils veulent. Παρατ. Je voulais. Ἀόρ. Je voulus. Παρακ. J'ai voulu. Μέλλ. Je voudrai. Ὑποθ. Je voudrais. (Προστακτικὴν δὲν ἔχει, μολονότι εἰς τὴν κοινὴν

ὁμιλίαν μεταχειρίζονται συχνὰ τὸ *veuillez* ἐπὶ φιλόφρονος προτροπῆς ἢ αἰτήσεως). Ὑποτ. Ἐν. *Que je veuille, que tu veuilles, qu'il veuille.* *Que nous voulions, que vous vouliez, qu'ils veuillent.* Παρατ. *Que je voulusse.* Ἀπαρέμφ. *Vouloir.* Μετοχ. *Voulant.* *Voulu.*

ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΕΤΑΡΤΗ.

Absoudre. (Ἀπολύω τῆς κατηγορίας). Ὅριστ. Ἐν. *J'absous, tu absous, il absout.* *Nous absolvons, vous absolvez, ils absolvent.* Παρατ. *J'absolvais.* Ἄόρ. (δὲν ἔχει). Παρακ. *J'ai absous.* Μέλλ. *J'absoudrai.* Ὑποθ. *J'absoudrais.* Προστ. *Absous.* *Absolvons, absolvez.* Ὑποτ. Ἐν. *Que j'absolve.* Παρατ. (δὲν ἔχει). Ἀπαρέμφ. *Absoudre.* Μετοχ. *Absolvant.* *Absous,* τὸ θηλυκὸν *absoute.*

Battre. (Τύπτω). Ὅριστ. Ἐν. *Je bats, tu bats, il bat.* *Nous battons, vous battez, ils battent.* Παρατ. *Je battais.* Ἄόρ. *Je battis.* Παρακ. *J'ai battu.* Μέλλ. *Je battrai.* Ὑποθ. *Je battrais.* Προστ. *Bats.* *Battons, battez.* Ὑποτ. Ἐν. *Que je batte.* Παρατ. *Que je battisse.* Ἀπαρ. *Battre.* Μετοχ. *Battant.* *Battu.*

Boir. (Πίνω). Ὅριστ. Ἐν. *je bois, tu bois, il boit.* *Nous buvons, vous buvez, ils boivent.* Παρατ. *Je buvais.* Ἄόρ. *Je bus.* Παρακ. *J'ai bu.* Μέλλ. *Je boirai.* Ὑποθ. *Je boirais.* Προστ. *Bois.* *Buvons, buvez.* Ὑποτ. Ἐν. *Que je boive, que tu boives, qu'il boive.* *Que nous buvions, que vous buviez, qu'ils boivent.* Παρατ. *Que je busse.* Ἀπαρ. *Boir.* Μετοχ. *Buvant.* *Bu.*

Braire. (Ὀγκᾶσθαι, ἐπὶ ὄνου). Εὐχρηστον εἰς τοὺς ἐξῆς χρόνους καὶ πρόσωπα, τὸν ἐνεστ. τοῦ ἀπαρεμφάτου *braire,* τὰ τρίτα πρόσ. τοῦ ἐνεστ. τῆς Ὅριστ. *il brait, ils braient,* τοῦ μέλλοντος, *il braira, ils brairont,* καὶ τῆς ὑποθετικῆς *il brairait, ils brairaient.*

Bruire. (Θορυβῶ ἡχώ). Εὐχρηστον εἰς τὰ τρίτα πρόσωπα τοῦ παρατατικοῦ τῆς ὀριστικῆς, *il bruyait, ils bruyaient,* καὶ τὴν μετοχὴν *bruyant.*

Circoncire. (Περιτέμνω). Ὅριστ. Ἐν. *Je circonceis, nous circonçons.* Παρατ. *Je circonceisais.* Ἄόρ. *Je circonceis, nous*

circonciues. Παρακ. J'ai circonsis. Μέλλ. Je circoncirai. Υποθ. Je circoncirais. Προστ. Circoncis. Circoncisons, circonsez. Υποτ. Que je circoncise. Παρατ. Que je circoncisse. Απαρ. Circoncire. Μετοχ. Circoncisant. Circoncis.

Clore. (Κλείω). Το βήμα clore εἶν' εὐχρηστον ἐπὶ τοῦ ἐνικοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ἐνέστωτος τῆς Ὀριστικῆς, je clos, tu clos, il clôt· ἐπὶ τοῦ μέλλοντος Je clorai καθ' ὅλα τὰ πρόσωπα, τῆς Ὑποθ. je clorais, καθ' ὅλα τὰ πρόσωπα, τῆς παθ. Μετοχῆς clos, close, καὶ τῶν συνθέτων χρόνων, j'ai clos, κτλ.

Conclure. (Συμπεραίνω). Ὀρισ. Ἐν. Je conclus, tu conclus, il conclut. Nous concluons, vous concluez, ils concluent. Παρατ. Je concluais. Ἀόρ. Je conclus. Nous conclûmes. Παρακ. J'ai conclu. Μέλλ. Je conclurai. Ὑποθ. Je conclurais. Προστ. Conclus. Concluons, concluez. Ὑποτ. Ἐν. Que je conclue. Παρατ. Que je conclusse. Απαρ. Conclure. Μετοχ. Concluant. Conclu.

Confire. (Σκευάζω σακχαρωτάς ὁπόρας). Ὀριστ. Ἐν. Je confis, tu confis, il confit. Nous confisons κτλ. Παρατ. Je confisais. Ἀόρ. Je confis. Nous confîmes κτλ. Παρακ. J'ai confis. Μέλλ. Je confirai. Ὑποθ. Je confirais. Προστ. Confis. Confisons, confisez. Ὑποτ. Ἐν. Que je confise. Παρατ. Que je confisse. Απαρ. Confire. Μετοχ. Confisant. Confis.

Connaitre. (Γινώσκω). Ὀρισ. Ἐν. Je connais, tu connais, il connaît. Nous connaissons, vous connaissez, ils connaissent. Παρατ. Je connaissais. Ἀόρ. Je connus. Παρακ. J'ai connu. Μέλλ. Je connaîtrai. Ὑποθ. Je connaîtrais. Προστακτ. Connais. Connaissons, connaissez. Ὑποτ. Ἐν. Que je connaisse. Παρατ. Que je connusse. Απαρ. Connaitre. Μετ. Connaisant. Connu.

Κατὰ τὸ connaître σχηματίζονται καὶ τὸ paraître καὶ τὸ paître.

Coudre. (Ράπτω). Ὀριστ. Ἐν. Je couds, tu couds, il coud. Nous cousons, vous cousez, ils cousent. Παρατ. Je cousais. Ἀόρ. Je cousis. Παρακ. J'ai cousu. Μέλλ. Je coudrai. Ὑποθ. Je coudrais. Προστ. Couds. Cousons, cousez. Ὑποτ. Ἐν. Que je couse. Παρατ. Que je cousisse. Απαρ. Coudre. Μετοχ. Cousant. Cousu.

Craindre. (Φοβοῦμαι). Ὅριστ. Ἐν. *Je crains, tu crains, il craint.* Nous craignons, vous craignez, ils craignent. Παρτ. *Je craignais.* Ἀόρ. *Je craignis.* Παρακ. *J'ai crainit.* Μέλλ. *Je craindrai.* Ὑποθ. *Je craindrais.* Προστ. *Crains.* Craignons, craignez. Ὑποτ. Ἐν. *Que je craigne.* Παρτ. *Que je craignisse.* Ἀπαρ. *Craindre.* Μετοχ. *Craignant.* *Craint.*

Κατὰ τὸν τύπον τοῦ *craindre* κλίνονται ὅλα τὰ εἰς *aindre, eindre* καὶ *oindre* λήγοντα ῥήματα, οἷον, *peindre, feindre, atteindre, teindre, joindre, oindre, κτλ.*

Croire. (Πιστεύω καὶ νομίζω). Ὅριστ. Ἐν. *Je crois, tu crois, il croit.* Nous croyons, vous croyez, ils croient. Παρατ. *Je croyais* κτλ. *Nous croyions* κτλ. Ἀόρ. *Je crus.* Παρακ. *J'ai cru.* Μέλλ. *Je croirai.* Ὑποθ. *Je croirais.* Προστ. *Crois.* Croyons, croyez. Ὑποτ. Ἐν. *Que je croie, que tu croies, qu'il croie.* *Que nous croyions, que vous croyiez, qu'ils croient.* Παρατ. *Que je crusse.* Ἀπαρ. *Croire.* Μετοχ. *Croyant.* *Cru.*

Croître. (Ἀυξάνω, οὐδέτερον). Ὅριστ. Ἐν. *Je crois, tu crois, il croît.* Nous croissons, vous croissez, ils croissent. Παρατ. *Je croissais.* Ἀόρ. *Je crus.* Παρακ. *J'ai crû.* Μέλλ. *Je croîtrai.* Ὑποθ. *Je croitrais.* Προστακτ. *Crois.* Croissons, croissez. Ὑποτακτ. Ἐν. *Que je croisse.* Παρατ. *Que je crusse.* Ἀπαρ. *Croître.* Μετ. *Croissant.* *Crû.* τὸ θηλ. *crue.*

Ὁπω σχηματίζεται καὶ τὸ ἐνεργητ. *accroître* (ἐπαυξάνω).

Dire. (Λέγω). Ὅριστ. Ἐν. *Je dis, tu dis, il dit.* Nous disons, vous dites, ils disent. Παρατ. *je disais.* Ἀόρ. *je dis, tu dis, il dit.* Nous dimes, vous dites, ils dirent. Παρακ. *J'ai dit.* Μέλλ. *Je dirai.* Ὑποθ. *Je dirais.* Προστακ. *Dis.* Disons, dites. Ὑποτακτ. Ἐν. *Que je dise, que tu dises, qu'il dise.* *Que nous disions, que vous disiez, qu'ils disent.* Παρατ. *Que je disse, que tu disses, qu'il dit.* *Que nous dissions, que vous dissiez, qu'ils dissent.* Ἀπαρ. *Dire.* Μετοχ. *Disant.* *Dit.*

Σημειωτέον ὅτι τὸ *contredire, prédire* καὶ τὰ λοιπὰ ἐκ τοῦ *dire* σύνθετα ἔχουσι τὸ δεῦτερον πληθυντικὸν τοῦ ἐνεστώτος τῆς Ὅριστικῆς *vous condredisez, vous prédisiez, ὄχι vous contredites, vous prédites, πλὴν τοῦ redire, vous redites.*

Éclore. (Ἐκκολάπτωμαι, ἐπὶ νεοσσῶν, ἢ ἀνοίγω, ἐπὶ ἀνθῶν). Τὸ ῥήμα τοῦτο εἶν' εὐχρηστον εἰς τὸ ἀπαρέμφατον, τὴν μετοχὴν *éclos,*

éclore, εἰς τὰ τρίτα πρόσωπα τοῦ Ἑνεστ. τῆς Ὅρισ. il éclôt, ils éclosent, εἰς τὰ τοῦ Μέλλοντος, il éclosa, ils éclosent, τῆς Ὑποθετικῆς il écloreait, ils éclosaient, καὶ τῆς Ὑποτακτικῆς, qu'il éclore, qu'ils éclosent. Ἐπι δὲ εἰς τοὺς συνθέτους χρόνους μετὰ τοῦ être.

Écrire. (γράφω). Ὅριστ. Ἐν. j'écris, tu écris, il écrit. Nous écrivons, vous écrivez, ils écrivent. Παρατ. J'écrivais. Ἀόρ. J'écrivis. Παρακ. J'ai écrit. Μέλλ. J'écrirai. Ὑποθ. J'écrirais. Προστ. Écris. Écrivons, écrivez. Ὑποτ. Ἐν. Que j'écrive. Παρατ. Que j'écrivisse. Ἀπαρ. Écrire. Μετοχ. Écrivant. Écrit.

Ὄντω καὶ τὸ décrire (περιγράφω), prescrire (διατάσσω).

Faire. (Ποιῶ) Ὅριστ. Ἐν. Je fais, tu fais, il fait. Nous faisons, vous faites, ils font. Παρατ. Je faisais. Ἀόρ. Je fis, tu fis, il fit. Nous fîmes, vous fîtes, ils firent. Παρακ. J'ai fait. Μέλλ. Je ferai. Ὑποθ. Je ferais. Προστ. Fais. Faisons, faites. Ὑποτ. Ἐν. Que je fasse. Παρατ. Que je fisse. Ἀπαρ. Faire. Μετοχ. Faisant. Fait.

Instruire. (Διδάσκω). Ὅριστ. Ἐν. J'instruis, tu instruis, il instruit. Nous instruisons, vous instruisez, ils instruisent. Παρατ. J'instruisais. Ἀόρ. J'instruisis. Παρακ. J'ai instruit. Μέλλ. J'instruirai. Ὑποθ. J'instruirais. Προστ. Instruis. Instruisons, instruisez. Ὑποτ. Ἐν. Que j'instruise. Παρατ. Que j'instruisisse. Ἀπαρ. Instruire. Μετοχ. Instruisant. Instruit.

Κατὰ τὸν τύπον τοῦ instruire κλίνονται ὅλα τὰ εἰς οὖρε λήγοντα ῥήματα, οἶον, conduire, construire, détruire, produire, réduire.

Lire. (Ἀναγινώσκω). Ὅριστ. Ἐν. Je lis, tu lis, il lit. Nous lisons, vous lisez, ils lisent. Παρατ. Je lisais. Ἀόρ. Je lus, tu lus, il lut. Nous lûmes, vous lûtes, ils lurent. Παρακ. J'ai lu. Μέλλ. Je lirai. Ὑποθ. Je lirais. Προστ. Lis. Lisons, lisez. Ὑποτ. Ἐν. Que je lise, que tu lises, qu'il lise. Que nous lisions, que vous lisiez, qu'ils lisent. Παρατ. Que je lusse, que tu lusses, qu'il lût. Que nous lussions, que vous lussiez, qu'ils lussent. Ἀπαρ. Lire. Μετοχ. Lisant. Lu.

Luire. (Φέγγω). Ὅριστ. Ἐν. Je luis, tu luis, il luit. Nous luisons, vous lueisez, ils luisent. Παρατ. Je luisais. Ἀόρ. Je lui, tu lui, il lui. Μέλλ. Je luirai. Ὑποθ. Je luirais. Προστ.

Luis. Luisons, luisez. Ὑποτ. Ἐν. Que je luise. Παρατ. (δὲν ἔχει). Ἀπαρ. Luire. Μετοχ. Luisant. Lui.

Τοῦ ῥήματος τούτου ὁ σχηματισμὸς διαφέρει τοῦ τῶν λοιπῶν εἰς uire ληγόντων ῥημάτων, καθότι ἡ παθητ. μετ. lui δὲν λήγει εἰς i, καὶ διὰ τὴν ἔλλειψιν τοῦ ἀορίστου τῆς ὀριστικῆς καὶ τοῦ ἐξ αὐτοῦ παραγομένου παρατατικοῦ τῆς ὑποτακτικῆς.

Maudire. (Καταρῶμαι). Ὅριστ. Ἐν. Je maudis, tu maudis, il maudit. Nous maudissons, vous maudissez, ils maudissent. Παρατ. Je maudissais. Ἀόριστ. Je maudis, tu maudis, il maudit. Nous maudîmes, vous maudîtes, ils maudirent. Παρακ. J'ai maudit. Μέλλ. Je maudirai. Ὑποθ. Je maudirais. Προστ. Maudis. Maudissons, maudissez. Ὑποτ. Ἐν. Que je maudisse, que tu maudisses, qu'il maudisse. Que nous maudissions, κτλ. Παρατ. Que je maudisse, que tu maudisses, qu'il maudit. Que nous maudissions, κτλ. Ἀπαρ. Maudire. Μετοχ. Maudissant. Maudit.

Mettre. (Τίθειμι, βάλλω). Ὅριστ. Ἐν. Je mets, tu mets, il met. Nous mettons, vous mettez, ils mettent. Παρατ. Je mettais. Ἀόρ. Je mis, tu mis, il mit. Nous mîmes, vous mîtes, ils mirent. Παρακ. J'ai mis. Μέλλ. Je mettrai. Ὑποθ. Je mettrais. Προστ. Mets. Mettons, mettez. Ὑποτ. Ἐν. Que je mette, que tu mettes, qu'il mette. Que nous mettions, κτλ. Παρατ. Que je misse, que tu misses, qu'il mit. Que nous missions, κτλ. Ἀπαρ. Mettre. Μετοχ. Mettant. Mis.

Οὕτω καὶ τὸ remettre (παραδίδω), commettre (πράττω)· commettre une faute, un crime.

Moudre. (Ἀλέθω). Ὅριστ. Ἐν. Je mouds, tu mouds, il moud. Nous moulons, vous moulez, ils moulent. Παρατ. Je moulais. Ἀόρ. Je moulus. Παρακ. J'ai moulu. Μέλλ. Je moudrai. Ὑποθετ. Je moudrais. Προστ. Mouds. Moulons, moulez. Ὑποτ. Ἐν. Que je moule. Παρατ. Que je moulusse. Ἀπαρ. Moudre. Μετοχ. Moulant. Moulu.

Naître. (Γεννώμαι). Ὅριστ. Ἐν. Je nais, tu nais, il naît. Nous naissons, vous naissez, ils naissent. Παρατ. Je naissais. Ἀόρ. Je naquis, tu naquis, il naquit. Nous naquîmes, vous naquîtes, ils naquirent. Παρακ. Je suis né. Μέλλ. Je naîtrai. Ὑποθ. Je naîtrais. Προστ. Nais. Naissions, naissez. Ὑποτ. Ἐν.

Que je naisse. Παρατ. Que je naquisse. Ἀπαρ. Naître. Μετοχ. Naissant. Né.

Nuire. (Βλάπτω). Ὅριστ. Ἐν. Je nuis, tu nuis, il nuit. Nous nuisons, vous nuisez, ils nuisent. Παρατ. Je nuisais. Ἀόρ. Je nuisis. Παρακ. J'ai nuí. Μέλλ. Je nuirai. Ὑποθ. Je nuirais. Προς. Nuis. Nuisons, nuisez. Ὑποτ. Ἐν. Que je nuise. Παρατ. Que je nuisisse. Ἀπαρ. Nuire. Μετοχ. Nuisant. Nui.

Ἡ παθητικὴ μετοχὴ nuí δὲν λήγει εἰς ι, ὡς τῶν λοιπῶν εἰς uire.

Plaire. (Ἀρέσκω). Ὅριστ. Ἐν. Je plais, tu plais, il plaît. Nous plaisons, vous plaisez, ils plaisent. Παρατ. Je plaisais. Ἀόρ. Je plus. Παρακ. J'ai plu. Μέλλ. Je plairai. Ὑποθ. Je plairais. Προς. Plais. Plaisons, plaisez. Ὑποτ. Ἐν. Que je plaise. Παρατ. Que je plusse. Ἀπαρέμφ. Plaire. Μετοχ. Plaisant. Plu.

Prendre. (Λαμβάνω). Ὅριστ. Ἐν. Je prends, tu prends, il prend. Nous prenons, vous prenez, ils prennent. Παρατ. Je prenais. Ἀόρ. Je pris. Παρακ. J'ai pris. Μέλλ. Je prendrai. Ὑποθ. Je prendrais. Προςτ. Prends. Prenons, prenez. Ὑποτ. Ἐν. Que je prenne, que tu prennes, qu'ils prenne. Que nous prenions, que vous preniez, qu'ils prennent. Παρ. Que je prisse. Ἀπαρ. Prendre. Μετοχ. Prenant. Pris.

Οὕτω καὶ τὸ comprendre (ἐννοῶ) κτλ.

Résoudre. (Ἀποφασίζω, λύω καὶ διαλύω). Ὅριστ. Ἐν. Je résous, tu résous, il résout. Nous résolvons, vous resolvez, ils résolvent. Παρατ. Je résolvais. Ἀόρ. Je résolus. Παρακ. J'ai résous ἢ résolu. Μέλλ. Je résoudrai. Ὑποθ. Je résoudrais. Προςτ. Résous. Résolvons, résolvez. Ὑποτ. Ἐν. Que je résolve. Παρατ. Que je résolusse. Ἀπαρ. Résoudre. Μετοχ. Résolvant. Résous καὶ Résolu.

Ἐκ τῆς διττῆς παθητικῆς μετοχῆς résous καὶ résolu, τὸ résous εἶν' εὐχρηστον μόνον ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ διαλύω, οἶον, le soleil a résous le brouillard, ὁ ἥλιος διέλυσε τὴν ὀμίχλην, τὸ δὲ résolu ἐπὶ τῶν ἄλλων τοῦ ῥήματος σημασιῶν, il a résolu de partir, ἀπεφάσισε ν' ἀναχωρήσῃ, il a résolu le problème, ἔλυσε τὸ πρόβλημα.

Ἡ μετοχὴ résous δὲν ἔχει θελικὸν γένος.

Rire. (Γελῶ). Ὅριστ. Ἐν. Je ris, tu ris, il rit. Nous rions, vous riez, il rient. Παρατ. Je riais, tu riais, il riait. Nous riions, vous riiez, ils riaient. Ἀόρ. Je ris, tu ris, il rit. Nous

rîmes, vous rîtes, ils rirent. Παρακ. J'ai ri. Μέλλ. Je rirai. Ὑποθ. Je rirais. Προστ. Ris. Rions, riez. Ὑποτ. Ἐν. Que je rie. Παρατ. Que je risse. Ἀπαρ. Rire. Μετοχ. Riant. Ri.

Suffire. (Ἄρκω). Ὅρις. Ἐν. Je suffis, tu suffis, il suffit. Nous suffisons, vous suffisez, ils suffisent. Παρατ. Je suffisais. Ἄδρ. Je suffis, tu suffis, il suffit. Nous suffîmes, vous suffîtes, ils suffirent. Παρακ. J'ai suffi. Μέλλ. Je suffirai. Ὑποθ. Je suffirais. Προστ. Suffis Suffisons, Suffisez Ὑποτ. Ἐν. Que je suffise. Παρατ. Que je suffisse. Ἀπαρ. Suffire. Μετοχ. Suffisant. Suffi.

Suivre. (Ἀκολουθῶ). Ὅρις. Ἐν. Je suis, tu suis, il suit. Nous suivons, vous suivez, ils suivent. Παρατ. Je suivais. Ἄδρ. Je suivis. Παρακ. J'ai suivi. Μέλλ. Je suivrai. Ὑποθ. Je suivrais. Προστ. Suis. Suivons, suivez. Ὑποτ. Ἐν. Que je suive. Παρατ. Que je suivisse. Ἀπαρ. Suivre. Μετοχ. Suivant. Suivi.

Taire. (Σιωπῶ). Ὅρις. Ἐν. Je tais, tu tais, il tait. Nous taisons, vous taisez, ils taisent. Παρατ. Je taisais. Ἄδρ. Je tus. Nous tûmes. Παρακ. J'ai tu. Μέλλ. Je tairai. Ὑποθ. Je tairais. Προστ. Tais. Taisons, taisez. Ὑποτ. Ἐν. Que je taise. Παρατ. Que je tusse. Ἀπαρέμφ. Taire. Μετοχ. Taisant. Tu.

Taire, ενεργητικόν, taire la vérité, σιωπῶ τὴν ἀλήθειαν· se taire, οὐδέτερον. Taisez-vous. Σιώπα.

Traire. (Ἀμέλγω). Ὅρις. Ἐν. Je traie, tu traie, il trait. Nous trayont, nous trayez, ils traient. Παρατ. Je trayais. Ἄδρ. (δὲν ἔχει). Παρακ. J'ai trait. Μέλλ. Je trairai. Ὑποθ. Je trairais. Προστ. Traie. Trayons, trayez. Ὑποτ. Ἐν. Que je traie, que tu traies, qu'il traie. Que nous trayions, que vous trayiez, qu'il traient. Παρατ. (δὲν ἔχει). Ἀπαρέμφ. Traire. Μετοχ. Trayant. Trait.

Vaincre. (Νικῶ). Ὅρις. Ἐν. Je vaines, tu vaines, il vaine. Nous vainquons, vous vainquez, ils vainquent. Παρατ. Je vainquais. Ἄδρ. Je vainquis. Παρακ. J'ai vaincu. Μέλλ. Je vaincrai. Ὑποθ. Je vaincrais. Προστ. Vaines. Vainquons, vainquez. Ὑποτ. Ἐν. Que je vainque. Παρατ. Que je vainquisse. Ἀπαρέμφ. Vaincre. Μετοχ. Vainquant. Vaincu.

Vivre. (Ζῶ). Ὅρις. Ἐν. Je vis, tu vis, il vit. Nous vivons,
(ΓΑΛΛ. ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ).

vous vivez, ils vivent. Παρ.τ. Je vivais. Ἄορ. Je vécus. Παρ.κ. J'ai vécu. Μέλλ. Je vivrai. Ὑποθ. Je vivrais. Προς. Vis. Vivons, vivez. Ὑποτ. Ἐν. Que je vive. Παρ.τ. Que je vécusse. Ἄπαρ. Vivre. Μετοχ. Vivant. Vécu.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ΄.

*Karóres áragómepoi eis tón σχηματισμὸν τῶν διαφόρων ῥημάτων
ομαλῶν τε καὶ ἀνωμάλων.*

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐκτεθέντων τύπων τῶν τε ὀμαλῶν καὶ τῶν ἀνωμάλων ῥημάτων ἐξάγονται οἱ ἐξῆς κανόνες περὶ τοῦ σχηματισμοῦ καὶ τῆς ὀρθῆς αὐτῶν γραφῆς.

Τοῦ πρώτου ἐνικοῦ προσώπου λήγοντος εἰς e, τὸ δεύτερον προσλαμβάνει s, τὸ δὲ τρίτον μένει ὅμοιον τῷ πρώτῳ, j'aime, tu aimes, il aime. Ἐξαιροῦνται τοῦ κανόνος τούτου á. ὁ παρατακτικὸς τῆς ὑποτακτικῆς, οὔτινος τὸ ἐνικὸν τρίτον πρόσωπον λήγει εἰς t' que j'aimasse, que tu aimasses, qu'il aimât· que je finisse, que tu finisses, qu'il finît, ἔνθα παρατηροῦμεν ὅτι τὸ πρὸ τοῦ t φωνῆεν περισπᾶται πάντοτε· é. ὁ ἀποτελῶν τὸν é. ἀβρίστον τῆς ὑποθετικῆς χρόνος τοῦ avoir καὶ être· j'eusse aimé, tu eusses aimé, il eût aimé. Je fusse tombé, tu fusses tombé, il fût tombé· γ'. ὁ ἐνεστώς τῆς ὑποτακτικῆς τοῦ αὐτοῦ avoir, que j'aie, que tu aies, qu'il ait.

Τοῦ á. ἐνικοῦ προσώπου λήγοντος εἰς s ἢ x, τὸ δεύτερον μένει ὅμοιον τῷ πρώτῳ, τὸ δὲ τρίτον μεταβάλλει τὸ s ἢ x εἰς t' je finis, tu finis, il finit· je veux, tu veux, il veut. Πλὴν τοῦ ῥήματος battre, je bats, tu bats, il bat· τοῦ vaincre, je vains, tu vains, il vaine, καὶ τῶν εἰς dre ληγόντων ῥημάτων τῆς τετάρτης συζυγίας, je rends, tu rends, il rend, ἐν οἷς ἅπασιν τὸ t τοῦ τρίτου ἐνικοῦ προσώπου παντάπασιν ἀποβάλλεται.

Τὰ δὲ εἰς aindre, eindre, oindre καὶ oudre ῥήματα τῆς τετάρτης συζυγίας, ὧν τὸν ἰδιάζοντα σχηματισμὸν εἶδομεν ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν ἀνωμάλων ῥημάτων, ἀποβάλλουσιν ἀπ' ἐναντίας ἐν τῷ ἐνεστώτι τῆς ὀριστικῆς τὸ χαρακτηριστικὸν σύμφωνον d, τὴν δὲ τοῦ

πρώτου και δευτέρου προσώπου κατάληξιν S μεταβάλλουσιν ἐν τῷ τρίτῳ εἰς t' οἶον, je crains, tu crains, il craint, j'absous, tu absous, il absout.

Τὸ δεύτερον πληθυντικὸν πρόσωπον τοῦ ἐνεστώτος τῆς ὀριστικῆς ἐπὶ πασῶν τῶν συζυγιῶν λῆγον εἰς ez, μόνον ἐπὶ τριῶν ῥημάτων τοῦ être, faire, dire λαμβάνει es κατ' ἐξάίρεσιν· vous êtes, vous faites, vous dites. Ὡσαύτως τὸ τρίτον πληθυντικὸν λῆγον κοινῶς εἰς ent, ἐπὶ τεσσάρων μόνον ῥημάτων ἀπαντᾶται λῆγον εἰς ont, εἶναι δὲ ταῦτα τὸ avoir, τὸ être, τὸ aller και τὸ faire ils ont, ils sont, ils vont, ils font.

Τὸ πρῶτον και δεύτερον πληθυντικὸν πρόσωπον τοῦ prétérít défini τῆς ὀριστικῆς δέχονται ἀείποτε περισπωμένην ἐπὶ τῆς παραληγούσης, nous aimâmes, vous aimâtes· nous finîmes, vous finîtes· nous reçûmes, vous reçûtes· nous rendîmes, vous rendîtes.

Τὰ ῥήματα τῆς δ'. συζυγίας ὅσα περισπῶνται ἐν τῇ ἀπαρρηφάτῳ, οἷα τὸ connaître, paraître, paître, croître, ἀποβάλλουσιν ἐν ταῖς λοιπαῖς ἐγκλίσεσι τὴν περισπωμένην, πλὴν τῶν χρόνων ἔνθα ἔπεται μετὰ τὴν δίφθογγον τὸ σύμφωνον t' ὡς ἐν τῷ τρίτῳ ἐνικῷ προσώπῳ τῆς ὀριστικῆς, il connaît, ἐν τῷ μέλλοντι, je connaîtrai, tu connaîtras, και ἐν τῇ ὑποθετικῇ, je connaîtrais, tu connaîtrais κτλ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'.

*Περὶ τῆς χρήσεως τῶν δύο βοηθητικῶν ῥημάτων
Avoir και Être.*

Ἐκ τοῦ σχηματισμοῦ τῶν ῥημάτων εἶδομεν ὅτι τὰ μὲν ἐνεργητικὰ ῥήματα και τὰ πλεῖστα τῶν οὐδετέρων βοηθοῦνται ὑπὸ τοῦ avoir, τὰ δὲ λοιπὰ τῶν οὐδετέρων, τὰ παθητικὰ και τὰ μέσα βοηθοῦνται ὑπὸ τοῦ être. Εἶναι δὲ και τινὰ σχηματίζοντα τοὺς συνθέτους χρόνους ὅτε μὲν διὰ τοῦ ἐνός, ὅτε δὲ διὰ τοῦ ἑτέρου τῶν δύο βοηθητικῶν.

Τὰ μὲν οὐδέτερα aller, arriver, choir, décéder, éclore, mourir, naître, tomber, venir και τὰ ἐξῆς σύνθετα αὐτοῦ, devenir, intervenir, parvenir, revenir, βοηθοῦνται πάντοτε ὑπὸ τοῦ être.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Τὸ prévenir (προλαμβάνω), contrevenir (παραβαίνω) καὶ subvenir (ἐπαρκῶ) βοηθοῦνται ὑπὸ τοῦ avoir. Τὸ δὲ convenir ὅταν σημαίνει τὸ συμφωνῶ, βοηθεῖται ὑπὸ τοῦ être. ὅταν δὲ τὸ ἀρμόζω, ὑπὸ τοῦ avoir. Nous sommes convenus d'acheter ce qui ne nous a vait pas convenu d'abord.

Τὰ ἐξῆς δὲ οὐδέτερα accourir, accoucher, cesser, croître, décroître, dégénérer, demeurer, disparaître, échoir, échouer, embellir, empirer, grandir, monter, partir, passer, périr, rejeunir, rester, vieillir κτλ. ὅτε μὲν βοηθοῦνται ὑπὸ τοῦ être, ὅτε δὲ ὑπὸ τοῦ avoir.

Ὁ διορισμὸς τῶν δύο τούτων περιστάσεων εἶναι δυσχερὴς ὀπωσοῦν. Κατὰ τοὺς Γάλλους Γραμματικούς, τὰ ῥήματα ταῦτα δέχονται τὸ ἐν ἢ τὸ ἄλλο τῶν βοηθητικῶν κατὰ τὴν διάφορον ἔποψιν, καθ' ἣν θεωρήσῃ τις αὐτά. Ἄν μὲν ἀποβλέψῃ μᾶλλον εἰς τὴν πράξιν καὶ ἐνεργεῖαν ἣν τὸ ῥῆμα ἐκφράζει, πρέπει νὰ μεταχειρισθῇ τὸ avoir· ἂν δ' ἀποβλέψῃ οὐχὶ εἰς τὴν πράξιν αὐτὴν καθ' ἑαυτὴν, ἀλλ' εἰς τὴν κατάστασιν τοῦ ὑποκειμένου τὴν ἐκ τῆς πράξεως προερχομένην ἢ επακολουθοῦσαν αὐτὴν, πρέπει νὰ προτιμήσῃ τὸ être. Σαφέστερον δὲ εἰπεῖν καὶ πρὸς τὰς ἐννοίας τῆς ἑλληνικῆς Γραμματικῆς συμφωνότερον, τὸ μὲν avoir δίδει εἰς τὰ ῥήματα ταῦτα σημασίαν μᾶλλον καὶ δύναμιν ἀορίστου, τὸ δὲ être παρακειμένου, χρόνου ὅστις παρεμφαίνει τὰς ἐνεργείας σχετικῶς πρὸς τὸν παρόντα χρόνον, καὶ ὡς τετελεσμένας ἤδη. Οἷον καλῶν τις περὶ ἀνδρῶν ἀπολεσθέντων ἐν μάχῃ ἢ ναυαγίῳ, λέγει ils ont péri dans un combat, ils ont péri dans les flots. Ὅταν δὲ προσδιορισμὸς δὲν ὑπάρχῃ ἀνάγων τὸν νοῦν εἰς τὸ παρεληλυθός, εἰς τὸν καιρὸν καθ' ἣν συνέβη τὸ ῥηματικὸν σημαίνομενον, ἀλλὰ θεωρῇ αὐτὸ ὡς τετελεσμένον κατὰ τὴν παροῦσαν ἤδη στιγμήν τοῦ χρόνου, ὅταν δηλαδὴ πρόκειται νὰ ἐρμηνεύσῃ τὴν ἐννοίαν τοῦ ἑλληνικοῦ παρακειμένου ἀπολώλασιν οἱ ἄνδρες, θέλει εἰπεῖ διὰ τοῦ être, ils sont péris.

Cette femme est accouchée, σημαίνει ὅτι ἡ γυνὴ ἔτεκεν ἤδη καθ' ἣν χρόνον λαλῶ, ὑπερ ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸν ἑλληνικὸν παρακειμένον· ἀλλ' ἂν προσδιορίσω τὸν χρόνον, ὅτι χθὲς ἐγέννησε, ἢ τὸν τρόπον, ὅτι εὐφύγως ἐγέννησε, πρέπει νὰ εἶπω διὰ τοῦ avoir, cette femme a accouché hier(1), elle a accouché avec courage.

(1) Διὰ νὰ μὴ φαίνεται ἀντίφασις πρὸς τὰ ἐν τῇ περὶ σημασίας χρόνων λεχθέντα, σημειῶσαι ὅτι τὸν prétérit indéfini, ὅστις ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸν

“Ας λάβωμεν ἕτερον ῥῆμα τὸ demeurer, διαμένω ἢ διατρίβω. “Αν ὁ λόγος ᾗναι περὶ ἀνθρώπου ὅστις διέτριψε μὲν ποτε ἓν τινι πόλει ἢ χώρᾳ, ἀπῆλθε δ’ ἔπειτα ἐξ αὐτῆς, τὸ demeurer ἐκφέρεται μετὰ τοῦ avoir. Il a demeuré six mois à Madrid. Il a demeuré long-temps à Lyon. “Αν δ’ ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος ἀνθρώπος διαμένη εἰσέτι εἰς τὴν χώραν, τὸ demeurer ἐκφέρεται μετὰ τοῦ être, mon frère est demeuré en France pour y faire ses études.

“Ο αὐτὸς κανὼν ἐφαρμόζεται καὶ εἰς τὰ ῥήματα partir, rester, il a resté deux jours à Lyon, ἤτοι διατρίψας ἡμέρας δύο ἀπῆλθεν ἔπειτα je l’attendais à Paris, mais il est resté à Lyon, ἤτοι ἔμεινε καὶ μένει εἰσέτι. Il a parti il y a près d’une demi-heure καὶ ἄνευ προσδιορισμοῦ χρόνου ἀνάγοντος τὴν νοῦν εἰς τὸ παρεληλυθὸς, il est parti.

“Ωσαύτως τὰ ῥήματα grandir (μεγαλόνω, αὐδ.), embellir (εὐμορφαίνω), rejeunir (ἀνανεοῦμαι), vieillir (γηράσκω), changer (μεταβάλλομαι), déchoir (ἐκπίπτω), βοηθοῦνται κατὰ Μαρμοντέλην ὑπὸ τοῦ avoir, ὅταν παριστῶσιν ἐνέργειαν βαθμηδὸν τελουμένην, ὑπὸ δὲ τοῦ être, ὅταν τετελεσμένην ᾗδῃ. Οἷον, cet enfant a bien grandi en peu de temps— il a bien embelli pendant ce voyage—depuis ce moment il a déchu de jour en jour— il a vieilli en peu de temps. Καὶ πάλιν, vous êtes bien grandi—je sens que je suis bien vieilli — il est bien déchu de son autorité.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Τινὰ τῶν προσημειωθέντων ῥημάτων οἷα τὸ changer, passer κτλ. λαμβάνονται καὶ ὡς μεταβατικά· τότε δὲ ἐννοεῖται οἴκοθεν ὅτι βοηθοῦνται ὑπὸ τοῦ avoir· ὡς il a passé la rivière.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ’.

Περὶ Προθέσεως.

Αἱ προθέσεις διαίρουσιν εἰς σημαντικὰς τόπου, χρόνου, κτλ., εἶναι δὲ αἱ ἐξῆς·

ἑλληνικὸν παρακείμενον μεταχειρίζονται οἱ Γάλλοι ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ *prétérit défini* ἤτοι τοῦ ἑλληνικοῦ ἀορίστου, ὅχι δὲ καὶ τὸ ἀνάπαλιν.

Dans. Σημαίνουσα τὸ ἐνδόν· il est dans la chambre, ἐν τῷ δωματίῳ.

En. Τὴν ἐν τόπῳ στάσιν· il est en Italie, ἐν Ἰταλίᾳ· καὶ μεταφορικῶς ἐπὶ ἠθικῶν ἀντικειμένων, il est en sûreté, ἐν ἀσφαλεῖ κεῖται. Ἄλλοτε δὲ ὑμοιότητα ἢ τὸ πρέπον· il agit en roi, πράττει κατὰ βασιλέα, ὡς βασιλεύς.

A. Τὴν ἐν τόπῳ στάσιν ἢ τὴν εἰς τόπον κίνησιν· il est à Rome — tout chemin mène à Rome (παροιμ.).

De. Τὴν ἀπὸ τόπου κίνησιν· il vient d'Athènes, ἐξ Ἀθηνῶν· τὸ ὄργανον· il l'a percé de son épée, διὰ τοῦ ξίφους· τὸ ποιητικὸν αἶτιον· aimé de tout le monde, παρὰ πάντων ἀγαπώμενος.

Avec. Τὸ ἑμοῦ· les soldats avec les officiers, μετὰ τῶν ἀξιωματικῶν.

Sans. Ἄνευ, χωρὶς· les soldats sans les officiers.

Contre. Τὸ ἐναντίον· les soldats contre leurs officiers, κατὰ τῶν ἀξιωματικῶν.

Hors. Μετὰ γενικῆς τὸ ἐκτός· cette maison est hors de la ville, ἔξω τῆς πόλεως. Μετ' αἰτιατικῆς δὲ ἐξαιρέσιν. Tout est perdu hors l'honneur, τὰ πάντα ἀπόλοντο πλὴν τῆς τιμῆς.

Sur. Τὸ ἐπάνω· il est sur la mer, ἐπὶ τῆς θαλάσσης.

Sous. Τὸ ὑποκάτω· sous le ciel, ὑπὸ τὸν οὐρανόν.

Devant. Τὸ ἔμπροσθεν· il marchait devant le roi, πρὸ τοῦ βασιλέως.

Après. Τὸ κατόπιν· il marchait après le roi, μετὰ τὸν βασιλέα.

Chez. Τὸ πλησίον· il est chez le roi, παρὰ τῷ βασιλεῖ· il est chez lui, ἐν τῷ οἴκῳ.

Avant. Τὸ πρότερον· avant la guerre, πρὸ τοῦ πολέμου.

Pendant. Χρόνον· pendant la guerre, ἐπὶ τοῦ ἢ ἐν καιρῷ τοῦ πολέμου.

Depuis. Ἀρχὴν χρόνου· depuis le déluge, ἀπὸ τοῦ κατακλυσμοῦ.

Pour. Αἰτίαν· pour la gloire, ἕνεκα τῆς δόξης.

Selon. Συμφωνίαν· selon la loi, κατὰ τὸν νόμον.

Entre. Ἀναμέσον, (ἐπὶ δύο ἀντικειμένων)· entre ses bras.

Parmi. Μεταξὺ (ἐπὶ πολλῶν)· parmi les morts, μεταξὺ τῶν νεκρῶν.

Malgré. Ἐναντίωσιν· malgré moi, ἀκουσίως μου, παρὰ τὴν θέλησίν μου.

Par. Τὸ μέσον· par terre et par eau, διὰ ξηρᾶς καὶ θαλάσσης· ἔτι τὸ ποιητικὸν αἴτιον· la Henriade par Voltaire, ὑπὸ Βολταίρου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ΄.

Περὶ Ἐπιρρήματος.

Τὰ εἶδη τῶν ἐπιρρήματων εἶναι ἕξ κατὰ τοὺς Γάλλους γραμματικούς.

ἀ. Χρόνου, de temps· οἷον, aujourd'hui, σήμερον· demain, αὔριον· hier, χθές· alors, τότε· auparavant, πρότερον· aussitôt, πάραυτα· autrefois, ἄλλοτε· bientôt, εὐθύς· déjà, ἤδη· désormais, τοῦ λοιποῦ· dorénavant, τὸν τεῦθεν· ensuite, ἔπειτα· jadis, πάλαι· jamais, οὐδέποτε· à jamais, διὰ παντός· maintenant, τώρα· à présent, ἐν τῷ παρόντι· souvent, συχνάκις· toujours, πάντοτε (κατὰ λέξιν ὁσημέραι)· tard, ὄψε, βραδέως κτλ.

β'. Τόπου, de lieu. Ailleurs, ἀλλαχοῦ· alentour, περίξ· auprès, πλησίον· dedans, ἔνδον· dehors, ἔξω· dessus, ἄνω· dessous, κάτω· ici, ἐδῶ· là, ἐκεῖ· loin, μακράν· οὐ, ποῦ; ἢ ὅπου· partout, πανταχοῦ· γ, ἐκεῖ κτλ.

γ'. Τάξεως, d'ordre· premièrement, πρῶτον· secondement, δεύτερον κτλ., alternativement, ἐνάλλαξ· tour-à-tour, κατὰ περιόδον.

δ'. Ποσότητος, de quantité· assez, ἱκανῶς· peu, ὀλίγον· beaucoup, πολὺ· fort, σφόδρα· très, λίαν· trop, ἄγαν, παραπολύ· encore, προσέτι· presque, σχεδόν.

ε'. Συγκρίσεως, de comparaison· plus, μᾶλλον· moins, ἥττον· mieux, κάλλιον· pis, χεῖρον· comme, ὡς· de même, ὡσαύτως, κτλ.

ς'. Ποιότητος, de manière ἢ de qualité· sagement, σοφῶς· justement, δικαίως· heureusement, εὐτυχῶς· bien, καλῶς· mal, κακῶς, κτλ.

Τὰ εἰς ment ἐπιρρήματα, ἀντιστοιχοῦντα πρὸς τὰ εἰς ὡς τροπικᾶ τῆς Ἑλληνικῆς, παράγονται ἐκ τοῦ ἐπιθέτου προσθέσει τῆς καταλήξεως ment, ἂν μὲν τὸ ἐπίθετον λήγη εἰς φωνῆεν, εἰς τὸ ἀρσενικὸν

γένος· οἶον vrai, ἀληθής· vraiment, ἀληθῶς· joli, εὐειδής· joliment, εὐειδῶς· gai, φαιδρῶς· gaïment, φαιδρῶς· ἂν δὲ τὸ ἀρσενικὸν λήγη εἰς σύμφωνον, εἰς τὸ θηλυκόν· οἶον, heureux, εὐτυχής· heureusement, εὐτυχῶς· pieux, εὐσεβής· pieusement, εὐσεβῶς· grand, μέγας· grandement, μεγάλως.

Τῶν δὲ εἰς ant ἢ ent ληγόντων ἐπιθέτων τὸ ἐπιρρήμα γίνεται ἐκ τοῦ ἀρσενικοῦ τροπῇ τοῦ ant εἰς amment, καὶ τοῦ ent εἰς emment· οἶον, élégant, γλαφυρὸς, élégamment· constant, σταθερὸς, constamment· éloquent, εὐγλωττος, éloquemment. Πλὴν τοῦ lent, βραδύς, lentement· καὶ τοῦ présent, παρὼν, présentement, διότι τὰ δύο ταῦτα γίνονται ἐκ τοῦ θηλυκοῦ κατὰ τὸν ἀνωτέρω κανόνα. Τὸ δὲ gentil, χαρίεις, κάμνει gentiment.

Τὰ ἀρσενικὰ ταῦτα ἐπίθετα μεταβάλλουσιν ἐν τῷ ἐπιρρήματι τὸ ε ἄφωρον εἰς ἑ κλειστόν· aveugle, aveuglément· commode, commodément· conforme, conformément· énorme, énormément· καὶ τὰ ἐξῆς θηλυκὰ confuse, confusément· expresse, expressément· importune, importunément· obscure, obscurément· précise, précisément, καὶ profonde, profondément.

Πολλάκις καὶ ἐπίθετα λαμβάνονται ἐπιρρηματικῶς· οἶον, chanter· juste, voir clair, parler bas, sentir bon, κτλ.

Υπάρχουσι δὲ καὶ πολλαὶ φράσεις ἐπιρρηματικαὶ (locutions adverbiales) οἶον, au hasard, τυχαίως· de nouveau, ἀθίς· derechef, ἐξ· ὑπαρχῆς· en général, καθόλου, ἐν γένει· tout-à-coup, αἴφνης· tout d'un coup, διὰ μιᾶς· de suite, κατὰ συνέχειαν· tout de suite, εὐθὺς, πάραυτα, κτλ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ΄.

Περὶ συνδέσμου.

Οἱ εὐχρηστότεροι σύνδεσμοι εἶναι οἱ ἐξῆς· parce que, διότι· puisque, ἐπειδὴ (1)· or, ἀλλὰ μὴν· donc, ἄρα, λοιπόν· mais, ὅμως· si, ἐάν· sinon, εἰδεμή· et, καί· quoique, καίτοι· ni, οὔτε· tandis que, ἐνῶ· à moins que, πλὴν ἂν· cependant, ἐν τούτοις· peut-

(1) Par ce que δι' ὅ,τι, puis que ἐπει δὴ.

être, ἴσως· ou, ἢ· savoir, δηλαδή· c'est-à-dire, τουτέστι· par conséquent, ἢ en conséquence, ἐπομένως, ἄρα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ'.

Περὶ Ἐπιφωνήματος.

Τὰ σχετλιαστικὰ, θαυμαστικὰ κλπ. ἐπιβήματα τῆς ἑλληνικῆς, ἥτοι ὅλας τὰς φωνὰς ἐκείνας ὅσας προέεται ὁ ἄνθρωπος κυριεσθεὶς ὑπὸ σφοδροῦ τινος πάθους, οἷον χαρᾶς ἢ λύπης, ἢ φόβου, ἢ θαυμασμοῦ, ἢ βδελυγμοῦ, κατέταξαν οἱ Λατῖνοι, καὶ κατὰ ζῆλον ἐκείνων οἱ Γάλλοι, εἰς ἰδιαιτέρον μέρος λόγου, ὅπερ Interjection καλοῦσιν· οἱ δὲ ἡμέτεροι μετέφρασαν αὐτὸ Παρένθεσιν ἢ Ἐπένθεσιν ἢ καὶ Ἐπιφώνημα.

Διαιροῦνται δὲ ὡς ἐφεξῆς.

Χαρᾶς (pour exprimer la joie) Ha! bon! εὖγε!

Λύπης (pour marquer la douleur) aie! hélas! αἶ! φεῦ!

Θαυμασμοῦ (pour marquer l'admiration) oh! ah!

Ἀποτροπιάσεως (pour marquer l'aversion) Fi! Fi donc! ἄπαγε! εὐφήμει!

Ἐρωτήσεως (pour interroger) Hé bien! λοιπόν;

Κατασιγιάσεως (pour imposer silence) paix! chut! σίγα! σιώπα!

Κλήσεως (pour appeler) Holà!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΔ'.

Κανόνες Ὄρθογραφίας.

Τὸ ἀρκτικὸν σύμφωνον πολλῶν λέξεων διπλασιάζεται ἐν τῇ παραγωγῇ, προστεθείσης αὐταῖς τῆς λατινικῆς προθέσεως a ἢ ad, οἷον pauvre, appauvrir· tendre, attendrir, attendrissement· courir, accourir, κτλ.

Ὁσαύτως διπλασιάζεται τὸ τελικὸν σύμφωνον τῶν ὀνομάτων εἰς τὰ εἶξ αὐτῶν παραγόμενα ῥήματα καὶ τὰ τούτων ῥηματικά· οἷον, son, sonner· nom, nommer· soupçon, soupçonner, soupçon-neux· sujet, assujettir, assujettissement· las, laisser· gros, grossir, κτλ.

Πρὸς ὀρθὴν γραφὴν τῶν εἰς tion, sson, xion ἢ ction ληγόντων ὀνομάτων, παρατηρητέον τὴν λατινικὴν αὐτῶν ἐτυμολογίαν, οἷον, τὸ ambition γίνεται ἐκ τοῦ ambitio, διόπερ γράφεται διὰ τοῦ t, τὸ δὲ mission ἐκ τοῦ missum, missio, ὅθεν καὶ φυλάττει τὴν διὰ τοῦ διττοῦ ss γραφὴν. Ὁμοίως τὸ action, fraction παραγόμενα ἐκ τοῦ actum, actio, fractum, fractio, γράφονται διὰ τοῦ ct, τὸ δὲ réflexion, ἐκ τοῦ reflexum, reflexio, διὰ τοῦ x, κτλ.

Τὰ ἐκ τῶν λατινικῶν εἰς tas παραγόμενα ὀνόματα γράφονται διὰ τοῦ é, οἷον, veritas, vérité, libertas, liberté· τὰ δὲ ἐκ λατινικῶν εἰς ea τρέπουσι τὴν κατάληξιν ταύτην εἰς ée, οἷον, idea, idée. Εἰς ée ὁμοίως λήγουσι τὰ ἐκ ῥήματος γαλλικοῦ παραγόμενα ῥηματικά, οἷον, la pensée ἐκ τοῦ ῥήματος penser, l'entrée ἐκ τοῦ entrer, l'arrivée ἐκ τοῦ arriver κτλ.

Τὸ ἐκ τῆς λατινικῆς προθέσεως ex ἐν συνθέσει καὶ κατὰ συγκοπὴν προκύπτον e φέρει πάντοτε ὀξεῖαν, οἷον, étendre ἐκτείνω (ἐκ τοῦ ex καὶ tendre), étendue ἐκτασις· élever αἴρω (ἐκ τοῦ ex καὶ lever), élévation· étonner ἐκπλήττω (ἐκ τοῦ ex καὶ tonner). étonnement· éloigner (ἐκ τοῦ ex καὶ loin), éloignement, καὶ οὕτως ἐφεξῆς.

Ὁσαύτως ὀξυτονεῖται τὸ e εἰς τὰς ἐκ τοῦ λατινικοῦ παραγομένας λέξεις, τὰς γραφομένας διὰ τοῦ æ, οἷον, Énée (Æneas, Αἰνείας)· Égine (Ægina, Αἴγινα)· César (Cæsar)· préposition (præpositio) κτλ.

Τὸ στερητικὸν ἢ κακωτικὸν dés ἢ dé, τὸ ἀναλογοῦν πρὸς τὸ ἑλληνικὸν δυε ὀξύνεται ἐπίσης, οἷον, déshonorer (ἀτιμάζω)· désapprouver (ἀποδοκιμάζω), déshériter, déshabiller, dépeupler, déplier, déraisonner κτλ.

Ὁσαύτως δὲ καὶ τὸ ἐπίσης κακωτικὸν mé, τὸ γινόμενον κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ maî, οἷον, médire (κακολογῶ)· méconnaître (παργνωρίζω)· se méprendre, se méfier κτλ.

Τὸ δὲ ἐπανάληψιν σημαῖνον μόριον re δὲν θέλει τόνον, ὡς relire, recommencer· ἐκτὸς ἂν τὸ μεθ' οὗ συντίθεται ῥῆμα ἀρχίζη ἀπὸ φωνῆν· τότε ὀξύνεται, ὡς réimprimer, réordonner. Τὰ δὲ réchauffer, récrier, γίνονται ἐκ τοῦ échauffer, καὶ écrier, κατὰ συγκοπὴν τοῦ*e ἀφώνου, rééchauffer κτλ.

Ὅταν ἡ λέξις λήγῃ εἰς e ἄφωνον, τίθεται βαρεῖα εἰς τὸ e τῆς πα-

ραληγούσης, ὡς misère, prophète, fidèle, je mène, ils prospèrent. Ἐξαιρῶνται αἱ εἰς ἕγε λήγουσαι λέξεις, διότι αὐταὶ ὀξυτονοῦνται, ὡς piége, manège, j'assiége, καὶ τὰ κατ' ἐρώτησιν ῥήματα, aimé-je? donné-je?

Τίθεται βαρεῖα προσέτι ἐπὶ τῶν προθέσεων à καὶ dès, τῶν ἐπιρρήμάτων là καὶ οὐ, ὅπως διακρίνονται ἐκ τῶν ὁμωνύμων λέξεων, τοῦ ῥήματος il a, τοῦ ἄρθρου des, τοῦ ἄρθρου ἢ τῆς ἀντωνυμίας la, καὶ τοῦ διαζευκτικοῦ συνδέσμου ou.

*Ἄλλαι λέξεις δεχόμεναι βαρεῖαν εἶναι αἱ ἐξῆς, çà, deçà, en deçà, déjà, voilà.

Περὶ ἐκθλίψεως φωνηέντων.

*Ἐκθλιψιν ἐν τῇ γαλλικῇ γλώσσῃ πάσχουσι τρία μόνα φωνήεντα a, e, i, καὶ ταῦτα δὲ ἐν ῥηταῖς περιστάσεσι.

Τὸ a ἐκθλίβεται εἰς τὸ ἄρθρον καὶ τὴν ἀντωνυμίαν la πρὸ φωνήεντος ἢ h ψιλοῦ. l'âme, l'histoire, je l'estime=je la estime.

Τὸ e ἐκθλίβεται á. εἰς τὰς μονοσυλλάβους λέξεις, je, me, te, se, de, que, ce, le, ne, πρὸ φωνήεντος ἢ h ψιλοῦ, j'aimé, je m'égare, il l'estime, il s'enfuit, mot d'ordre, ce qu'on dit, c'est moi, il n'arrive pas, nous l'instruisons, l'essai, l'homme.

*Ἐξ αἰρεσις. Τὸ e τοῦ ἄρθρου le δὲν ἐκθλίβεται πρὸ τῶν ἀριθμητικῶν onze, onzième καὶ τοῦ συνδέσμου oui. Le onze de janvier. Le oui et le non.

β'. Εἰς τὸ lorsque, puisque, quoique, ἐπομένων τῶν ἀντωνυμιῶν il, elle, on, un, une lorsqu'il parle, puisqu'elle le veut, quoiqu'on dise.

γ'. Εἰς τὸ entre καὶ presque λαμβανόμενα ἐν συνθέσει, ὡς entr'acte, entr'aider, presqu'île.

δ'. Εἰς τὴν ἀόριστον ἀντωνυμίαν quelque, ἐπομένου τοῦ un ἢ autre quelqu'un, quelqu'autre.

é.) Εἰς τὸ θηλυκὸν ἐπίθετον grande ἐν ταῖς ἐξῆς λέξεσι, grand'mère, grand'messe, grand'salle.

Τὸ i ἐκθλίβεται εἰς μόνον τὸν ὑποθετικὸν σύνδεσμον si ἐπομένης τῆς ἀντωνυμίας il, ils: s'il vient, s'ils viennent.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΚΟΥ.

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ

ΤΗΣ

ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΟΝ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄.

Χρήσις τῶν ἄρθρων.

Τὸ ἄρθρον εἶναι ἀναγκαῖον σχεδὸν ὅπου καὶ παρ' Ἑλλήσιν, ἥτοι εἰς παράστασιν ἀτόμου ὠρισμένου, ἢ εἶδους ἢ γένους. Ὅταν δ' ἡμεῖς λέγωμεν, ὁ πατήρ δφείλει ν' ἀγαπᾷ τὰ ἐαυτοῦ τέκνα, ἐννοοῦντες τὸν καθόλου πατέρα, οἱ Γάλλοι ἀντὶ τοῦ ἄρθρου μεταχειρίζονται τὴν ἀόριστον ἀντωνυμίαν *un*, ἐκφράζοντες τὸ τοιοῦτον οὕτως· *un père doit aimer ses enfants*.

Τὸ ἄρθρον προτάσεται τοῦ ὀνόματος, ἀν δὲ ὑπάρχη ἐπίθετον, καὶ τοῦ ἐπιθέτου, οἷον, *les bons enfants*: πλὴν τοῦ ἐπιθέτου ἢ τῆς ἀντωνυμίας *tout*, ἣτις προτάσεται τοῦ ἐνάρθρου οὐσιαστικοῦ, οἷον, *tout le monde, toute la vile*, πᾶς ἢ ὅλος ὁ κόσμος, πᾶσα ἢ πόλις· καὶ τῶν ἐξῆς τμητικῶν λέξεων *Monsieur, Madame, Monseigneur*· οἷον, *Monsieur le président, Madame la comtesse, Monseigneur l'évêque*.

Ὅταν κατόπιν ἐνάρθρου οὐσιαστικοῦ ἔπεται ἐπίθετον, τὸ ἄρθρον δὲν ἐπαναλαμβάνεται ὡς παρ' Ἑλλήσιν· οἷον, *l'homme juste*, ὁ δίκαιος ἀγῆρ ἢ ὁ ἀνὴρ ὁ δίκαιος. Ὡσαύτως καὶ ἀν ἔπεται μετοχή· οἷον, *le fruit défendu*, ὁ ἀπηγορευμένος καρπός. Ἐξαιροῦνται τὰ σχετικὰ ὑπερθετικὰ, *l'homme le plus sage*.

Ἐξ ἐναντίας δὲ εἶναι ἀναγκαία παρὰ Γάλλοις ἡ πρὸ ἐνὸς ἐκάστου τῶν οὐσιαστικῶν ἐπανάληψις τοῦ ἄρθρου, ἐνῶ τὸ τοιοῦτον εἰς τὴν ἑλληνικὴν δὲν εἶναι ἀπὸ τὰ ἄφρευκτὰ οἶον, *les capitaines et les soldats*, καὶ ὄχι *les capitaines et soldats*.

Ὅσακις δύο ἢ πλεיותרὰ ἐπίθετα κατηγοροῦνται εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ οὐσιαστικόν, τὸ ἄρθρον τίθεται ἅπαξ μόνον. *Le sage et pieux Fénelon*. Ἄν δὲ κατηγορῶνται εἰς διάφορα οὐσιαστικά, τὸ ἄρθρον ἐπαναλαμβάνεται. *L'histoire ancienne et la moderne. Le premier et le second étage*.

Καὶ εἰς μὲν τὸ Πρῶτον Μέρος διελάβομεν περὶ τῶν μεριστικῶν λεγομένων Ἄρθρων καὶ τῆς χρήσεως αὐτῶν. Ἐνταῦθα δὲ προσθέτομεν, ὅτι ἂν τὸ ὄνομα τὸ λαμβάνον τὸ μεριστικὸν ἄρθρον *du, de la, des*, ἔχη πρὸ αὐτοῦ ἐπίθετον, τότε ἀποβάλλεται τὸ ἄρθρον τοῦ πτωτικοῦ, καὶ μένει μόνη ἡ πρόθεσις *de, οἶον, de bon pain, de bonne viande*, ὄχι *du bon pain, de la bonne viande*. *Un discours n'est beau qu'autant qu'il contient de solides raisonnements et de nobles expressions*, καὶ ὄχι *des solides, des nobles*. Ἐκτὸς ἂν τὸ ἐπίθετον σύναποτελῇ μετὰ τοῦ οὐσιαστικοῦ μίαν μόνην ἰδέαν οἶον, *beaux-esprits, οἱ εὐφρεῖς, petits-maitres, οἱ καλλωπιραῖ* τότε μένει τὸ ἄρθρον, *il voit toujours des beaux-esprits*. Οὕτω λέγουσι *du bon goût, φιλοκαλία, du mauvais goût, ἀπειροκαλία, de la bonne volonté, πραθυμία, des jeunes gens, νεανία, κτλ.*

Παραλείπεται ὡσαύτως τὸ ἄρθρον τοῦ μεριστικοῦ καὶ ἐπὶ ἀρνήσεως οἶον, *je ne vous ferai pas de reproches* ἐκτὸς ἂν τὸ μεριστικὸν εἰδικεύηται διὰ τινος προσδιορισμοῦ, *on ne soulage point des douleurs qu'on méprise*, διότι ἔπεται ὁ προσδιορισμὸς *qu'on méprise*.

Τὰ κύρια ὀνόματα ἀνδρῶν, πόλεων καὶ νήσων ἐκφέρονται ἀνάρθρως· τὰ δὲ τῶν χωρῶν, ἐπαρχιῶν, ἡπείρων, ποταμῶν, ὄρεων κτλ. ἐνάρθρως.

Τὰ τῆς πρώτης κατηγορίας κύρια ὀνόματα λαμβάνουσι κατ' ἐξαιρέσιν ἄρθρον, σχηματίζουσι δὲ καὶ πληθυντικὸν ἀριθμὸν. α.) Ὅταν μεταπίπτωσιν εἰς ἔννοιαν ἀπλῶν προσηγορικῶν κατ' εἶδός τι ἀντονομασίας οἶον, *Les Aristides sont rares dans notre siècle*, ἤτοι οἱ δίκαιοι, οἱ ὅμοιοι τοῦ Ἀριστείδου. Διαφέρει ὅμως ἡ περίστασις καθ' ἣν μεταχειρίζονται τὸν πληθυντικὸν ἀντὶ ἐνικοῦ κατὰ τὸ λεγόμενον σχῆμα

συνεκδοχῆς· διότι τότε μόνον τὸ ἄρθρον σχηματίζεται πληθυντικῶς, οὐχὶ δὲ καὶ τὸνομα, ὡς Les Corneille et les Racine ont illustré la scène française. Οἱ Κορνήλιοι καὶ Ρακίνας, ἀντὶ ἀπλῶς ὁ Κορνήλιος καὶ Ρακίνας. β'.) "Ὅταν λαμβάνονται ἐπωνυμικῶς, l'auteur du Télémaque, ἦτοι τοῦ βιβλίου Τηλεμάχου· le naufrage de la Méduse, τοῦ οὕτως ἐπονομαζομένου πλοίου· les souscripteurs du Mercure, τῆς ἐφημερίδος κτλ. γ'.) "Ὅταν συνοδεύονται ὑπὸ ἐπιθέτου le sage Ulysse, le grand Hercule. δ'.) "Ἐνὶ ἰταλικῶν κύρια ὀνόματα ποιητῶν καὶ ζωγράφων λαμβάνουσι τὸ ἄρθρον, οἶον, le Tasse, le Dante, l'Arioste κτλ. κατὰ ζῆλον τοῦ ἰταλικοῦ il Tasso, il Dante. Le Tasse ne garde pas aussi exactement que Virgile toutes les bienséances des mœurs, mais il ne s'égare pas comme l'Arioste (Bouhours). Ainsi le Tasse infortuné... (Mme Staël, Corinne).

Καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ ἐκφέρεται ἀνάρθρων. Dieu a créé le monde· ἐκτὸς ἐὰν ὑπάρχη προσδιορισμὸς τις, ὡς ὁ Θεὸς τῶν οἰκτιρμῶν, le Dieu des miséricordes, le bon Dieu κ.τ.λ.

Ἐνῶ δὲ τὰ ὀνόματα τῶν πόλεων δὲν δέχονται ἄρθρον, τὰ τῶν χωρῶν καὶ ἐπικρασιῶν, ὡς εἴπομεν, θέλουσιν αὐτὸ, οἶον, la France est un beau pays· πλὴν τῶν ἐξῆς περιπτώσεων. α'.) "Ὅταν συντάσσονται μετὰ τῆς προθέσεως en δηλούσης τὴν ἐν τόπῳ στάσιν ἢ τὴν εἰς τόπον κίνησιν, οἶον, en France. β'.) "Ὅταν συντάσσονται μετὰ τῆς προθέσεως de δηλούσης τὴν ἀπὸ τόπου κίνησιν, il vient de France, d'Italie. γ'.) "Ὅταν προστίθενται κατὰ σχῆμα γενικῆς εἰς οὐσιαστικὰ ἐμφαίνοντα ἀρχὴν ἢ ἀξίωμα, les rois de France, l'ambassadeur de Russie· καὶ δ'.) "Ὅταν ἡ γενικὴ τίθεται ὡς προσδιορισμὸς ἄλλης λέξεως, ὅτε καὶ ἰσοδυναμεῖ μὲ ἐπίθετον, οἶον, les peuples d'Asie, οἱ Ἀσιανοὶ λαοί, les villes d'Europe, αἱ Εὐρωπαϊκῆαι πόλεις.

Καὶ καθόλου δὲ ὅπου οὐσιαστικόν τι λαμβάνεται ὡς προσδιορισμὸς ἄλλου, καὶ δύναται παρ' ἡμῖν νὰ μεταβληθῆ εἰς ἐπίθετον, ἐκεῖ οἱ Γάλλοι δὲν μεταχειρίζονται ἄρθρον· οἶον, une tendresse de père, ἴσον τῷ φιλοστοργίᾳ πατρικῇ· un caprice de femme, ἰδιοτροπίᾳ γυναικείᾳ. Οὕτω καὶ une montre d'or, ὠρολόγιον ἐκ χρυσοῦ=χρυσοῦν, une table de marbre, τράπεζα μαρμάρου=μαρμαρίνη, καὶ πάντα τὰ τὴν ἕλην ἐξ ἧς τι παριστῶντα ὀνόματα.

Διὰ γενικῆς ἀνάρθρου, ἦτοι διὰ μόνον τοῦ de, ἐκφράζεται καὶ τὸ

κατά τι, ὅπερ ἡ ἑλληνική δι' αἰτιατικῆς ἢ δοτικῆς ἐρμηνεύει· οἶον, faible de constitution, ἀσθενῆς τὴν κρᾶσιν.

Παραλείπεται τὸ ἄρθρον καὶ δσάκις ὀνομά τι συναποτελεῖ μετὰ ῥήματος μίαν ἔννοιαν περιφραστικῶς, οἶον, j'ai faim=πεινώ· j'ai soif=διψῶ· je prends soin=φροντίζω, καὶ οὐχὶ j'ai de la faim, j'ai de la soif κτλ., ἅς τινὰς περιφράσεις διδάσκουσι τὰ λεξικά καὶ ἡ περὶ τὴν γλῶσσαν τριβή. Ἡ ὅταν ὀνομά τι ἐμπρόθετον λαμβάνεται ἀντὶ ἐπιρρήματος ἢ ἐπιθέτου, je vais à pied, à cheval, πορεύομαι πεζῆ, ἑφιππος. Καὶ αὐτὰ δὲ αἱ περιστάσεις εἶναι ὀρισμέναι, καὶ σημειοῦνται ἐν τοῖς λεξικοῖς.

Παραλείπεται ὡσαύτως καὶ μετὰ τὰ ποσότητος ἐπιρρήματα, οἶον, tant, beaucoup, trop· tant de sagesse, τοσαύτη φρόνησις· plén du bien, τὸ ὅποσον ἀπαιτεῖ γενικὴν ἔναρθρον· bien des hommes, πολλοὶ ἄνθρωποι.

Παραλείπεται τέλος εἰς ἀρχαῖά τινα γνωμικὰ καὶ παροιμίας, ὡς pauvreté n'est pas vice· plus fait douceur que violence κτλ.

Τὸ le plus, le moins τῶν ὑπερθετικῶν ἐπιθέτων δὲν πρέπει νὰ συγγέσται μὲ τὰς ὁμωνύμους ἐπιρρηματικὰς φράσεις le plus, τὰ μάλιστα, le moins, ἥκιστα. Ἐκεῖ μὲν τὸ ἄρθρον εἶναι κλιτὸν, συμφωνοῦν μετὰ τοῦ ἐπιθέτου, ἐνταῦθα δὲ ἄκλιτον. Des toutes ces dames votre sœur était la plus affligée, ἀπὸ ὅλας ἐκείνας τὰς κυρίας ἡ ἀδελφὴ σας ἦτο ἡ μᾶλλον τεθλιμμένη· εἰς τὸ παράδειγμα τοῦτο τὸ la plus ἀποτελεῖ μετὰ τοῦ affligée ἐν ὑπερθετικόν· εἰς δὲ τὸ ἐξῆς votre sœur ne pleure pas, lors même qu'elle est le plus affligée ἡ ἀδελφὴ σας δὲν θρηνεῖ οὐδὲ ὅταν ἦναι τὰ μάλιστα τεθλιμμένη, τὸ le plus εἶναι αὐθύπαρκτον ἐπιρρήμα κατηγορούμενον εἰς τὸ ῥῆμα est affligée, ἀπαρλλάκτως ὡς εἰς τὸ ἐξῆς παράδειγμα, Racine et Boileau sont les poètes qui écrivent le mieux, qui s'expriment le plus noblement, le mieux, le plus εἶναι προφανῶς ἰδιαίτερα ἐπιρρήματα.

Αἱ φράσεις la Saint-Jean, la Saint-Martin κτλ. εἶναι ἑλλειπτικαὶ, ἐννοουμένου ἐξωθεν τοῦ ὀνόματος fête· la fête de Saint-Jean· ὡς ἡμεῖς λέγομεν τοῦ ἁγίου Ἰωάννου, ἐννοοῦντες τὴν λέξιν ἑορτή.

Οἱ Γάλλοι λέγουσι la ville de Nauplie, l'île d'Égine, le mois de Janvier, ἡ πόλις τοῦ Ναυπλίου, ἡ νῆσος τῆς Αἰγίνης κτλ. ἀντὶ τοῦ la ville Nauplie, l'île Égine, le mois Janvier. Ἄν δὲ καὶ

ἀπαντᾶται ἐνίοτε τοιοῦτόν τι καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, οἷον, ἡ πόλις Ἀθηνῶν, πλὴν τοῦτο εἶναι σπάνιον, καὶ ἡ κατὰ χρῆσιν βαρβαρισμός.

Κατὰ δέ τινα παράδοξον ἀντίφασιν τὸ πτωτικὸν ἐκείνο de παραλείπεται ὅλως ἐν τισι φράσεσιν ὡς αἱ ἐξῆς, 'le ministère Guizot ἀντὶ le ministère de Guizot' la rue Saint-Honoré, ὁδὸς ἀγίου Ὀνωρίου' le huit Juillet ἡ ὀγδόη Ἰουλίου, ἀντὶ de Saint-Honoré, de Juillet, Code-Napoléon κτλ.

Σημείωσαι δὲ ὅτι τὰ ἐπωνυμικῶς λαμβανόμενα ἐπίθετα οἱ Γάλλοι ἐκφέρουσι μετὰ τῆς προθέσεως de, ἥτοι κατὰ γενικὴν ἀναρῆρον. Charles avait le titre d'Invincible; les nations avaient déjà donné à Pierre Alexiovitz le nom de Grand (Voltaire). Ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα θέλει τὰ τοιαῦτα ἐπίθετα κατ' ὀνομαστικὴν καὶ ἐναρῆρον. Εἶχε τίτλον ὁ Ἀήττητος, ὄνομα ὁ Μέγας.

Καὶ οὐσιαστικὸν δὲ πολλάκις λαμβάνεται ὡς ἐπιθετικὸς προσδιορισμὸς ἄλλου οὐσιαστικοῦ· τότε δὲ συνδέονται ἀλλήλοις διὰ τοῦ πτωτικοῦ de· οἷον, ce diable d'homme, ὁ διαβολὸς ἀνθρώπος αὐτός· ce coquin de valet, ὁ ἀχρεῖος αὐτός δούλος, κτλ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄.

Περὶ Συμφωνίας τοῦ Ἐπιθέτου.

Τὸ ἐπίθετον συμφωνεῖ πρὸς τὸ οὐσιαστικὸν κατὰ γένος καὶ ἀριθμὸν.

Ἐπίθετον κοινὸν εἰς δύο οὐσιαστικὰ τίθεται κατὰ πληθυντικὸν ἀριθμὸν, καὶ συμφωνεῖ κατὰ γένος μὲ τὸ ἐπικρατέστερον, ἥτοι μὲ τὸ ἀρσενικόν, ἂν τὰ οὐσιαστικὰ ἦναι διαφόρου γένους· cet acteur joue avec une noblesse et un goût parfaits.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Τὸ ἐπίθετον, ἂν μάλιστα ἦναι δικατάληκτον, πρέπει νὰ τίθεται πλησίον τοῦ ἀρσενικοῦ οὐσιαστικοῦ, ὡς φαίνεται εἰς τὸ ἀνωτέρω παράδειγμα· ἂν δὲ ἦναι μονοκατάληκτον, ἥτοι λήγη εἰς e, ἡ θέσις αὐτοῦ ἀδιάφορος.

Ἄν τὰ δύο οὐσιαστικὰ ἦναι λέξεις συνώνυμοι, τὸ ἐπίθετον δὲν τίθεται κατὰ πληθυντικὸν ἀριθμὸν, ἀλλὰ συμφωνεῖ πρὸς τὸ δεύτερον οἶον, toute sa vie n'a été qu'un travail, qu'une occupation continuelle. Ἐπίσης τὸ ἐπίθετον συμφωνεῖ μὲ τὸ ἕτερον τῶν οὐσιαστικῶν, ἂν ταῦτα ἐνοῦνται διὰ τοῦ συνδέσμου ou (ἢ). Un courage ou une prudence étonnante.

Τὰ ἐπίθετα nu (γυμνός), demi (ἡμισυς), nouveau (νέος), προ-
τασσόμενα τῶν οὐσιαστικῶν μένουσιν ἀμετάβλητα· οἶον, nu-pieds,
γυμνόπους· une demi-lieue, ἡμίσεια λεύγα=ἡμιλεύγιον· une demi-
heure, ἡμίσεια ὥρα=ἡμιώριον· des enfants nouveau-nés, παῖδες
ἀρτιγέννητοι· διότι εἰς ὅλα ταῦτα τὰ παραδείγματα αἱ λέξεις nu,
demi, κτλ. λαμβάνονται συνθετικῶς οὐχὶ δὲ ἐπιθετικῶς μετὰ τῶν οὐ-
σιαστικῶν, ὡς παρ' ἡμῖν τὸ γυμνο εἰς τὸ γυμνόπους, τὸ ἡμι εἰς τὸ ἡμι-
θανής. Ἄν ὅμως αἱ αὐταὶ λέξεις ληφθῶσιν ἐπιθετικῶς ἐν συντάξει, ὁ-
πότε καὶ ἔπονται τῷ οὐσιαστικῷ, τότε συμφωνοῦσι κατὰ γένος καὶ ἀ-
ριθμὸν πρὸς αὐτὸ, οἶον, une heure et demie, ὥρα μία καὶ ἡμίσεια.

Ὅμοιόν τι πάθος πάσχουσι καὶ αἱ ἐξῆς λέξεις excepté, supposé,
compris, ci-joint, ci-inclus, αἵτινες μετοχαὶ οὐσαι λαμβάνονται
πολλάκις ἐπιρρηματικῶς· excepté ces personnes=πλὴν τῶν ἀτό-
μων τούτων· ces personnes exceptées=ἐξαιρουμένων τῶν ἀτόμων
τούτων· vous trouverez ci-joint, ci-inclus copie. θὰ εὐρήτε ἐν-
ταῦθα ἔγκλειστον, ἐπισυνημμένον ἀντίγραφον· ἂν δὲ ἦτο la copie,
ἐνάρθρως, ἔπρεπε νὰ συμφωνήσῃ ἢ μετοχὴ μετὰ τοῦ οὐσιαστικοῦ CO-
pie, vous trouverez ci-incluse la copie. Οὕτως εἰθίσται.

Ἡ λέξις feu μακαρίτης, μένει ἀκλιτος ἂν ἔπεται ἔναρθρον τὸ οὐ-
σιαστικόν, ἦτοι feu la reine, ἢ μακαρίτις βασίλισσα· ἢ μετ' ἀντω-
νυμίας κτητικῆς, feu votre mère, ἢ μακαρίτις μήτηρ σου· κλίνεται
δὲ καὶ συμφωνεῖ μὲ τὸ οὐσιαστικόν, ἂν τὸ οὐσιαστικόν ἔπεται ἀνάρ-
θρως, οἶον, la feue reine, votre feue mère.

Εἰς δὲ τὴν σύνταξιν τῆς λέξεως gens (ἄνθρωποι) συμβαίνει τι πα-
ράδοξον, ἦτοι τὸ ὄνομα τοῦτο εἶναι θηλυκοῦ μὲν γένους ὡς πρὸς τὸ
ἡγούμενον ἐπίθετον, ἀρσενικοῦ δὲ ὡς πρὸς τὸ ἐπόμενον· οἶον, les vieil-
les gens sont toujours soupçonneux, ὅπου τὸ μὲν vieilles, γη-
ραιοί, ἐτέθη κατὰ θηλυκὸν γένος, τὸ δὲ soupçonneux, ὑποπτοί, κατ'
ἀρσενικόν. Ἄλλ' ἢ ἀντωνυμία tous προηγούμενη ἢ μόνη ἢ μετ' ἐπι-
θέτου μονοκατάληκτου, ἦτοι εἰς e ἄφωνον λήγοντος, ἐκφέρεται κατὰ
γένος ἀρσενικόν, tous les gens, tous les habiles gens.

Ἡ θέσις τοῦ ἐπιθέτου ὡς πρὸς τὸ οὐσιαστικόν δὲν εἶναι οὐδαμῶς ἀ-
διάφορος εἰς τὴν γαλλικὴν γλῶσσαν· ἦτοι λέγουσι beau jardin, κα-
λὸς κήπος, grand arbre, μέγα δένδρον, προτάσσοντες τὸ ἐπίθετον·
καὶ πάλιν, habit rouge, ἔνδυμα ἐρυθρὸν, table ovale, τράπεζα μα-
κροστρόγγυλος, maison neuve, οἰκία καινὴ, ἐπιτάσσοντες αὐτό. Μό-

νος διδάσκαλος εἰς τὰ τοιαῦτα εἶναι ἡ προσοχή καὶ ἡ περὶ τὴν γλῶσσαν τριβή. Προσθέτομεν δ' ὅμως τοὺς ἐξῆς ὀλίγους κανόνας.

Συνήθως προτάσσονται μὲν αἱ μονοσύλλαβοι, ἐπιτάσσονται δὲ αἱ πολυσύλλαβοι λέξεις, οὐσιαστικά ἢ ἐπίθετα.

Ἐπιτάσσονται προσέτι α. αἱ παθητικαὶ μετοχαὶ ἢ τὰ ἐξ αὐτῶν γινόμενα ἐπίθετα, ὡς un homme distingué, un pays inconnu. β'. Τὰ ἐθνικὰ ὀνόματα, ἐπιθετικῶς λαμβανόμενα· οἷον, la langue grecque, la grammaire française. γ'. Οἱ τεχνικοὶ καὶ ἐπιστημονικοὶ ὄροι, καὶ τὰ εἰς ἴσην λήγοντα ἐπίθετα, l'art militaire, le poème épique. δ'. Ἐκεῖνα τῶν ἐπιθέτων ὅσα εἶν' εὐχρηστα καὶ καθ' ἑαυτὰ ἀντὶ οὐσιαστικῶν ὡς τὸ aveugle, τὸ sourd, κτλ., un homme aveugle. ε. Τὰ δηλωτικὰ χρώματος ἢ σχήματος ἐπίθετα, habit noir, table ronde.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Πολλὰ τῶν ἀνωτέρω ἐπιθέτων προτάσσονται λαμβανόμενα μεταφορικῶς ἢ ποιητικῶς· οἷον, les aveuglées passions, de sourds mugissements, les noirs abîmes.

Ἐπὶ πολλῶν μάλιστα ὀνομάτων ἡ θέσις τοῦ ἐπιθέτου φέρει μεταβολὴν εἰς τὴν σημασίαν αὐτοῦ. Ὀλίγα τινὰ παραδείγματα δίδομεν ἐνταῦθα, διότι οἰκτιρῶν τῶν τοιούτων τόπος εἶναι τὰ λεξικά.

Chose certaine, πρᾶγμα βέβαιον· certaine chose, πρᾶγμα τι, ἀορίστως.

L'année dernière, πέρυσι· la dernière année de la guerre, τὸ τελευταῖον ἔτος τοῦ πολέμου.

Habit nouveau, νεοφάνες ἱμάτιον· nouvel habit, ἕτερον ἱμάτιον.

Homme gentil, χαρῖεις τοὺς τρόπους· gentil homme εὐγενὴς τὴν καταγωγὴν.

Homme honnête, κομψός, ἐπιεικὴς τὸν τρόπον· honnête homme, χρηστὸς, τίμιος ἀνὴρ.

Vie mortelle, βίος ἐπικηρος, θνητός· mortel ennemi, ἄσπονδος, θανάσιμος ἐχθρός.

Homme vilain, φιλάργυρος, γλίσχρος· vilain homme, ἀχρεῖος ἢ βδελυρός.

Femme sage, γυνὴ ἔμφρων, sage-femme, μαῖα.

Femme grosse, ἔγκυος· grosse femme, παχέια, εὐτραφής.

Homme pauvre, auteur pauvre, ἀνθρώπος, συγγραφεὺς πένης· pauvre homme, pauvre auteur, ὀλίγου ἄξιος, ἄθλιος.

Homme plaisant, ἀστεῖος· plaisant homme, γελοῖος.

Homme vrai, φιλαλήθης· vrai charlatan, αὐτόχρημα ἀγύρτης.
 Homme grand, ὑψηλός τὸ ἀνάστημα· grand homme, μέγας
 ἀνὴρ κτλ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΧΡΗΣΙΣ ΤΩΝ ΑΝΤΩΝΥΜΙΩΝ.

Προσωπικαί.

Εἰς τὸ Τεχνολογικὸν ὠμιλήσαμεν καὶ περὶ τῆς διαφορᾶς τῶν ὀνομαστικῶν je, tu, il, πρὸς τὰς μοί, toi, lui, καὶ περὶ τοῦ πότε ἀντὶ τῶν πλαγίων à moi, à toi, à lui, μεταχειρίζονται τὰς ἀπλᾶς me, te, lui, κτλ. Ἦδη δὲ προσθέτομεν ὅσα εἶναι ἀναγκαῖα πρὸς πλείονα διασάφησιν τῶν ἐκεῖ εἰρημένων.

Ἐν μόνῃ τῇ προστακτικῇ ἐγκλίσει τίθενται ἡ μοί καὶ τοί μετὰ τὸ ῥῆμα καὶ ὡς δοτικαὶ καὶ ὡς αἰτιατικαί, ταῦτὸν εἰπεῖν, ὡς ἔμμεσον καὶ ὡς ἄμεσον ἀντικείμενον· οἶον, croyez-moi, πιστευσόν με· dites-moi la vérité, εἰπέ μοι τὴν ἀλήθειαν. Ἄν δὲ προηγήται τὸ ἀπαγορευτικὸν ne (μὴ), τότε ἐπανέρχονται αἱ ἀπλᾶί me, te, προτασσόμεναι ὡς ἐν ταῖς λοιπαῖς ἐγκλίσεσι· ne me croyez pas κτλ. Δύναται δὲ καὶ ἡ me νὰ τεθῆ μετὰ τὴν προστακτικὴν, ὅταν ἀκολουθῆται ὑπὸ τῆς ἀντωνυμίας en· οἶον, donnez-m' en.

Καὶ τὸ lui δὲ ὡς δοτικὴ καὶ τὸ le καὶ la ὡς αἰτιατικαί τίθενται κατόπιν τοῦ ῥήματος ἐν τῇ προστακτικῇ· donnez lui, ἔσον τῷ donnez à lui ἢ à elle, regardez-le ἢ la· καὶ πάλιν ἀρνητικῶς ne lui donnez pas, ne le regardez pas.

Ἄλλὰ ἡ αἰτιατικὴ le δὲν διαφέρει μόνον κατὰ θέσιν τῆς lui, ἀλλὰ καὶ κατ' ἔνοιαν· je le crois σημαίνει καὶ τὸν πιστεύω καὶ τὸ πιστεύω, ἦτοι τὸ le λαμβάνεται καὶ ἐπὶ πράγματος, ἐνῶ τὸ lui ἐπὶ προσώπου μόνον.

Ἐπάρχει δὲ καὶ ἄλλη τις χρῆσις τῶν ἀντωνυμιῶν le, la, les παρὰ Γάλλοις, ἡ ἐξῆς· ἐρωτώμενός τις êtes-vous le père de cet enfant? ἀποκρίνεται je le suis· εἰμὶ οὗτος ὃν λέγεις, ἦτοι ὁ πατήρ· êtes-vous la mère de cet enfant?—je la suis· êtes-vous Pauline?—je la suis· êtes-vous les ministres du roi?—nous les sommes.

Εἰς τὴν περίστασιν ταύτην ἡ ἀντωνυμία συμφωνεῖ κατὰ γένος καὶ ἀριθμὸν πρὸς τὸ ἡγούμενον εἰς ὃ ἀναφέρεται, ἂν ἐκεῖνο ἦναι ὄνομα οὐσιαστικὸν ἑναρθρὸν, ἢ κύριον, ὡς ἐν ταῖς ἀνωτέρω παραδείγμασι· δὲν συμφωνεῖ δὲ, ἂν τὸ ἡγούμενον ἦναι ἐπίθετον ἢ μετοχὴ ἢ οὐσιαστικὸν ἑναρθρὸν ἢ μεριστικῶς λαμβανόμενον, οἷον ἐν τοῖς ἐξῆς παραδείγμασι· γυνὴ ἐρωτωμένη *êtes-vous mariée?* θέλει ἀποκριθῆ *je le suis*, εἰμὶ τοῦτο ὃ λέγεις, ὅχι, *je la suis*· *êtes-vous femme?* οὐί, *je le suis*· *êtes-vous chasseurs?* ἢ *des chasseurs?* οὐί, *nous le sommes*.

Δύναται δὲ ἡ ἀντωνυμία *le* ν' ἀναπληροῖ καὶ ῥῆμα προηγούμενον ὡς *restez si vous l'osez*, ἀντὶ *si vous osez rester*.

Τὴν αὐτοπαθῆ ἀντωνυμίαν *soi* μεταχειρίζονται ἐμπροθέτως ἐπὶ προσώπων, μόνον ὅταν τὸ ὑποκείμενον ἦναι ἀόριστον, ὅποῖται αἱ λέξεις *on*, *chacun*, *personne*. *On doit rarement parler de soi*.—*Quiconque rapporte tout à soi n'a pas beaucoup d'amis*. Ὀρισμένου δὲ ὄντος τοῦ προσώπου προτιμᾶται ἢ *lui* ἢ *lui-même*. *Paul ne fait que parler de lui, ἢ de lui-même*. Ἐπὶ ἀψύχων δὲ μεταχειρίζονται πάντοτε τὴν *soi*. *L'aimant attire le fer à soi*, ὁ μαγνήτης ἔλκει εἰς ἑαυτὸν τὸν σίδηρον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Ἐνίοτε καὶ ὀρισμένου ὄντος τοῦ προσώπου προτιμᾶται ἡ αὐτοπαθὴς *soi* τῆς *lui*, ὅταν ἡ σαφήνεια τῆς φράσεως τὸ ἀπαιτῆ· οἷον εἰς τὸ ἐξῆς παράδειγμα· *en remplissant les volontés de son père, ce jeune homme travaille pour soi*, ὑπακούων τῷ πατρὶ ὁ νέος οὗτος κοπιᾷ ὑπὲρ ἑαυτοῦ, ἢ *soi* ἐκφράζει ἀναγκαιῶς ἐνταῦθα ταυτοπαθειαν, ἐνῶ ἡ *lui* ἡδύνατο ν' ἀναφέρεται καὶ εἰς τὸν πατέρα.

Δεικτικά.

Ἡ σύνθετος ἀντωνυμία *celui*, θηλ. *celle*, καθ' ἑαυτὴν λαμβανόμενη, ἄνευ ἀναφορᾶς εἰς προηγούμενην λέξιν, εἶν' εὐχρηστος μόνον ἐπὶ προσώπων, *celui qui rend un service doit loublier*, ὁ περὶ ποιῶν τινα χάριν ὀφείλει νὰ λησμονῆ αὐτήν. Ἀναφερομένη δὲ εἰς προηγούμενην λέξιν τίθεται ἐπὶ προσώπων τε καὶ πραγμάτων. *De toutes les choses du monde c'est celle que j'aime le mieux*. *Les vertus de Henri IV étaient celles d'un grand homme*. Αἱ ἀρεταὶ τοῦ βασιλέως Ἐρρίκου Δ' ἦσαν ἀρεταὶ ἐξόχου ἀνδρός.

Ὁσαύτως αἱ μετὰ τῶν δεικτικῶν ἢ τοπικῶν μορίων σύνθετοι *celui-ci*, *celui-là*, καθ' ἑαυτὰς μὲν λαμβανόμενα τίθενται ἐπὶ προσώπων

μόνον· ceux-ci prétendent que . . . ceux-là soutiennent que... οἱ μὲν ἀξιούσιν ὅτι . . . οἱ δὲ ἰσχυρίζονται ὅτι . . . Κατ' ἀναφορὰν δὲ πρὸς ἡγουμένην λέξιν λαμβανόμεναι εἶν' εὐχρηστοὶ ἐπὶ προσώπων τε καὶ πραγμάτων. Voilà plusieurs livres, prenez celui-ci. Ἄββε τοῦτο, τὸ βιβλίον.

Τὸ μὲν celui-ci τίθεται ἐπὶ τῶν ἐγγύς, τὸ δὲ celui-là ἐπὶ τῶν πόρρω κειμένων· ἐν δὲ τῇ σειρᾷ τοῦ λόγου τὸ celui-ci ἀναφέρεται εἰς τὸ τελευταῖον λεχθὲν, τὸ δὲ celui-là εἰς τὸ πρότερον·

Tel est l'avantage ordinaire
Qu'ont sur la beauté les talents ;
Ceux-ci plaisent dans tous les temps,
Celle-là n'a qu'un temps pour plaire.

Τὸ ceux-ci ἀναφέρεται εἰς τὸ talents, προτερήματα, τὸ δὲ celle-là εἰς τὸ beauté, καλλονή.

Ἡ ἀντωνυμία celui-ci δὲν δύναται νὰ ἔχη ἐπομένην τὴν ἀναφορικὴν, δὲν λέγουσι δηλαδὴ celui-ci qui, ἀλλὰ, celui qui. Ἡ celui-là ὅμως παρακολουθεῖται ἐνίοτε ὑπὸ τῆς qui, πλὴν ὅχι ἀμέσως, ἀλλὰ παρεμπιπτούσης ἐν τῷ μεταξὺ ἄλλης τινος φράσεως, οἷον celui-là est deux fois grand, qui ayant toutes les perfections n'a pas de langue pour en parler, ἐνθα μεταξὺ τοῦ celui-là καὶ τοῦ qui παρεμπίπτουσιν αἱ λέξεις est deux fois grand.

Τὰ εἰς τὰς δεικτικὰς ἀντωνυμίας προστιθέμενα μόρια ci καὶ là τάσσονται πολλάκις μετὰ τὸ οὐσιαστικὸν τὸ συνοδεῦον τὴν δεικτικὴν ἀντωνυμίαν, cet homme-ci, cet homme-là. Ἐπὶ τινῶν μάλιστα χρόνου δηλωτικῶν λέξεων τὸ là εἶναι ἀναγκαῖον πρὸς τὴν τοῦ λόγου σαφήνειαν. Οἷον, cette année, σημαίνει τοῦτο, τὸ ἐνεστῶς ἔτος, ἐφέτος· cette année-là, ἐκεῖνο τὸ ἔτος, τὸ ἤδη παρελθόν· ce soir, ἀπόψε· ce soir-là, κατ' ἐκείνην τὴν ἑσπέραν· ce matin, σήμερον τὸ πρωτ'· ce matin-là, κατ' ἐκείνην τὴν πρωΐαν κτλ.

Αἱ ἀντωνυμίαι ceci, τοῦτο, καὶ cela, ἐκεῖνο, εἶναι, ὡς καὶ ἐν τῷ τεχνολογικῷ εἵπομεν, φύσει οὐδετέρου γένους καὶ δὲν ἔχουσι πληθ. ἀριθμόν. Αὗται δὲν ἀναφέρονται ὡς αἱ celui-ci, celui-là, εἰς προηγούμενον ὄνομα· οἷον εἰς τὴν ἐρώτησιν quel livre prendrez-vous? ἀποκρίνονται je prendrai celui-ci, ὅχι ceci. Δύνανται ὅμως ν' ἀναφέρονται εἰς δλόκληρον λόγον εἴτε ἡγούμενον, il m'a dit cela, μοὶ εἶπε ταῦτα, εἴτε ἐπόμενον, il m'a dit ceci, μοὶ εἶπε τὰδε. Ὡσεπι-

τοπλεϊστον ὅμως λαμβάνονται καθ' ἑαυτάς· comment appelle-t-on cela? πῶς ὀνομάζεται τοῦτο τὸ πράγμα;

Μόνον προκειμένων δύο πραγμάτων τοῦ μὲν ἐγγυὸς τοῦ δὲ πόρρω, προτιμᾶται πρὸς διαστολὴν ἐπὶ μὲν τοῦ ἐγγυὸς τὸ ceci, ἐπὶ δὲ τοῦ πόρρω, τὸ cela· οἶον, je garde ceci, prenez cela. Ἄλλως, ὅταν ἐν μόνον ᾖναι τὸ ἀντικείμενον, μεταχειρίζονται ἀδιαφόρως τὸ ceci ἢ cela. Ceci me surprend, ἢ cela me surprend.

Ἡ ἀντωνυμία ce προτάσσεται πολλάκις τοῦ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος être, ἐπομένως τῆς ἀναφορικῆς ἀντωνυμίας qui ἢ τοῦ συνδέσμου que, καὶ τότε ἀποτελεῖ ἰδιωτισμὸν τινα κοινότατον εἰς τὴν Γαλλικὴν γλῶσσαν. Ce fut l'envie qui causa le premier meurtre dans le monde, ὁ φθόνος ἔγεινεν αἰτία τοῦ πρώτου ἐπὶ γῆς φόνου. C'est à vous que je parle, πρὸς σὲ ὁμιλῶ, ἤτοι πρὸς σὲ καὶ ὄχι ἄλλον, ἢ πρὸς σὲ τὸν τοιοῦτον. Γίνεται ἄρα διὰ τῆς περιφράσεως ταύτης ὁ λόγος ἐντονώτερος, καὶ ἡ κυρία τῆς προτάσεως λέξις περιφανεστέρα.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ Α'. Ἐν τῇ τοιαύτῃ περιφράσει ἡ μὲν δεικτικὴ ἀντωνυμία ce μένει πάντοτε ἀμετάβλητος, τὸ δὲ ὑπαρκτικὸν ῥήμα συμφωνεῖ κατὰ πρόσωπον καὶ ἀριθμὸν μετὰ τοῦ ὑποκειμένου, μόνον ὅταν τὸ ὑποκείμενον ᾖναι τρίτου πληθυντικοῦ προσώπου· οἶον, C'est moi qui parle, c'est toi qui parles, c'est lui qui parle· c'est nous qui parlons, c'est vous qui parlez, ce sont eux qui parlent. Ce furent les Phéniciens qui les premiers inventèrent l'écriture, οἱ φοῖνικες πρῶτοι ἐφεῦρον τὴν γραφὴν.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ Β'. Ἡ εἰς τὰ δύο κῶλα τῆς περιφράσεως ἐπανάληψις τῆς αὐτῆς ἐμπροθέτου συντακτικῆς δὲν συγχωρεῖται· ὅθεν ψέγεται ὡς σόλοικος ὁ ἐξῆς στίχος τοῦ Βοαλῶ,

C'est à vous, mon esprit, à qui je veux parler·
δέον εἰπεῖν

C'est à vous, mon esprit, que je veux parler.

Ὁμοίως ῥητέον c'est ici que je demeure, ὄχι· c'est ici où je demeure· c'est là que je vais, ὄχι· c'est là où je vais.

Συνήθως οἱ Γάλλοι προτάσσουσι μὲν τοῦ ῥήματος τὸ ὑποκείμενον, ἐπιτάσσουσι δ' αὐτῷ τὸ κατηγορούμενον ἢ τὸ ἀντικείμενον. Ὅταν δὲ κατηγορούμενον τοῦ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος ᾖναι οὐσιαστικόν τι, προτάσσουσιν ἐνίοτε αὐτὸ τοῦ ὑποκειμένου, ἀλλὰ προσέχοντες νὰ συνδέωσι διὰ τοῦ συνδέσμου que ἀμφότερα ταῦτα, ἤτοι τὸ ἡγούμενον κατηγορούμενον μετὰ τοῦ ἐπομένου ὑποκειμένου. Οὕτω τὸ Démosthènes est un grand orateur δύναται νὰ μετατραπῇ εἰς τὸ c'est un grand orateur que Démosthènes. Ἡ καὶ μετὰ τῆς ἀντωνυμίας quel,

quel grand orateur que Démosthènes! Καὶ ἐπὶ ἐρωτήσεως δὲ, qu'est-ce que la vie? τί ἐστὶν ἡ ζωή; Ἐνίοτε μάλιστα καὶ ἀναδιπλασιάζουσι τοὺς συνδέσμους καὶ τὸ ὑπαρκτικόν, γίνεται δὲ τοῦτο ἰδίως πρὸς δῆλωσιν μείζονος ἀπορίας: qu'est-ce que c'est que ce petit sifflement? τί πρᾶγμα εἶναι ὁ μικρὸς αὐτὸς συριγμός;

Συμβαίνει πολλάκις νὰ ἦναι καὶ τὸ ὑποκείμενον τοῦ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος καὶ τὸ κατηγορούμενον ἀπαρέμφατὰ, ὡς εἰς τὸ ἐξῆς παράδειγμα, s'abandonner au désespoir c'est peu connaître les chances de la fortune. ὅπερ δύναται ν' ἀντιστραφῆ οὕτω, c'est peu connaître les chances de la fortune que de s'abandonner au désespoir, ἔνθα τὸ ἀπαρέμφατον s'abandonner, ὅπερ εἶναι κυρίως τὸ ὑποκείμενον τῆς προτάσεως, ἐπιταχθὲν συνοδεύεται, ὡς ἀνωτέρω τὸ Démosthènes, ὑπὸ τοῦ συνδέσμου que, προσέτι δὲ καὶ ὑπὸ τῆς προθέσεως de. Μεταφράζονται δὲ αἱ τοιαῦται προτάσεις ἑλληνιστί, τρεπομένου τοῦ μὲν πρώτου ἀπαρεμφάτου εἰς ὀριστικὴν ἔγκλισιν, τοῦ δευτέρου δὲ εἰς μετοχὴν ἑναρθρον· πολλὰ ὀλίγον γνωρίζει τὰς περιπετείας τῆς τύχης ὁ πᾶσαν ἀποβάλλων ἐλπίδα μεταβολῆς.

Ὅταν ἡ πρότασις ἄρχεται ἀπὸ τῶν ἀντωνυμιῶν ce qui μετὰ τινος αἰουδήποτε ῥήματος, ἀκολουθῆ δὲ ὡς κύριον τῆς προτάσεως ῥῆμα τὸ être, ἡ ce ἐπαναλαμβάνεται πρὸ αὐτοῦ. Ce que je désire le plus c'est d'allér vous voir.—Ce qui m'attache à la vie c'est vous.—Ce qui m'indigne, ce sont les injustices des hommes. Δὲν εἶναι ὅμως ἄφρευκτος ἡ ἐπ'ἀνάληψις τῆς ce, ἂν μετὰ τὸ être ἀκολουθῆ ἐνικοῦ ἀριθμοῦ ὄνομα· οἶον, δυνατόν εἶπεῖν ce qui mérite le plus notre admiration c'est ἡ est la vertu.

Μεταχειρίζονται δὲ προσέτι τὴν ce ὡς συγκεφαλαιωτικὴν, καὶ ὅταν τὸ πρῶτον κῶλον τῆς προτάσεως σύγκηται ἐκ πολλῶν τιγῶν λέξεων, ὡς le signe de la corruption des mœurs dans un état, c'est la multiplicité des lois Ἄλλὰ δυνατόν εἶπεῖν ἀδιαφόρως, la véritable noblesse est ἡ c'est la vertu, διὰ τὸ σύντομον τῆς τοιαύτης προτάσεως.

Ἡ ἀντωνυμία ce ἀναπληροῖ πολλάκις τὴν προσωπικὴν il, καὶ μάλιστα προτιμᾶται αὐτῆς ἂν τὸ κατηγορούμενον ἦναι οὐσιαστικόν· les astronomes qui prétendent connaître la nature des étoiles fixes, assurent que ce sont autant de soleils. Ἄλλ' ἂν τὸ κατηγορούμενον ἦναι ἐπίθετον, προτιμᾶται ἡ προσωπικὴ· οἶον, lisez

Démosthènes et Cicéron, ils sont très-éloquents—j'ai vu le Louvre, il est magnifique.

Ἄλλὰ πρὸς ὀρθὴν χρῆσιν τῶν ἀντωνυμιῶν ce καὶ il, ἰστέον ὅτι πολλάκις οὐσιαστικὸν κατηγορούμενον ἐπέχει τόπον ἐπιθέτου, ἰδίως ὅταν ἐκφέρεται ἀνάρθρως, οἷον, il est roi· ἂν δὲ συνοδεύηται ὑπὸ ἄρθρου ἢ ἀντωνυμίας, θεωρεῖται ὡς κυρίως οὐσιαστικόν, οἷον, c'est le roi, c'est un philosophe.

Καὶ ἐπίθετον δὲ κεῖται πολλάκις ἀντὶ οὐσιαστικοῦ, οἷον, c'est vrai, c'est juste· ἤτοι c'est une chose vraie, c'est une chose juste.

Ἡ ἀντωνυμία ce ἐπαναλαμβάνεται πρὸ ἑνὸς ἐκάστου τῶν οὐσιαστικῶν· il considérât cette campagne, ces collines, ces ruisseaux.

Κτητικαί.

Αἱ τριτοπρόσωποι κτητικαὶ son, sa, leur, εἰσὶν εὐχρηστοὶ ἐπὶ προσώπων μόνον, οὐχὶ δὲ καὶ ἐπὶ πραγμάτων ἀψύχων· ὅθεν εἰς τὴν φράσιν ταύτην ce chapeau est joli, sa couleur est agréable, ἢ ἀντωνυμία sa δὲν κεῖται καλῶς, ἀλλὰ ῥητέον, la couleur en est agréable. Τότε δὲ μεταχειρίζονται ἐπὶ ἀψύχων τὰς κτητικὰς, ὅταν ἢ κατασκευὴ τῆς προτάσεως δὲν ἐπιδέχεται τὴν en· ὡς ce tableau a ses beautés, ἢ εἰκὼν αὕτη ἔχει τὰς καλλονὰς τῆς· cette maison a ses agréments, ὁ οἶκος οὗτός ἔχει τὰ τερπνά του· διότι τὸ ὑποκείμενον tableau, maison, ἀποτελεῖ μίαν πρότασιν μετὰ τοῦ ἀντικειμένου ses beautés, ses agréments, καὶ ἐπομένως εἶναι ἀμήχανον ν' ἀποφύγῃ τις τὴν κτητικὴν ἀντωνυμίαν.

Αἱ κτητικαὶ ἀντωνυμίαι παρασιωπῶνται ὅπου δύνανται νὰ ἐννοῶνται οἰκοθεν· οἷον, ῥητέον, j'ai mal à la tête, ἀλγῶ τὴν κεφαλὴν, ὅχι j'ai mal à ma tête· il a reçu un coup de feu au bras, ἐκτυπήθη ἀπὸ τὸ πυροβόλον εἰς τὸν βραχίονα, ὅχι à son bras.

Αἱ κτητικαὶ ἀντωνυμίαι ἐπαναλαμβάνονται πρὸ ἑνὸς ἐκάστου τῶν οὐσιαστικῶν, ὥστε ἡ τοιαύτη φράσις mes père et mère ἀντὶ τοῦ mon père et ma mère, καίτοι συνήθης παρὰ τῷ χυδῆν λαφὼ καὶ εἰς τὸ δικανικὸν ὕφος, ἀποδοκιμάζεται ὑπὸ τῶν ἐγκρίτων συγγραφέων. Προσέτι δὲ καὶ μετὰ δύο ἢ πλείονων ἐπιθέτων ἐπαναλαμβάνεται ἡ κτητικὴ, ἂν τὰ ἐπίθετα κατηγορῶνται εἰς διάφορα ὑποκείμενα· οἷον, mes beaux et mes vilains habits, διότι ἄλλα μὲν τὰ καλὰ,

ἄλλα δὲ τὰ πρόστυχα ἱμάτια· ἂν δὲ τὰ ἐπίθετα ἀναφέρονται εἰς ἕν καὶ τὸ αὐτὸ ὑποκείμενον, ἢ ἀντωνυμία τίθεται ἅπαξ· οἶον, mes beaux et riches habits, διότι ἐνταῦθα τὰ καλὰ ἱμάτια δὲν εἶναι διάφορα τῶν πολυτελῶν.

Ἀναφορικάι.

Ἡ ὀνομαστικὴ τῆς ἀναφορικῆς qui καὶ ἡ αἰτιατικὴ que τίθενται ἀδιαφόρως ἐπὶ προσώπων τε καὶ πραγμάτων ἀψύχων ἢ καὶ ἀλόγων ζώων, καὶ προτιμῶνται τῆς lequel, laquelle· ἡ δὲ γενικὴ καὶ δοτικὴ καὶ ἀπλῶς αἰ ἐμπρόθετοι πτώσεις τίθενται ἐπὶ προσώπων μόνον· ὥστε αἰ ἐξῆς φράσεις δὲν ἔχουσι καλῶς· l'étude à qui je consacre mes loisirs· le cheval sur qui je suis monté· ἀλλὰ ρητέον διὰ τῆς lequel, l'étude à laquelle, le cheval sur lequel κτλ.

Ἦγουμένων δύο ὀνομάτων διαφόρου γένους, ἢ κοινῆ τὸ γένος qui ἤθελε γεννήσει ἀσάφειαν καὶ ἀμφιβολίαν τοῦ ἄρα ἀναφέρεται, εἰς τὸ ἀρσενικὸν ὄνομα ἢ εἰς τὸ θηλυκόν· οἶον, εἰς τὸ ἐξῆς παράδειγμα, j'ai vu le mari de votre sœur qui doit obtenir cette place, ἢ qui δυνατὸν ν' ἀναφέρεται καὶ εἰς τὸ ἀρσενικὸν mari καὶ εἰς τὸ θηλυκὸν sœur, εἶδον τὸν σύζυγον τῆς ἀδελφῆς σου, ὅστις ἢ ἥτις μέλλει νὰ διορισθῆ εἰς τὴν θέσιν ταύτην. Τότε λοιπὸν ἀντὶ τῆς qui προτιμᾶται ἢ ὀνομαστικὴ lequel, ἥτις δικατάληκτος οὔσα ἀφαιρεῖ πᾶσαν ἀμφιβολίαν· le mari . . . lequel, la sœur . . . laquelle. Ἀλλὰ καὶ οὕτως ἢ χρῆσις τῆς lequel ὡς ὑποκειμένου δὲν φαίνεται πολλὰ δόκιμος εἰς τοὺς Γάλλους γραμματικούς, καὶ συμβουλεύουσι ν' ἀποφεύγωμεν αὐτὴν κατασκευάζοντες ἄλλως πῶς τὸν λόγον. (ἰδὲ Grammaire de Condillac. Tom. Second, p. 114).

Αἱ ἀντωνυμίαι αἶ τε ἀναφορικάι καὶ αἰ προσωπικάι δὲν πρέπει ν' ἀναφέρονται εἰς οὐσιαστικὸν ἀναρθρον καὶ ἀόριστον, συναποτελοῦν μετὰ ῥήματός τινος ἢ προθέσεως ἔννοιαν ῥηματικὴν ἢ ἐπιῤῥηματικὴν. Ἡ φράσις αὕτῃ λόγου χάριν il nous a reçu avec politesse qui nous a charmés δὲν ἔχει καλῶς, διότι τὸ politesse εἰς ὃ ἀναφέρεται ἢ ἀντωνυμία qui δὲν εἶναι ὠρισμέναν οὐδ' αὐθύπαρκτον οὐσιαστικὸν, ἀλλ' ἀποτελεῖ μετὰ τοῦ avec μίαν ἔννοιαν ἰσαδυναμοῦσαν τῷ ἐπιῤῥήματι εὐγενῶς, φιλοφρόνως. Διορθοῦται δὲ οὕτως, il nous a reçu avec une politesse qui nous a charmés. Ὁσαύτως μὴ λέγε, s'il a droit de répondre qui le lui a accordé? ἀλλὰ,

s'il a le droit de répondre: μηδὲ, il demande grâce quoiqu' il ne la mérite pas: ἀλλὰ, il demande sa grâce κτλ. Ἡ μεταχειρίσθητι ἰσοδυναμὸν τινα φράσιν, οἷον τὸ ἐξῆς παράδειγμα: quand nous mimes en mer, elle était paisible, δυνατὸν νὰ διορθωθῇ οὕτω πως, quand nous nous embarquâmes, la mer était paisible, ἐπειδὴ δὲν λέγουσι μετὰ τοῦ ἄρθρου quand nous mimes en la mer.

Ἰδιωτισμὸς γαλλικὸς εἶναι νὰ τίθεται ἡ qui μετὰ τῆς ὀριστικῆς ὡς ἀνάλυσις μεταχῆς ἢ ἀπαρεμφάτου: οἷον, tout-à-coup je crus voir Vénus qui fendait les nues dans son char volant (Télémaque liv. IV), αἴφνης ἐφάνη μοι ὅτι εἶδον τὴν Ἀφροδίτην διασχίζουσαν τὰ νέφη εἰς τὸ πτερόεν ἄρμα τῆς. Hercule sentit bientôt le feu devorant qui se glissait jusque dans la moelle de ses os, ὁ Ἡρακλῆς ἠσθάνθη εὐθύς τὸ παμφάγον πῦρ διεσπύον μέχρι τοῦ μυελοῦ τῶν κοκκάλων του. Ὅμοίως ἡ ἐξῆς φράσις, voilà Marie qui vient ἐξηγεῖται παρ' ἡμῖν, ἰδοὺ ἡ Μαρία ἔρχεται, παραλειπομένης τῆς ἀναφορικῆς.

Ἡ dont, ὡς καὶ ἐν τῷ Τεχνολογικῷ ἐσημειώθη, ἰσοδυναμεῖ με γενικὴν καὶ ἀφαιρετικὴν τῶν ἀναφορικῶν παντὸς γένους καὶ ἀριθμοῦ. Λαμβάνεται δὲ ἐπὶ προσώπων τε καὶ πραγμάτων, ἀλλὰ πρέπει νὰ προηγῆται τοῦ ὀνόματος τοῦ ὁποίου εἶναι συντακτικὴ, οἷον la ville dont les habitants, ὅχι la ville les habitants dont. Ὅθεν ῥητέον la Seine dans le lit de laquelle viennent se jeter d'autres rivières, ὅχι dans le lit dont.

Ἄλλοτε ἡ que λαμβάνεται συνεπτυγμένως ἀντὶ τῆς ἐμπροθέτου lequel: οἷον les jours que je l'ai vu, que j'ai mangé avec lui, ἀντὶ les jours pendant lesquels je l'ai vu.—Il ne me voit plus de l'œil qu'il me voyait: τὸ que ἐνταῦθα ἰσοδυναμεῖ με τὴν γενικὴν dont, καὶ ἔχει ὁμοιότητα μετὰ τὸ ἀκλιτὸν ἐκεῖνο ὁποῦ τῆς χυδαίας φωνῆς: δὲν με βλέπει πλέον μετὰ τὸ μάτι ὁποῦ (δι' οὗ) μ' ἔβλεπε.

Ἡ ἀντωνυμία qui ἐρωτηματικῶς λαμβανομένη εἶν' εὐχρηστος ἐπὶ προσώπων μόνον, οὐχὶ δὲ καὶ ἐπὶ πραγμάτων ἀψύχων. Ὅθεν μὴ λέγῃς qui sont les pays du Nord? ἀλλὰ quels sont les pays du Nord? Δύναται ὁμοίως νὰ εἴπῃ τις ὀρθῶς, Il y avait hier chez vous beaucoup de personnes: qui sont-elles? ὅτι περὶ προσώπων ἐνταῦθα ὁ λόγος.

“Οπου οί “Ελληνες, ἐπὶ ἐξηρημένης προτάσεως, μεταχειρίζομεθα τὴν ἐρωτηματικὴν ἀντωνυμίαν τί, οἷον δὲν ἐξεύρω τί ζητεῖς, οἱ Γάλλοι μεταχειρίζονται τὴν ἀναφορικὴν. ce que je ne sais pas ce que vous demandez.

Ἡ ρησιὶ λαμβάνεται, ὡς εἴρηται ἐν τῷ Τεχνολογικῷ, καὶ ὡς ἀναφορικὴ καὶ ὡς ἐρωτηματικὴ ἀντωνυμία. Εἶναι δὲ κοινῷ γένους καὶ ἀριθμοῦ, εὐχρηστος ἐπὶ πραγμάτων ἀψύχων. Πρέπει δὲ νὰ προτιμᾶται μάλιστα, ὅταν τὸ εἰς ὃ ἀναφέρεται ἦναι οὐχὶ ὠρισμένον, ἀλλὰ γενικὸν καὶ ἀόριστον, ὅποιαί αἱ λέξεις ce, voilà, rien οἷον, voilà de quoi je voulais vous parler—il n’y a rien sur quoi on ait plus écrit.

Ἡ ἀντωνυμία αὕτη λαμβάνεται συχνότατα μετὰ τῆς προθέσεως de, ἀποτελοῦσα ἰδιαιτέραν τινὰ φράσιν εἰς τὴν γαλλικὴν γλῶσσαν, καὶ παριστώσα τὴν ὕλην ἐξ ἧς, ἢ τὸν τρόπον καθ’ ὃν, ἢ τὸ ὄργανον δι’ οὗ γίνεται τί. οἷον, donnez-moi de quoi écrire, ἴδός μοι τὰ ἀναγκαῖα εἰς γραφήν.—Il a de quoi être content, ἔχει ὅσα τὸν ἀρκοῦν νὰ ἦν εὐχαρισθημένος.—Il n’a pas de quoi vivre, δὲν ἔχει τὰ πρὸς τὸ ζῆν.—Nous avons de quoi nous amuser, ἔχομεν πῶς νὰ διασκεδάσωμεν.

Εἰς τὰς ἀναφορικὰς ἀντωνυμίας κατατάσσεται καὶ ἡ κοινῷ γένους καὶ ἀριθμοῦ οὐ le péril où je m’engage, ὃ κίνδυνος εἰς ὃν ἐμβάλλω ἐμαυτόν. Εἶναι δὲ εὐχρηστος ὅχι μόνον ἐπὶ πραγμάτων ἀψύχων, ἀλλ’ ἐπίσης, παρὰ ποιηταῖς, καὶ ἐπὶ προσώπων, ὡς

il ne reste que moi

où l’on découvre encoir les vestiges d’un roi.

(Racine, Alexandre, acte II sc. 2).

Πολλὴ εἶναι παρὰ Γάλλοις ἡ χρῆσις τῶν δύο μονοσυλλάβων ἀντωνυμιῶν en καὶ y, ἐξ ὧν ἡ μὲν πρώτη ἰσοδυναμεῖ μὲ γενικὴν ἢ ἀραιρετικὴν προσωπικῆς ἀντωνυμίας πάντος γένους καὶ ἀριθμοῦ, ἡ δὲ ἄλλη μὲ δοτικὴν. Τὰς μεταχειρίζονται δὲ κατακόρως, διότι μονοσύλλαβοι οὔσαι φέρουσιν εἰς τὸν λόγον σαφηνειανιᾶνευ σχοινοτενείας. Καὶ ἡ μὲν en τίθεται ἐπὶ προσώπων τε καὶ πραγμάτων, ἡ δὲ y μόνον ἐπὶ πραγμάτων ἀψύχων. Vous souvenez-vous de cet homme et de cette chose?—je m’en souviens. Ἐνθυμεῖσθε τὸν ἄνθρωπον ἢ τὸ πρᾶγμα τοῦτο;—τὸν ἐνθυμοῦμαι ἢ τὸ ἐνθυμοῦμαι.

J’ai connu le malheur, et j’y sais compatir.

ἤτοι je sais compatir au malheur.

Ἐπειδὴ δὲ αἱ προσωπικαὶ ἀντωνυμίαι de lui, à lui, d'elle, d'eux, d'elles, leur, σημαίνουνσι πάντοτε πρόσωπον καὶ οὐχὶ πράγμα, μεταχειρίζονται ἀντ' αὐτῶν ἐπὶ ἀψύχων πραγμάτων τὴν en καὶ γ' ὡσεὶ ἡ ἐξῆς φράσις εἶναι σόλισκος· cette maison menace ruine; n'approchez pas d'elle, ἀλλὰ ῥητέον, n'en approchez pas. Οὐδὲ εἰς τὴν φράσιν ταύτην ces bâtiments n'étant pas assez grands, je leur ferai ajouter une aile ἔχει καλῶς ἡ ἀντωνυμία leur, καθὼ ἀναφερομένη εἰς τὴν λέξιν bâtiments, κτίρια, ἀλλὰ ῥητέον j'y ferai ajouter une aile.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Παντοῦ ὅπου ἡμεῖς ἐκφέρομεν ἐπίθετον ἢ ἀντωνυμίαν ἢ ὄνομα ἀριθμητικόν, ὑπακουομένου ἐκ τῶν ἀνωτέρω τοῦ οὐσιαστικοῦ, οἱ Γάλλοι ἀναπληροῦσι πάντοτε τὸ ἐλλείπον οὐσιαστικόν διὰ τῆς ἀντωνυμίας en· οἷον, εἰς τὴν ἐρώτησιν, ἔχετε ἀδελφοί; ἡμεῖς ἀπαντῶμεν ἀπλῶς, ἔχω, ὁ δὲ Γάλλος μετὰ τοῦ en, j'en ai, ἢ ἔχω τρεῖς, j'en ai trois· πολλοὺς, j'en ai plusieurs.

Περὶ τῆς Ἀορίστου Ἀντωνυμίας Même.

Ἡ λέξις même εἶναι ἢ ἐπίθετον ἀντωνυμικόν, ἄρα κλιτόν· ἢ ἐπίρρημα, ἄρα ἄκλιτον.

Ἐπίθετον μὲν εἶναι αἰ. ὅταν λαμβάνεται ἐνάρθρος διὰ τὴν σημάνη ταυτότητα (l'identité), ἀντιστοιχοῦσα πρὸς τὴν ἐλληνικὴν ὁ αὐτός· le même homme, ὁ αὐτὸς ἄνθρωπος· les mêmes vertus, αἱ αὐταὶ ἀρεταί.

β'. Ὄταν συντίθεται μετὰ τῶν προσωπικῶν ἀντωνυμιῶν, moi-même, toi-même, lui-même, nous-mêmes, vous-mêmes, eux-mêmes, ἀντιστοιχοῦσα πάλιν πρὸς τὴν ἐλληνικὴν αὐτὸς μετὰ τῶν προσωπικῶν, ἐγὼ αὐτός, ἐμοῦ αὐτοῦ ἢ ἐμαυτοῦ, σὺ αὐτός, κτλ. ἦτοι πρὸς τὰς συνθέτους αὐτοπαθεῖς. Ceux qui se plaignent de la fortune n'ont souvent à se plaindre que d'eux-mêmes· Πολλοὶ τῶν μεμφομένων τὴν τύχην ὄφειλον ἑαυτοὺς μᾶλλον νὰ μέμφωνται.

γ'. Ὄταν ἔπεται κατόπιν οὐσιαστικοῦ με δύναμιν ἐπιτάσεως· la gloire même, καὶ αὐτὴ ἡ δόξα· la vie même, καὶ αὐτὴ ἡ ζωὴ. Ἄλλ' ἐνταῦθα συμβαίνει ἰδιοτροπία τις, διότι ἂν μὲν τὸ οὐσιαστικόν ἦναι ἐν μόνον, τὸ même συμφωνεῖ μετ' αὐτοῦ κατὰ γένος καὶ ἀριθμόν, καὶ θεωρεῖται ὡς ἐπίθετον· ἂν δὲ δύο ἢ πλείονα, δὲν συμφωνεῖ οὐδὲ θεωρεῖται ὡς ἐπίθετον, ἀλλ' ὡς ἐπίρρημα· οἷον, les animaux,

les plantes même étaient au nombre des divinités égyptiennes, τὰ φυτὰ αὐτὰ ἢ καὶ τὰ φυτὰ ἀκόμη συγκαταλέγοντο μετὰ τῶν αἰγυπτίων θεῶν.

Ἐπιβόημα εἶναι προσέτι ὅταν τίθεται ὡς προσδιορισμὸς ῥήματος, καὶ τότε ἐξηγεῖται διὰ τοῦ μάλιστα, ἢ ὡς καὶ, ἢ ἀκόμη καὶ, δηλαδὴ διὰ προσθετικοῦ τινος ἢ ἐπιτατικοῦ μορίου· ἢ ἂν ἦναι ἄρνησις διὰ τοῦ οὐδὲ ἢ οὐδὲ κάρ· nous ne devons pas fréquenter les méchants; nous devons même les éviter, δὲν πρέπει νὰ συναναστρεφώμεθα τοὺς πονηροὺς, ὀφείλομεν μάλιστα καὶ νὰ τοὺς φεύγωμεν.

Mon cœur lassé de tout, même de l'espérance.

(Lamartine).

ἡ καρδιά μου βαρυνθεῖσα τὰ πάντα ὡς καὶ αὐτὴν τὴν ἐλπίδα. Nous n'irons pas à la campagne, nous n'avons pas même envie d'y aller, δὲν θὰ υπάγωμεν εἰς τὴν ἐξοχὴν, καὶ οὐδ' ἔχομεν κἄν ὄρεξιν νὰ υπάγωμεν.

Περὶ τῆς ἀρτωνυμίας tout.

Ἡ κατὰ τοὺς Γάλλους ἀόριστος ἀντωνυμία tout, πᾶς ἢ ὅλος, tout homme, πᾶς ἄνθρωπος, tout le monde, ὅλος ὁ κόσμος, λαμβάνεται ἐπίσης καὶ ὡς ἐπιβόημα, ὅπως, ὀλωσδιόλου· tout clair, ὅπως φανερός ἢ ὀλοφάνερος· tout noir, ὀλόμαυρος. Τότε δὲ ἀκολουθοῦσι τὸν ἐξῆς κανόνα. Μετὰ τῶν ἀρσενικῶν ἐπιθέτων μένει πάντοτε ἄκλιτον, ἦτοι κάμνει καὶ εἰς τὸν πληθυντικὸν tout.

Nos vaisseaux sont tout prêts et le vent nous appelle.

τὰ πλοῖά μας εἶναι ὀλοέτοιμα, καὶ ὁ ἄνεμος μᾶς προσκαλεῖ. Ὁμοίως μένει ἄκλιτον μετὰ τῶν θηλυκῶν τῶν ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένων. Eucharis demeurait tout interdite, ἡ Εὐχαρις ἔμεινε κατατεθροβημένη. Μετὰ δὲ τῶν θηλυκῶν τῶν ἀρχομένων ἀπὸ συμφώνου εἶναι κλιτὸν, ἔστω καὶ εἰς ἐπιβόηματικὴν σημασίαν. Certes tu me dis là une chose toute nouvelle, τῇ ἀληθείᾳ μὲ λέγεις πρᾶγμα ὅπως διόλου νέον.

Ὁ αὐτὸς κανὼν τηρεῖται καὶ ὅταν τὸ tout λαμβάνεται μετὰ ἐπιθέτου τινὸς ἐπομένου τοῦ que, εἰς τὴν σημασίαν τοῦ ὅσον καὶ ἂν οἶον, la valeur, tout héroïque qu'elle est, ne suffit pas pour faire les héros, ἡ ἀνδρεία ὅσον ἡρωοπρεπὴς καὶ ἂν ἦναι, δὲν ἀρκεῖ μόνη ν'ἀναδείξῃ τινὰ ἥρωα. L'espérance toute trompeuse qu'elle est, sert au moins à nous mener à la fin de la vie par

un chemin agréable, ἡ ἐλπίς ὅσον πλάνος καὶ ἂν ἦναι, ἔχει κἀν τὸ καλὸν ὅτι ἄγει ἡμᾶς δι' ὁδοῦ τερπνῆς εἰς τὸ τέρμα τῆς ζωῆς.

Ὅταν δὲ τὸ tout λαμβάνεται ὡς προσδιορισμὸς ἄλλου ἐπιρρήματός, μένει πάντοτε ἄκλιτον tout doucement, tout aussi bon ἢ ὅταν συνοδεύῃ οὐσιαστικὸν τι, il est ἢ elle est tout zèle, tout ardeur et tout obéissance, ἐνῶ ἡμεῖς εἰς τοιαύτην περίστασιν συμμεταβάλλομεν τὸ ἐπίθετον ὄλος πρὸς τὸ ὑποκείμενον ἦτον ὄλος ζήλος ἢ ἦτον ὄλη (ἢ γυνή) ζήλος. Les Français sont tout feu pour entreprendre, οἱ Γάλλοι εἶναι ὄλοι πῦρ ὅταν ἐπιχειρῶσι τι.

Ἐχει δὲ ἡ ἀντωνυμία αὕτη σημασίαν ἐπιρρηματικὴν καὶ μετὰ τῶν τροπικῶν μετοχῶν, ἐρμηνευομένη τότε διὰ τοῦ ἅμα. Elle lui dit cela tout en riant, εἶπεν αὐτῷ τοῦτο ἅμα γελῶσα.

Συνοδεύουσα ὀνόματα πόλεων θηλυκοῦ γένους τίθεται κατὰ γένος ἀρσενικόν· οἶον, tout Rome le sait.—tout Florence l'a vu, ἦτοι tout le peuple de Rome, de Florence. Συμφωνεῖ ὅμως ἐπιθετικῶς μὲ τὰ τῶν χωρῶν ἢ ἐπαρχιῶν ὀνόματα· οἶον, toute la France l'a vu.

Προτασσομένη τῶν ἀριθμητικῶν ὀνομάτων σημαίνει τὸ συνάμα, tous les deux, συναμφοτέροι· ἢ περίοδον χρόνου, tous les cinq jours, ἀνὰ πᾶσαν πέμπτην ἡμέραν.

Ὡς πρὸς τὴν θέσιν δὲ ἡ tout ἐπιτάσσεται εἰς τὰς προσωπικὰς ἀντωνυμίας nous, vous, eux. Nous tous, πάντες ἡμεῖς, vous tous, eux tous. Συνοδεύουσα δὲ τὰς τριτοπροσώπους le, la, les, τίθεται μετὰ τὸ ῥῆμα, οὐτινος εἶν' ἐκεῖναι ἀντικείμενον, ἢ μεταξὺ τοῦ βοηθητικοῦ καὶ τῆς μετοχῆς, ἂν ὁ χρόνος ἦναι σύνθετος· je les ai tous éprouvés, et je les trouve tous très-bons.

Ἡ ἀντωνυμία tout ἐπαναλαμβάνεται πρὸ ἑνὸς ἐκάστου τῶν οὐσιαστικῶν, καὶ μάλιστα ἂν ταῦτα διαφέρωσι κατὰ τὸ γένος. Ὅθεν ἡ φράσις αὕτη, je suis avec toute l'ardeur et le respect possible, εἶναι σόλδοικος· τὸ ὀρθὸν avec toute l'ardeur et tout le respect.

Τὸ ἐνικὸν tout ἰσοδυναμεῖ πολλάκις μὲ τὸ παρ' ἡμῖν ἔναρθρον πληθυντικὸν τὰ πάντα· tout tombe, tout périt, tout se confond autour de nous. Τὰ πάντα πίπτουσι περὶ ἡμᾶς, τὰ πάντα χάνονται, τὰ πάντα συμφύρονται καὶ συγχέονται.

Περὶ τοῦ quelque.

Ἡ ἀντωνυμία quelque ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν ἀόριστον ἐλληνικὴν

τις, quelque homme, άνθρωπός τις, quelques hommes, άνθρωποι τινες.

Πολλάκις ὅμως ἔχουσα ἐπόμενον τὸν σύνδεσμον. que μετὰ ῥήματος τινος μεταβάλλει σημασίαν καὶ δύναμιν, καὶ ἂν μὲν ἀκολουθῆ ἀμέσως ὄνομα οὐσιαστικόν, συμφωνεῖ μὲ αὐτὸ κατὰ γένος καὶ ἀριθμὸν καὶ ἐξηγεῖται διὰ τοῦ οἰοσθήποτε καὶ ἄν' οἶον,

Princes, quelques raisons que vous puissiez me dire, οἰουσθήποτε λόγους καὶ ἂν ἔχγητε νὰ μὲ εἰπῆτε.

Ἄν δὲ ἀκολουθῆ ἐπίθετον ἢ μετοχὴ ἢ ἐπίρρημα, μένει ἄκλιτος, καὶ μεταφράζεται διὰ τοῦ ὅσον καὶ ἄν' οἶον, quelque puissants qu'ils soient, ὅσον δυνατοὶ καὶ ἂν ἦναι· quelque considérés que nous soyons, ὅσον εὐπόλητοι καὶ ἂν ἦμεθα· quelque adroitement qu'ils s'y prennent, ὅσον ἐπιδεξίως καὶ ἂν ἐπιλάβωνται τοῦ ἔργου.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Ἄν δὲ τὸ ἐπίθετον δὲν ἦναι μόνον, ἀλλὰ μετ' οὐσιαστικοῦ, τὸ quelque συμφωνεῖ μετὰ τοῦ οὐσιαστικοῦ· quelques grandes richesses que vous possédiez, ὅσον μέγαν πλοῦτον καὶ ἂν ἔχητε.

Ἄν ὅμως ἀμέσως μετὰ τὸ quelque δὲν ἀκολουθῆ μήτε οὐσιαστικόν, μήτ' ἐπίθετον, ἀλλὰ ῥήμα, τότε διαίρεται εἰς δύο λέξεις quelque que, καὶ τὸ μὲν quel συμφωνεῖ κατὰ γένος καὶ ἀριθμὸν μὲ τὸ ὑποκείμενον τοῦ ῥήματος, τὸ δὲ que μένει ἄτρεπτον· οἶον, quel que soit votre mérite; quels que soient vos talents, οἰαδήποτε καὶ ἂν ἦναι ἢ ἀξία σου, τὰ προτερήματά σου.

Προτασσόμενον τῶν ἀριθμητικῶν ὀνομάτων τὸ quelque ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ περίπου μένει ἄκλιτον. Alexandre perdit quelque trois cents hommes lorsqu'il défit Porus· Ὁ Ἀλέξανδρος ἀπέβαλε τριακοσίους περίπου ἄνδρας ὅτε τὸν Πῶρον ἐνίκησε.

Τὸ ὄνομα chose, πᾶνγμα, εἶναι γένους θηλυκοῦ· ἐνωθὲν δὲ μετὰ τοῦ quelque συντάσσεται μετὰ τῶν ἀντωνυμιῶν καὶ τῶν ἐπιθέτων ὡς εἰ ἦτο ἀρσενικοῦ ἢ μᾶλλον οὐδετέρου γένους. Ne dites pas à votre ami qui vous demande quelque chose: allez et revenez, je vous le donnerai demain. Ἦτοι ἢ εἰς τὸ quelque chose ἀναφερομένη ἀντωνυμία le ἐτέθη κατὰ γένος ἀρσενικόν. Je vous dirai quelque chose de fâcheux, λυπηρόν τι· quelque chose de merveilleux, θαύμαστόν τι. Ἐνθα παρατηροῦμεν ὅτι τὸ ἐπίθετον fâcheux, merveilleux ἐτέθη κατ' ἀρσενικόν γένος, προσέτι δὲ ὅτι συνοδεύεται ὑπὸ τῆς προθέσεως de.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Ἡ πρόθεσις de τίθεται καὶ μετ' ἄλλων ἀρίστων ἀντωνυ-

μιῶν· οἷον, τοῦ rien· rien de bon, οὐδὲν καλόν, rien de solide, οὐδὲν γε-
ρεσόν· μετὰ τοῦ quoi, ἰδίως ὅταν ἀκολουθῇ συγκριτικόν· quoi de plus juste?
τί δικαιότερον; ἢ καὶ μετὰ τοῦ ce que· et tout ce qu'il avais vu faire de plus
remarquable aux héros de l'âge passé, καὶ πᾶν ὅ,τι ἀξιολογώτατον εἶδε
πράττοντας τοὺς ἥρωας τῆς παρελθούσης γενεᾶς.

Περὶ τῆς Ἀντωνυμίας Tel.

Ἡ Ἀντωνυμία tel, θηλ. telle, ἀντιστοιχοῦσα πρὸς τὴν ἑλληνικὴν
τοιούτος, ἔχει συνήθως ἐπόμενον τὸ que, οἶος, ἢ ὁποῖος. L'homme
n'est pas tel qu'il devrait être· ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι τοιούτος
ὁποῖος ὤφειλε νὰ ᾔηται. Ἡ καὶ ἄνευ τοῦ que· il n'y a pas de tels
animaux. Ἡ καὶ δις κατὰ σειρὰν ἐν παροιμιαιολογίοις· telle vie,
telle mort, οἶος ὁ βίος ἢ κατὰ τὸν βίον καὶ ἡ τελευτὴ· tel maître,
tel valet (κατὰ τὸν μαστρογιάννη καὶ τὰ κοπέλια του).

Ἡ tel μετὰ τῆς ἀορίστου ἢ λαμβανομένη ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ τῆς
ἑλληνικῆς ὁ δεῖνα. Avez-vous vu un tel? Εἶδες τὸν δεῖνα; Ἄλλοτε
κεῖται ἀοριστολογικῶς ἀντὶ τοῦ τις εἰς φράσεις γνωματευτικὰς καὶ
ἀποφθέγματά. Tel sème qui souvent ne recueille pas, πολλὰ-
κις σπείρει τις καὶ δὲν θερίζει, ἔστιν ὁ σπείρων καὶ μὴ θερίζων.

Εἰς ποιητικὰς παροιμιώσεις ἡ tel τιθεμένη ἐν ἀρχῇ τῶν δύο συγ-
κρινόμενων εἰκόνων ἢ ἐννοιῶν ἰσοδυναμεῖ μὲ τὰ παρ' Ἑλλήσιν ὁμοιω-
ματικὰ μέτρια, ὅπως . . οὕτως. Tel qu'un lion rugissant met
en fuite les bergers épouvantés, tel Achille . . . Ὅπως λέων
βρυχώμενος τρέπει εἰς φυγὴν τοὺς ἐμφόβους ποιμένας, οὕτως ὁ Ἀ-
χιλλεύς, . . .

Περὶ τοῦ On.

Ἡ ἀόριστος ἀντωνυμία on, ὡς εἶπομεν ἤδη ἐν τῷ Τεχνολογικῷ,
λαμβάνεται πάντοτε μετὰ τοῦ τρίτου ἐνικοῦ προσώπου τῶν ῥημάτων.
On dit que . . . Λέγουσιν ἢ λέγεται ὅτι . . . Διὰ δὲ τὸ γενικὸν καὶ ἀό-
ριστον τῆς σημασίας, θεωρεῖται συνήθως ὡς γένους ἀρσενικοῦ καὶ ἀριθ-
μοῦ ἐνικοῦ. Πλὴν ἐνίοτε, ὅταν προφανῶς ὁ λόγος ᾔηται περὶ προσώπου
θηλυκοῦ, δέχεται κατηγορούμενον θηλυκοῦ γένους. Quand on est
mariée, on n'est pas toujours maîtresse de ses actions.

Ἐπίσης τὸ κατηγορούμενον τίθεται καὶ κατὰ πληθυντικὸν ἀριθμὸν,
ὅταν διὰ τοῦ on σημαίνωνται προφανῶς πολλὰ ἄτομα. On n'est pas

des esclaves pour essayer de si mauvais traitements.—Ici l'on est *égaué*.

Ἡ ἀντωνυμία αὕτη προσλαμβάνει ἐνίοτε καὶ τὸ ἄρθρον εἰς ἀποφυγὴν χασμωδίας, μάλιστα μετὰ τὰς λέξεις *et, si, ou*. Et l'on dit.—Si l'on voit.—Ou l'on verra. Ἐκτὸς ἂν ἀκολουθῆ ἄλλο *l*, διότι τότε γεννᾶται νέα κακοφωνία λέγε λοιπὸν *et on le dit*, si on la voit, καὶ οὐχὶ *et l'on le dit*, si l'on la voit.

Περὶ τοῦ *Personne*.

Ἡ λέξις *personne* ἢ εἶναι ὄνομα γένους θηλυκοῦ, ἀριθμοῦ ἐνικοῦ ἢ πληθυντικοῦ κατὰ τὴν χρείαν, σημαίνουσα πρόσωπον, ἄνθρωπος, οἶον, *Je sais cette nouvelle d'une personne qui est bien instruite*.—Les personnes qui sont incapables d'oublier les bienfaits sont ordinairement généreuses ἢ ἀντωνυμία ἀόριστος, καὶ τότε ἐκφέρεται ἀνάρθρως, εἶναι γένους ἀρσενικοῦ, καὶ μόνον καθ' ἐνικὸν ἀριθμὸν εὐχρηστος. Καὶ εἰς μὲν τὰς ἀρνητικὰς προτάσεις ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ ἡμέτερον οὐδεὶς οἶον, *personne ne sait s'il est digne d'amour ou de haine*. οὐδεὶς γινώσκει ἂν εἶναι ἀγάπης ἢ μίσους ἄξιος. Ὅταν δὲ ἡ πρότασις δὲν ᾖ ἀρνητικὴ, ἰσοδυναμεῖ ἀπλῶς μὲ τὸ *τίς*. *Je doute que personne ait mieux peint la nature dans son aimable simplicité que le sensible Gesner*. Ἀμφιβάλλω ἂν ἐξωγράφῃσέ τις ποτε τὴν φύσιν ἐν τῇ ἐπεράστῳ αὐτῆς ἀπλότῃ κάλλιον τοῦ εὐαισθήτου Γεσνέρου.

Περὶ τοῦ *Aucun*.

Ἡ δὲ *aucun* θηλ. *aucune* ἔχει ἐπίσης εἰς τὰς ἀρνητικὰς προτάσεις σημασίαν τοῦ οὐδεὶς, οὐδεμία. Τίθεται δὲ ἢ ἐπιθετικῶς μετὰ τινος οὐσιαστικοῦ ὡς *aucun chemin de fleurs ne conduit à la gloire*, ἢ καθ' ἑαυτὴν, ἐπομένου τοῦ οὐσιαστικοῦ κατὰ γενικὴν διαιρητικὴν, *aucun de nos écrivains*. Ὅταν δὲ τὸ οὐσιαστικὸν δὲν ὀρίζεται, πρέπει νὰ προτιμᾶται αὐτῆς ἡ *personne*. Ὅθεν μὴ λέγῃς *je n'ai jamais rien demandé à aucun*, ἀλλὰ *je n'ai jamais rien demandé à personne*.

Εἰς δὲ τὰς ἐρωτηματικὰς ἢ ἀμφιβολίας δηλωτικὰς προτάσεις, ἰσοδυναμεῖ τῇ ἀορίστῳ *τίς*. *Je doute qu'il y ait aucun auteur sans défaut*. Ἀμφιβάλλω ἂν εἶναι (τις) συγγραφεὺς χωρὶς ἐλλείψεως.

Ἡ ἀντωνυμία αὕτη εἶναι εὐχρηστος καθ' ἐνικὸν μόνον ἀριθμὸν, ἂν καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαιοτέροις ἀπαντᾷται ἐνίοτε καὶ κατὰ πληθυντικὸν, ὅπως παρ' Ἑλλήσι τὸ οὐδένας. Οὕτω παρὰ Μοντεσκίῳ, je ne me mé-lai plus d'aucunes affaires.

Τὴν σήμερον ἐπιτρέπεται ἡ κατὰ πληθυντικὸν χρῆσις αὐτῆς, μόνον ὅταν τὸ οὐσιαστικὸν ᾖ καὶ ἐκ τῶν μὴ ἐχόντων ἐνικόν. Il n'a fait aucuns frais — Il n'a versé aucuns pleurs: διότι αἱ λέξεις frais (ἐξοδα), pleurs (δάκρυα) δὲν ἔχουσιν ἐνικόν.

Περὶ τοῦ Rien.

Ὅ,τι εἴπομεν περὶ τοῦ personne καὶ aucun, ἐφαρμόζεται καὶ εἰς τὸ rien, ἥτοι ἐπὶ τῶν ἀρνητικῶν προτάσεων ἔχει τὴν σημασίαν τοῦ οὐδέν. Il ne dit rien. — Il ne répond rien. Ἐπὶ δὲ τῶν ἐρωτηματικῶν ἢ ἀμφιβολίας δηλωτικῶν, τὴν σημασίαν τῆς ἀορίστου τί. Y a-t-il rien de si beau? Ὑπάρχει τι τόσον ὠραῖον;

Ἐνίοτε τὸ rien λαμβάνεται ὡς ὄνομα ἐνάρθρως ἐπὶ τῆς σημασίας μηδαμινοῦ πράγματος, ὡς φαίνεται εἰς τὸ ἐξῆς ῥητόν. Il vaut mieux ne rien faire que de faire des riens. Κάλλιον τὸ μηδὲν πράττειν ἢ τὸ πράττειν μηδαμινά.

Περὶ τοῦ Nul.

Ἡ ἀόριστος ἀντωνυμία nul καθ' ἑαυτὴν μὲν, ἄνευ οὐσιαστικοῦ λαμβανομένη, εἶν' εὐχρηστος μόνον κατ' ἀριθμὸν ἐνικόν καὶ γένος ἀρσενικόν, καὶ τίθεται εἰς τὰς ἀρνητικὰς προτάσεις μὲ τὴν αὐτὴν τῆς personne σημασίαν καὶ δύναμιν.

Nul n'est content de sa fortune,
Ni mécontent de son esprit.

Λαμβανομένη δ' ἐπιθετικῶς μετὰ οὐσιαστικοῦ τινος, φυλάττει τὴν αὐτὴν σημασίαν τοῦ οὐδεὶς, ἐπιδέχεται δὲ τότε καὶ θηλυκὸν γένος, ἀλλ' ὄχι καὶ πληθυντικὸν ἀριθμὸν. L'homme ne trouve nulle part (οὐδαμοῦ, ἐν οὐδενὶ τόπῳ) son bonheur sur la terre.

Ἄλλοτε ἡ nul σημαίνει πᾶν τὸ κατὰ νόμον ἄκυρον, τότε δὲ σχηματίζει καὶ πληθυντικὸν ἀριθμὸν ὅϊον, Toutes ces procédures (αἱ διαδικασίαι) sont nulles. — Ces effets (αἱ χρεωστικαὶ) sont nuls.

Περὶ τοῦ Quiconque, Quelconque καὶ ἄλλῶν τινῶν

Ἀορίστων Ἀρτωνυμιῶν.

Ἡ μὲν quiconque (ὅστιςδῆποτε) λαμβάνεται ἐπὶ προσώπων, καθ'

ἐαυτήν, ἄνευ οὐσιαστικοῦ, ἢ ἂν προστεθῆ οὐσιαστικόν, ἐκφέρεται κατὰ μορφήν γενικῆς διαιρετικῆς. *Quiconque n'observera pas cette loi, sera puni* ἢ *quiconque de vous*. — Il a promis de le protéger contre quiconque l'attaquerait. Πληθυντικὸν δὲν ἔχει, καὶ εἶναι συνήθως γένους ἄρσενικοῦ· δύναται τις ὅμως, πρὸς γυναῖκας ἀποτεινόμενος, νὰ εἴπῃ, *quiconque de vous sera assez hardie pour médire de moi, je la ferai repentir*, ἐκφέρων τὸ *hardie* κατὰ θηλυκὸν γένος.

Ἡ δὲ *quelconque* τὴν αὐτὴν τῇ *quiconque* ἔχουσα ἀοριστολογικὴν σημασίαν, τίθεται ἐπιθετικῶς μετὰ οὐσιαστικῶν ἄρσενικοῦ τε καὶ θήλυκοῦ γένους, ἐπὶ προσώπων τε καὶ πραγμάτων ἀψύχων· ἔχει δὲ τοῦτο ἴδιον, ὅτι ἐπιτάσσεται τῷ οὐσιαστικῷ.—Il ne lui est demeuré chose *quelconque*, ἀπελείφθη αὐτῷ οὐδοτιοῦν.

Plusieurs (πολλοί, πολλαί). Κοινοῦ γένους καὶ πάντοτε πληθυντικοῦ ἀριθμοῦ. Λαμβάνεται καὶ καθ' ἑαυτήν, ἀλλ' ἐπὶ προσώπων οὐχὶ δὲ πραγμάτων ἀψύχων· καὶ μετὰ τῶν ὀνομάτων ἐπιθετικῶς, ἐπὶ προσώπων τε καὶ πραγμάτων. *Plusieurs se sont trompés en voulant tromper les autres*.—*Plusieurs historiens ont raconté*.—On le dit ainsi dans *plusieurs gazettes*.

L'un l'autre. Αἱ λέξεις αὗται ἐν τῇ αὐτῇ προτάσει λαμβανόμεναι σημαίνουσιν ἀμοιβαιότητα ἐνεργείας, ὡς ἡ ἑλληνικὴ ἀντωνυμία ἀλλήλους. *Le feu et l'eau se détruisent l'un l'autre*, φθειροῦσιν ἀλλήλα.—*Elles s'estiment l'une l'autre*, τιμῶσιν ἀλλήλας. Εἰς τὰς τοιαύτας φράσεις τὸ *l'un* θεωρεῖται ὡς ὑποκείμενον καὶ μένει πάντοτε κατ' ὀνομαστικὴν, τὸ δὲ *l'autre* ὡς ἀντικείμενον, καὶ δύναται νὰ προσλάβῃ τὰς πτωτικὰς προθέσεις *de* καὶ *à*, ἂν ἡ πρότασις τὸ ἀπαιτῆ, ὡς, *ils médisent l'un de l'autre*.

Ὅταν ὁ λόγος ἦναι οὐχὶ περὶ δύο, ἀλλὰ περὶ πολλῶν προσώπων ἢ πραγμάτων, προτιμᾶται ὁ πληθυντικός· *les uns les autres*. *Tous ses projets semblaient se détruire les uns les autres*, οὐχὶ *l'un l'autre*.

Δὲν πρέπει δὲ νὰ συγχέωμεν τὸ *l'un l'autre* μετὰ τοῦ *l'un et l'autre*· τὸ δεῦτερον σημαίνει ἀμφοτέροι, μὴ παρέχον ἰδέαν ἀμοιβαιότητος.

Τιθέμεναι δὲ αἱ λέξεις *l'un, l'autre* εἰς διάφορα κῶλα σημαίνουσι καταμερίσμον, καὶ ἀντιστοιχοῦσι πρὸς τὰ τῆς ἑλληνικῆς, ὁ μὲν, ὁ δέ·

καὶ κατὰ πληθυντικὸν les uns, les autres, οἱ μὲν, οἱ δὲ, les unes, les autres, αἱ μὲν, αἱ δέ.

Κατὰ τινὰ ἰδιωτισμὸν γαλλικὸν τίθεται ἡ autre μετὰ τῶν προσωπικῶν ἀντωνυμιῶν πρὸς ἀντιδιαστολὴν γένους ἢ τάξεως ἢ ἐπαγγέλματος βίου· nous autres Grecs, nous avons la coutume, οἱ Ἕλληνες ἡμεῖς συνειθίζομεν· vous autres philosophes, σεῖς οἱ φιλόσοφοι κτλ.

Autrui, ἄλλος. Ἡ ἀντωνυμία αὕτη λαμβάνεται πάντοτε ὡς ἔμμεσον ἀντικείμενον μετὰ τῶν προθέσεων *de* ἢ *à*· οὐδέποτε δὲ ὡς ὑποκείμενον ἢ ὡς ἄμμεσον ἀντικείμενον. *L'honnête homme remarque les défauts d'autrui* (τὰ τοῦ πλησίον ἢ τὰ τῶν πέλας ἔλαττώματα) *mais il n'en parle jamais*.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Περὶ Ῥήματος.

Ἰδιότης καὶ χαρακτήρ τῆς Γαλλικῆς Γλώσσης εἶναι ὅτι ἐχομένη πάντοτε τῆς φυσικῆς τάξεως τῶν ἰδεῶν, ἀποφεύγει ὡς οἶόν τε τὰ λεγόμενα πρωτύστερα καὶ ὑπερβατὰ καὶ τὰς ἐλλείψεις, τὸ ὁποῖον ἀφαιρεῖ μὲν τι δυνάμει· ἐξ αὐτῆς, προσθέτει δὲ πάλιν ἀκρίβειαν. Ὅθεν εἰς τὴν γαλλικὴν σύνταξιν προτάσσεται μὲν συνήθως τὸ ὑποκείμενον, ἔπειτα τίθεται τὸ ῥῆμα, εἶτα δὲ τὸ κατηγορούμενον ἢ ἀντικείμενον, καὶ οἱ προσδιορισμοί. Ὑποκείμενον δὲ τοῦ ῥήματος εἶναι αἱ προσωπικαὶ ἀντωνυμίαι, ὁσάκις δὲν εἶναι ὄνομα τι ἢ ἄλλη τις ἀντωνυμία.

Τὸ ὑποκείμενον λοιπὸν εἴτε ὄνομα, εἴτε ἀντωνυμία, προηγείται τοῦ ῥήματος, πλὴν τῶν ἐξῆς περιστάσεων καθ' ἃς ἔπεται τῷ ῥήματι ἤτοι
 α. Ἐπὶ ἐρωτήσεως, διαπορήσεως ἢ θαυμασμοῦ· *que voulez-vous? qui est-il?*

Perfide, oses-tu bien te montrer devant moi?

(Racine. *Andromaque*.)

ἄπιστε, τολμᾶς νὰ φαγῆς ἔμπροσθέν μου; *que deviendrai-je? τί νὰ γείνω! que ferai-je? τί νὰ κάμω! que vois-je? τί βλέπω!* Ἄν δὲ τὸ ὑποκείμενον ἦναι ὄνομα, τίθεται πρὸ τοῦ ῥήματος, ἀλλὰ τότε μετὰ τὸ ῥῆμα ἐπαναλαμβάνεται ἡ προσωπικὴ ἀντωνυμία· οἶον, *César eût-il passé le Rubicon?*

β'. Εἰς τὰς παρενθέσεις· dit-il, répondit-elle κτλ. Quand Ulysse, lui dis-je, partit pour aller au siège de Troie.

γ'. Ὅταν ἡ ὑποτακτικὴ ἐγκλισίς λαμβάνεται ἄνευ τοῦ συνδέσμου que ἀντὶ εὐκτικῆς, ὡς, puisse-t-il être heureux! εἶθε νὰ εὐτυχῆσῃ! ainsi soit-il! γένοιτο! me préservent les Dieux! οἱ θεοὶ νὰ μὲ φυλάξωσι! vive la liberté! ζήτω ἡ ἐλευθερία! ἢ ὑποθετικῶς, οἶον, Coutât-il tout le sang qu'Hélène a fait répandre. Dussé-je après dix ans voir mon palais en cendre.

(Andromaque.)

Καὶ ἂν ἐμελλεν ἡ πράξις μου νὰ πληρωθῇ μὲ ὅλον τὸ αἷμα ὅσον ἐχύθη ἐξ αἰτίας τῆς Ἑλένης. Καὶ ἂν ἐμελλον μετὰ δεκαετίαν νὰ ἐπίδω ἀποτεφρούμενα τὰ ἀνάκτορά μου.

δ'. Ὅταν ἡ πρότασις ἀρχίζει μὲ τὰ μόρια ταῦτα, à peine, aussi, peut-être, encore, toujours, en vain, du moins, au moins. Aussi est-il votre ami, ὅθεν καὶ εἶναι φίλος σου· peut-être avez-vous raison, ἴσως ἔχετε δίκαιον· à peine fut-il arrivé, μόλις ἔφθασε· en vain prétendons-nous, μάτην ἀπαιτοῦμεν. Μ' ὅλα ταῦτα δύναται τις νὰ εἶπῃ χωρὶς νὰ σφάλῃ καὶ aussi ἰl est votre ami, peut-être vous avez raison, προτάσσω τὴν ἀντωνυμίαν, ἀλλὰ τὸ πρῶτον εἶναι εὐφραδέστερον. Ἄν δὲ τὸ ὑποκείμενον ἦναι ὄνομα, προηγείται μὲν τ' ὄνομα, ἀκολουθεῖ δὲ καὶ ἡ ἀντωνυμία· οἶον, en vain son père lui conseilla-t-il, εἰς μάτην ὁ πατὴρ τὸν ἐσυμβούλευσε.

ε'. Ὅταν ἡ πρότασις ἀρχίζει μὲ τὴν ἀντωνυμίαν tel ἢ τὸν σύνδεσμον ainsi. Tel était son avis. — Ainsi fut terminé le différend.

ς'. Ἐπιτάσσεται γλαφυρῶς τῷ ῥήματι τὸ ὑποκείμενον, ἂν τύχῃ νὰ παρακολουθῆται ἀμέσως ὑπὸ πολλῶν ἄλλων λέξεων· οἶον, là coulent mille divers ruisseaux qui distribuent partout une eau claire. Ἡ ἂν προηγῶνται ὡς ἀντικείμενον τοῦ ῥήματος αἱ ἀντωνυμίαι que, le, se· οἶον, ce que pense le philosophe n'est pas toujours ce que dicte la raison. — C'est ainsi que le voulut la Providence.

ζ'. Ἐπὶ τῶν ἀπροσώπων ῥημάτων, il est arrivé de grands malheurs, συνέβησαν μεγάλαι δυστυχίαι· il s'est glissé une faute, παρεισέφρησεν ἀμάρτημά τι· ὅπου προτάσσεται μὲν τὸ ῥῆμα μετὰ τῆς ἀντωνυμίας il κατὰ τρίτον ἐνικὸν πρόσωπον, ἔπεται δὲ τὸ ὑποκείμενον καθ' ὅποιονδήποτε γένος ἢ ἀριθμόν.

Πλὴν τῆς περιστάσεως ταύτης καὶ τῶν ἀνωτέρω σημειωθείσων, ἤ-
τοι ἐπὶ ἐρωτήσεως, *César eût-il passé le Rubicon?* ἢ προηγου-
μένων τῶν μορίων *peut-être, en vain, κτλ., οἷον, en vain son*
père lui conseilla-t-il, δὲν δυνάμεθα, ὑπάρχοντος ὑποκειμένου
ἄλλου, νὰ θέσωμεν καὶ τὴν ἀντωνυμίαν ἐπὶ τῆς αὐτῆς προτάσεως.
Οἱ ἐξῆς στίχοι σφάλλουσι κατὰ τοῦτο.

Louis en ce moment, prenant son diadème,

Sur le front dū vainqueur il le posa lui-même.

διότι ὑπάρχοντος τοῦ ὑποκειμένου *Louis* ἔχει καὶ τὴν ἀντωνυμίαν *il*.

Ἄν ὑπάρχωσιν εἰς τὸν λόγον δύο ἢ πλείοτερα ῥήματα ταυτοπρο-
σωποῦντα, ἢ προσωπικὴ ἀντωνυμία, τὸ ὑποκείμενον αὐτῶν, ἐπανα-
λαμβάνεται ἀναγκασίως πρὸ ἐνὸς ἐκάστου αὐτῶν

α'. Ὅταν αἱ προτάσεις συνδέωνται διὰ παντὸς ἄλλου συνδέσμου
πλὴν τῶν ἐξῆς *et, ou, ni, mais* οἷον, *vous serez vraiment es-*
timé, si vous êtes sage et modeste.

β'. Ὅταν ὁ λόγος ἀπὸ ἀρνητικοῦ γίνεται θετικὸς ἢ τάνάπαλιν.
Il ne gagne rien et il dépense beaucoup. — Vous le dites et
vous ne le pensez pas.

Πλὴν τῶν δύο τούτων περιστάσεων, αἱ προσωπικαὶ ἀντωνυμίαι δύ-
νανται νὰ ἐπαναληφθῶσιν ἢ μὴ, ὅπως μᾶλλον συντελεῖ εἰς τὴν τοῦ
λόγου εὐφράδειαν καὶ σαφήνειαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

Περὶ Συμφωρίας τοῦ Ὑποκειμένου μετὰ τοῦ Ῥήματος.

Τοῦ ὑποκειμένου συνθέτου ἔντος ἐκ δύο ἢ πλείοτερων ὀνομάτων, τὸ
ῥῆμα τίθεται εἰς πληθυντικὸν ἀριθμὸν, πλὴν τῶν ἐξῆς περιστάσεων.

α'. Ὅταν τὰ ὀνόματα ἦναι συνώνυμα· οἷον, *son courage, son*
intrépidité étonne les plus braves, διότι αἱ λέξεις courage,
intrépidité, εἶναι σχεδὸν ταυτόσημοι.

β'. Ὅταν τὸ τελευταῖον ὄνομα τὸ ἀμέσως πρὸ τοῦ ῥήματος ἦναι
τοιοῦτον, ὥστε ἐλκύει ἰδιαιτέρως τὴν προσοχὴν ἡμῶν καὶ μᾶς φέρει
τρόπον τινὰ εἰς λήθην τῶν προηγηθέντων· οἷον, *ce sacrifice votre*
intérêt, votre honneur, Dieu l'exige, τὴν θυσίαν αὐτὴν τὸ συμ-
φέρον σου, ἢ τιμὴ σου, ὁ Θεὸς τὴν ἀπαιτεῖ. Τὰ ὑποκείμενα ἐνταῦθα

κεῖνται κατὰ πρόοδον· ἡ μὲν τιμὴ εἶναι ἰσχυροτέρα τοῦ συμφέροντος, ὁ δὲ Θεὸς ἰσχυρότερος καὶ τοῦ συμφέροντος καὶ τῆς κατ' ἀνθρώπους τιμῆς ἢ ὑπολήψεως· τὸ ῥῆμα λυσιπὼν ἐσυμφώνησε πρὸς τὴν τελευταίαν λέξιν ὁ Θεός.

γ'. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ ὅταν κατόπιν πολλῶν ὑποκειμένων ἐπέρχεται λέξις τις περιλαμβάνουσα ἐν ἑαυτῇ καὶ συγκεφαλαιούσα αὐτὰ ὅλα, οἷαι αἱ λέξεις tout, rien, personne.

Le temps, les biens, la vie,

Tout est à la patrie.

ὁ καιρὸς, τ' ἀγαθὰ, ἡ ζωὴ, τὰ πάντα εἰς τὴν πατρίδα ἀνήκουσι· τὰ πάντα εἰς τὸ γαλλικὸν εἶναι ἐνικοῦ ἀριθμοῦ· tout, τὸ πᾶν ἀνήκει.

δ'. Ὅταν δύο ὀνόματα συνδέονται διὰ τοῦ συνδέσμου ου (ἤ) la faiblesse. ou l'inexpérience nous fait commettre bien des fautes, ἡ ἀδυναμία (τοῦ χαρακτῆρος), ἢ ἡ ἀπειρία γίνεται αἰτία νὰ ὑποπίπτωμεν εἰς πολλὰ σφάλματα.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Προηγούμενων δὲ διαφόρων προσώπων, τὸ ῥῆμα τίθεται κατὰ πληθυντικὸν ἀριθμὸν, καὶ τὸ μὲν πρῶτον εἶναι ἐπικρατέστερον τοῦ δευτέρου, τὸ δὲ δεύτερον τοῦ τρίτου· vous ou moi parlerons, vous ou votre frère viendrez.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

Ἄλλαι Ἀρωμαλῖαι εἰς τὴν Ῥηματικὴν Συμφωρίαν.

Ὅταν ὑποκείμενον τοῦ ῥήματος ἦναι αἱ λέξεις ni l'un ni l'autre, ἢ ἀπλῶς δύο ὀνόματα συνδεόμενα διὰ τοῦ ἀρνητικοῦ ni (οὔτε), τὸ ῥῆμα τίθεται κατὰ πληθυντικὸν ἀριθμὸν· οἷον, j'ai lu vos deux discours: ni l'un ni l'autre ne sont bons.—Ni l'or ni la grandeur ne nous rendent heureux. Ἄλλ' ἂν ἡ ἔννοια τοῦ λόγου ἦναι τοιαύτη, ὥστε τὸ ἐν τῶν ὀνομάτων ἀποκλείει ἐξ ἀνάγκης τὸ ἕτερον, τότε τὸ ῥῆμα τίθεται εἰς ἐνικὸν ἀριθμὸν. Ni l'un ni l'autre n'obtiendra le prix· διότι δὲν δύνανται ἀμφότεροι νὰ λάβωσι τὸ βραβεῖον· ἢ ὁ εἷς θέλει τὸ λάβει ἢ ὁ ἄλλος. Ni M. le duc ni M. le cardinal ne sera nommé ambassadeur à Saint-Pétersbourg.

Οἱ Γάλλοι διακρίνουσι δύο ἤδη περιληπτικῶν ὀνομάτων, τὰ καθόλου περιληπτικὰ (collectifs généraux), καὶ τὰ κατὰ μέρος περι-

ληπτικά (collectifs partitifs). L'armée, la foule, l'assemblée, la totalité εἶναι ἐκ τῶν καθόλου περιληπτικῶν· un nombre, une foule, une quantité, une troupe εἶναι ἐκ τῶν κατὰ μέρος περιληπτικῶν. Τὰ μὲν λοιπὸν τοῦ πρώτου εἴδους ἀπαιτοῦσι τὸ ῥῆμα κατὰ τὸν ἑαυτῶν ἀριθμὸν. La foule des humains est vouée au malheur. — La totalité des hommes sacrifie l'avenir au présent. Εἰς δὲ τὰ τοῦ δευτέρου εἴδους τὸ ῥῆμα συμφωνεῖ μὲ τὴν γενικὴν, ἥτις πάντοτε τὰ συνοδεύει. Un grand nombre d'ennemis parurent. On vit une nuée de Barbares qui désolèrent tout le pays. Une infinité de monde pense comme vous.

Τὰ ποσότητος ἐπιρρήματα peu, beaucoup, assez κτλ. ἀκολουθοῦσι τὴν σύνταξιν τῶν κατὰ μέρος περιληπτικῶν, ἥτοι τὸ ῥῆμα συμφωνεῖ κατ' ἀριθμὸν μὲ τὴν ἐπομένην γενικὴν. Beaucoup de gens pensent ainsi. — La plupart du monde ne se soucie pas de l'intention ni de la diligence des auteurs. Οἱ πλεῖστοι τῶν ἀνθρώπων ἀδιαφοροῦσι περὶ τοῦ σκοποῦ καὶ τῆς φιλοπονίας τῶν συγγραφέων.

Ὅταν δὲ τὰ ποσότητος ἐπιρρήματα λαμβάνονται καθ' ἑαυτὰ ἄνευ γενικῆς ὀνόματος, ὡς ὑποκείμενον τοῦ ῥήματος, τὸ ῥῆμα τίθεται κατὰ πληθυντικὸν ἀριθμὸν· οἶον, la plupart sont sujets à l'erreur; peu aiment l'étude, ὅπου ἐννοεῖται ἐξῶθεν ἡ κατάλληλος γενικὴ la plupart des hommes, peu d'enfants κτλ.

Ἡ δευτεροπρόσωπος ἀνωθυμία vous λαμβανομένη ἀντὶ τῆς ἐνικῆς tu, ὡς εἴθισται παρὰ Γάλλοις, ἀπαιτεῖ καὶ τὸ ῥῆμα κατὰ πληθυντικὸν ἀριθμὸν, ἀλλ' ὄχι καὶ τὸ ἐπόμενον ἐπίθετον ἢ τὴν μετοχὴν· οἶον, vous êtes fier, εἶσαι ὑπερήφανος· vous êtes venu, ἦλθες· soyez le bien-venu, καλῶς ἦλθες.

Ἡ αὐτὴ σύνταξις φυλάττεται καὶ ὁσάκις ἐν πρόσωπον λαλοῦν περὶ ἑαυτοῦ μεταχειρίζεται πληθυντικόν· ὡς nous sommes persuadé que, ἀντὶ τοῦ je suis persuadé que· καὶ ἐπὶ τῆς προστακτικῆς δέ· soyons sage (1).

(1) Τὸ πρῶτον πληθυντικὸν πρόσωπον τῆς προστακτικῆς ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν ἀβυπότακτον ὑποτακτικὴν τῆς ἑλληνικῆς· soyons, ὦμεν, ἄς ἤμεθα, argétons-nous, στῶμεν κτλ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Περὶ τοῦ Ἀντικειμένου.

Ὡς τὸ ὑποκείμενον προηγείται τοῦ ῥήματος, οὕτως ἡ θέσις τοῦ ἀντικειμένου εἶναι μετὰ τὸ ῥῆμα· οἶον, j'aime l'étude.

Ὅταν δὲ ἀντικείμενον τοῦ ῥήματος ἦναι ἀναφορική ἢ προσωπικὴ ἀντωνυμία, προτάσσεται· οἶον, l'homme que vous avez vu je vous connais κτλ. Καὶ πάλιν ἐξαιρετέον τὴν προστακτικὴν, ἣτις θέλει κατόπιν τὰς προσωπικὰς ἀντωνυμίας, aimez-moi, voyez-le.

Ὅταν ὁμως δύο προστακτικαὶ συνδέωνται διὰ τῶν συνδέσμων et ἢ ou, δύναται ἡ δευτέρα νὰ ἔχη καὶ πρὸ αὐτῆς τὴν ἀντωνυμίαν. Polissez-le sans cesse et le repolissez.

(Boileau).

Τὸ βοηθητικὸν ῥῆμα avoir ἔχει παλλάκις ἀντικείμενον ὀνομά τι παρακολουθούμενον ὑπὸ παθητικῆς μετοχῆς, ὡς, il eut la tête tranchée· σημαίνει δὲ τοῦτο κατὰ διάθεσιν μέσσην ἢ παθητικὴν, ἀπετμήθη τὴν κεφαλὴν, ἀπεκεφαλίσθη. Ὅλως διάφορος ἔννοια ἤθελε προκύψει, ἂν ἡ λέξις tête ἐτίθετο μετὰ τὴν μετοχὴν, il eut tranché la tête· τοῦτο ἤθελε σημαίνει ἐνεργητικῶς ἀπέτεμε τὴν κεφαλὴν ἐτέρου. Ὅμοίως ἡ ἐξῆς φράσις, les ennemis eurent deux cents vaisseaux brûlés, coulés à fond ou échoués, σημαίνει ὅτι διακόσαιοι νῆες τῶν πολεμίων ἐκάησαν, κατεποντίσθησαν ἢ ἐξώκειλαν εἰς τὴν ξηράν.

Αἱ ἀντωνυμίαι rien καὶ tout ἀντικείμενον οὔσαι ῥήματος κατὰ χρόνον σύνθετον, τίθενται μετὰ τὸ βοηθητικὸν καὶ τῆς παθητικῆς μετοχῆς. Il a tout soumis.—Il n'a rien dit.

Πολλάκις αἱ προσωπικαὶ ἀντωνυμίαι ἀντικείμενον οὔσαι ἀπαρεμφάτου, προτάσσονται κατὰ σχῆμα πρωθύστερον τοῦ ῥήματος, ἐξ οὗ τὸ ἀπαρέμφατον ἐξαρτάται· οἶον, δύναται τις καλῶς νὰ εἴπῃ οὐ μόνον je viens vous chercher, ἀλλὰ καὶ je vous viens chercher.

Je ne condamne plus un courroux légitime,
Et l'on vous va, seigneur, livrer votre victime.
(Racine).

ἀντὶ τοῦ on va vous livrer.

Τὴν ἀναφορικὴν ἀντωνυμίαν δὲν πρέπει νὰ χωρίζῃ ἀπὸ τὸ εἰς ὃ ἀναφέρεται οὐδεμίαν παρεμπύπτουσα πρότασις. Εἰς τοὺς ἐξῆς στίχους τοῦ Βοαλῶ δὲν ἐφυλάχθη ὁ κανὼν οὗτος.

Que George vive ici, puisque George y sait vivre,
 Qu'un million comptant, par ses fourbes acquis,
 De clerc, jadis laquais, a fait comte et marquis;
 Que Jacquin vive ici, dont l' adresse funeste
 A plus causé de maux que la guerre et la peste.

Τὸ ἀναφορικὸν que τοῦ δευτέρου στίχου διασπᾶται ἐκ τοῦ George διὰ τοῦ vive ici. Τὸ ὀρθὸν ἦτο, que George qu'un million... a fait, vive ici. Ὁὕτω καὶ κατωτέρω, que Jacquin vive ici dont, τὸ ὀρθὸν εἶναι que Jacquin dont... vive ici.

Οἱ ποιητὰὶ ἔχουσιν εἰς τὴν σύνταξιν περισσοτέραν ἐλευθερίαν τῶν πεζογράφων ὡς πρὸς τὴν θέσιν τῆς ἐμπροθέτου συντακτικῆς καὶ τῶν ἐπιρρηματικῶν προσδιορισμῶν.

Maitre corbeau sur un arbre perché...

Maitre renard par l'odeur alléché.

(La Fontaine).

ὁ πεζογράφος θέλει εἰπεῖ perché sur un arbre, alléché par l'odeur.

A notre rage ainsi rien ne s'oppose.

(Bérengré).

ὁ πεζογράφος, ainsi rien ne s'oppose à notre rage.

Le peuple à nous s'intéresse.

(ὁ αὐτός).

ὁ πεζογράφος, le peuple s'intéresse à nous.

Εἶναι μὲν πολλὰ ῥήματα συντασσόμενα ἔν τε τῇ ἑλληνικῇ καὶ τῇ γαλλικῇ μετὰ γενικῆς, ὡς différencier, διαφέρω· séparer, ἀποχωρίζω· éloigner, ἀπομακρύνω κτλ., ἢ μετὰ δοτικῆς, ὡς donner, δίδωμι· donner quelque chose à quelqu'un, δίδωμι τινί τι· répondre, ἀποκρίνομαι· pardonner, συγχωρῶ κτλ. Εἶναι δὲ καὶ ἄλλα διαφέροντα· οἷον, οἱ Ἕλληνες λέγομεν, δυσπιστῶ τινι ἢ πρὸς τινα, οἱ δὲ Γάλλοι μετὰ γενικῆς, se délier de quelqu'un; ἡμεῖς μετὰ δοτικῆς, χρῶμαι τινι πράγματι, οἱ Γάλλοι μετὰ τῆς de, ἤτοι μετὰ γενικῆς, se servir de quelque chose. Τὸ καταχρῶμαι συντάσσεται μετὰ δοτικῆς ἢ καὶ μετ' αἰτιατικῆς, τὸ δὲ abuser τῶν Γάλλων μετὰ γενικῆς, abuser de l'amitié, de la confiance, καταχρῶμαι τῇ φιλίᾳ, ἢ τὴν φιλίαν κτλ. Ἄλλα δὲ πάλιν ἀπαιτοῦσιν εἰς ἐκείνους πρόθεσιν τινα, εἰς ἡμᾶς δὲ ὄχι· οἷον, régner sur un peuple, βασιλεύω λαοῦ.

Εἶναι δὲ καὶ τινὰ τὰ ὁποῖα ἐνῶ ἐκ τῆς φύσεώς των ἀπαιτοῦσιν ἀφαι-

ρετικὴν, συντάσσονται ὑπὸ τῶν Γάλλων μετὰ δοτικῆς, οἷον τὸ demander αἰτῶ, ôter ἀφαιρῶ, arracher ἀποσπῶ, dérober ὑφαρπάζω κτλ. Demander quelque chose à quelqu'un; il lui demanda son nom et sa patrie; dérober à quelqu'un ses secrets. Τὴν σύνταξιν ταύτην τινὲς τῶν ἡμετέρων ἐμπεπλησμένοι τῆς τῶν Γάλλων συγγραφῆων ἀναγνώσεως μεταφέρουσι καὶ εἰς τὴν ἑλληνικὴν, γράφοντες ἢ μεταφράζοντες, τῷ ἐζήτησε τὴν χάριν, il lui demanda la grâce, οὐ τινοσ οὐδὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ βαρβαρώτερον.

Τὰ κυρίως ἀντωνυμικὰ ῥήματα, ἧτοι ἐκεῖνα ὅσα δὲν εἶναι κατ' ἄλλον τρόπον εὐχρηστα, ἀπαιτοῦσι τὸ ἀντικείμενον κατὰ γενικὴν οἷον τὸ s'abstenir ἀπέχομαι· se défier, se méfier δυσπιστῶ· s'emparer κυριεύω· se moquer καταμωκῶμαι· se repentir μεταμέλομαι· se souvenir ἐνθυμοῦμαι, μέμνημαι· καὶ τινὰ τῶν μεταβαλλόντων σημασίαν ἀφοῦ γίνωσιν ἀντωνυμικὰ· οἷον, se douter ὑποπτεύω· se plaindre αἰτιῶμαι, μέμφομαι· se servir χρῶμαι· s'apercevoir κάτανοῶ.

Περὶ δὲ τῶν ἄλλων οὐδεὶς ὑπάρχει κανὼν. Ἀναγκαῖον δὲ εἶναι οἱ διδάσκαλοι νὰ ἐφιστῶσιν ἐκάστοτε τὴν προσοχὴν τῶν μαθητῶν εἰς τὴν σύνταξιν τῶν διαφόρων ῥημάτων, παρατηροῦντες τὰς πρὸς τὴν ἑλληνικὴν ὁμοιότητας καὶ διαφοράς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η΄.

Ὅταν ἀντικείμενον τοῦ ῥήματος ἦναι Ἀπαρέμφατον.

Πολλάκις ἀντικείμενον τοῦ ῥήματος δὲν εἶναι ὄνομα ἢ ἀντωνυμία, ἀλλ' ἀπαρέμφατον, ἢ καὶ ἀμφότερα· τότε δὲ τὸ ἀπαρέμφατον ἢ ἐπιεται ἀπλῶς ἄνευ τινὸς προθέσεως, ἢ συνδέεται μετὰ τοῦ ῥήματος διὰ τῶν δύο προθέσεων de καὶ à.

*Ῥήματα θέλοντα τὸ κατόπιν Ἀπαρέμφατον
μετὰ τῆς προθέσεως à.*

s'abaisser	s'assujettir	conspirer
s'accorder	s'attacher	consumer
s'accoutumer	attendre	contribuer
s'acharner	s'attendre	convier
s'aguerir	autoriser	déterminer

aider	avoir	disposer
aimer	balancer	se disposer
animer	borner	se divertir
s'animer	se borner	donner
s'appliquer	chercher	employer
apprendre	concourir	encourager
apprêter	se complaire	enhardir
s'apprêter	condamner	engager
aspirer	consentir	enseigner
assigner	consister	s'entendre
s'étudier	montrer	prétendre
s'évertuer	s'obstiner	provoquer
exceller	s'occuper	réduire
exciter	s'offrir	renoncer
exhorter	avoir peine	répugner
s'exposer	pencher	se résigner
se fatiguer	penser	réussir
s'habituer	persévérer	servir
hésiter	persister	songer
instruire	se plaire	tendre
intéresser	prendre plaisir	tenir
inviter	se plier	travailler
se mettre	se préparer	viser

*Ῥήματα θέλωτα τὸ κατόπιρ Ἀπαρέμφατον
μετὰ τῆς προθέσεως δε.*

s'abstenir	avoir coutume	feindre
accuser	craindre	se garder
achever	dédaigner	hasarder
affecter	défendre (ἀπαγο- ρεύω)	se hâter
s'affliger		avoir honte
être affligé	se dépêcher	imputer
il s'agit	désespérer	jurer
être bien aise	se devoir	se lasser
il appartient	différer	méditer
appréhender	dire	se mêler
avertir	discontinuer	menacer
s'aviser	disconvenir	mériter
brûler (ἐπιθυμῶ σφο- δρῶς)	se disculper	négliger
	dispenser	nier
cesser	dissuader	ordonner

charger	douter	pardonner
se charger	empêcher	parler
choisir	enrager	permettre
commander	entreprendre	persuader
conjurér	s'étonner	avoir peur
conseiller	être étonné	se piquer
consentir	éviter	plaindre
se contenter	s'excuser	prescrire
il convient	se flatter	presser
présumer	recommander	supplier
prier	refuser	être surpris
promettre	se repentir	prendre à tâche
proposer	souhaiter	être tenté
se proposer	se souvenir	trembler.
rebuter	suggérer	

Τὰ δὲ ἐπόμενα βήματα ἐπιδέχονται ἀμφοτέρας τὰς προθέσεις, ἤτοι commencer, continuer, délier, s'efforcer, manquer, obliger, oublier, risquer, tâcher, essayer, contraindre, demander, s'empreser, s'engager.

Τὸ obligér, ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ἀναγκάζω, ἐπιβάλλω τὸ χρέος, ἀπαιτεῖ τὴν à. La loi naturelle nous oblige à honorer père et mère. Ἐπὶ δὲ τῆς σημασίας τοῦ περιποιητικοῦ, ὑποχρεῶ, λαμβάνει τὴν de. Vous m'obligerez beaucoup de me recommander à cet homme. Ὁμοίως καὶ ὅταν βοηθῆται ὑπὸ τοῦ être. On est obligé de réprimer ses passions.

Τὸ oublier ἐπὶ μὲν τῆς σημασίας τοῦ λησμονῶ θέλει τὴν πρόθεσιν de, ἐπὶ δὲ τῆς σημασίας τοῦ ἀπομανθάνω τὴν à. Si chaque jour vous oubliez de lire, vous finirez par oublier à lire. Ἄν λησμονῆς καθ' ἡμέραν ν' ἀναγινώσκης, τέλος θ' ἀπομάθης τὸ ἀναγινώσκειν.

Τὸ accoutumer ὡς ἐνεργητικὸν ἢ ὡς μέσον s'accoutumer θέλει τὴν πρόθεσιν à. Je l'ai accoutumé à travailler. Il s'est accoutumé à supporter les outrages de la fortune. Ὡς οὐδέτερον δὲ, τὴν de. Il a accoutumé d'aller, de faire. κτλ. Βοηθούμενον δὲ ὑπὸ τοῦ être, πάλιν τὴν à. Je suis accoutumé à me lever de bonne heure, à me promener le matin.

Τὸ désirer (ἐπιθυμῶ) θέλει τὴν πρόθεσιν de, ἐὰν τὸ ὕπερ ἐπιθυμούμεν ἦναί τι ἀβέβαιον, ἢ δυσχερὲς ὅπως οὖν, καὶ τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν. Il désire de réussir.—Il y a longtemps que je désirais de

vous rencontrer. Je désirerais bien d'en être débarrassé. Ἐάν δὲ ἐπιθυμῶμεν πρᾶγμα εὐκόλον καὶ τῶν ἐφ' ἡμῖν, τὸ ἀπαρέμφατον ἀκολουθεῖ ἀπλῶς, ἄνευ προθέσεως. Je désire le voir, l'entendre, amenez-le-moi.—Venez, il désire vous parler.

Τὸ πρῆφῆρ (προτιμῶ) θέλει ὡσαύτως τὸ ἀπαρέμφατον ἢ ἄνευ προθέσεως ἢ μετὰ τῆς προθέσεως de ἄνευ προθέσεως, ἂν τὸ ἀπαρέμφατον ἀκολουθῆ ἄνευ τινὸς προσδιορισμοῦ, ὡς, je préfère mourir plutôt, que de vivre dans l'ignominie· διότι τότε τὸ mourir ἰσοδυναμεῖ ἀπλῶς με ἄνομα la mort, je préfère la mort. Ἐάν δὲ ὑπάρχη καὶ τις προσδιορισμὸς ὁποῖον δέχονται τὰ ῥήματα, τὸ ἀπαρέμφατον ἀκολουθεῖ μετὰ τῆς προθέσεως de ὡς je préfère de mourir avec vous plutôt que de vous trahir.

Τὰ δὲ λοιπὰ ῥήματα, ὅσα δὲν ἐμπεριέχονται εἰς τοὺς ἀνωτέρω πίνακας, συντάσσονται μετὰ τοῦ ἀπαρεμφάτου ἄνευ προθέσεως, οἷα τὸ vouloir, savoir, falloir κτλ.

Σημειῶσαι δὲ ὅτι τὸ ἀπαρέμφατον ὡς συντακτικὴ ῥήματος τίθεται ἐπὶ ταῦτοπροσωπίας· οἷον je veux partir, βούλομαι ἀπιέναι· ἢ ὅταν ἀντωνυμία τις ἢ ἄνομα συντακτικὴ τοῦ ἡγουμένου ῥήματος δηλοῖ ποῖον τὸ ὑποκείμενον τοῦ ἀπαρεμφάτου· οἷον, je vous commande de partir. Ὅταν δὲ μήτε ταῦτοπροσωπία ἦναι, μήτε τὸ ὑποκείμενον τοῦ ἀπαρεμφάτου προσημεινεται διὰ λέξεώς τινος, τὸ ἀπαρέμφατον ἀναλύεται διὰ τῆς ὀριστικῆς ἢ ὑποτακτικῆς. Je veux que vous partiez, je commande que vous partiez.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Περὶ χρήσεως τῆς Ὑποτακτικῆς.

Ὑποτακτικὴν ἀντὶ τῆς ὀριστικῆς μεταχειρίζονται

α. Μετὰ τὰ ῥήματα τὰ σημαίνοντα βούλησιν, ἐπιθυμίαν, εὐχὴν, φόβον, ἀμφιβολίαν, θαυμασμόν· je permets, je souhaite, je doute, je veux, j'ordonne, je désire que vous fassiez votre devoir.

β. Ἐπὶ ἀρνήσεως· je ne crois pas qu'il vienne.

γ. Ἐπὶ ἐρωτήσεως· croyez-vous qu'il vienne?

Ἐάν δὲ ἡ ἐρώτησις ἦναι ἀπλοῦν σχῆμα ῥητορικόν, τίθεται ὀριστικὴ· οἷον,

Madame, oubliez-vous

Que Thésée est mon père, et qu'il est votre époux?

(Racine. Phèdre).

δ'. Μετὰ τὰ ἀπρόσωπα ἢ ἀπρόσωπως λαμβανόμενα ῥήματα, π. χ. il semble, il convient, il faut, il est juste qu'il vienne.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Τὸ sembler (φαίνεται) ὅταν ἔχη συντακτικὴν τινὰ προσωπικὴν il me semble, il vous semble, ἀπαιτεῖ ὀριστικὴν· il me semble qu'il a raison. Ὡσαύτως ὀριστικὴν ἀπαιτοῦσι καὶ ἄλλα τινὰ τῶν ἀπρόσωπων δηλοῦντα βεβαιότητα, ὡς il est certain, il paraît, il est vrai, il résulte. Il paraît qu'il a raison.

é. Μετὰ τῆς ἀναφορικῆς ἀντωνυμίας qui, προηγούμενου ὑπερθετικού τινος ἢ τοῦ le seul ἢ τοῦ peu. C'est le plus honnête homme qu'il y ait. C'est la moindre faute qu'il puisse commettre. Le chien est le seul animal dont la fidélité soit à l'épreuve. Il y a peu d'hommes qui sachent supporter l'adversité.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Παρεκτός τῆς περιστάσεως ταύτης μετὰ τὴν ἀναφορικὴν ἀντωνυμίαν qui τὸ ῥῆμα τίθεται ἀδιαφόρως ἢ καθ' ὀριστικὴν ἢ καθ' ὑποτακτικὴν ἢ μὲν ὀριστικὴ ἐκφράζει τὸ πρᾶγμα ὠρισμένως καὶ μετὰ βεβαιότητος, ἢ δὲ ὑποτακτικὴ ἀορίστως πως καὶ μετ' ἀμφιβολίας· οἷον, je cherche quelqu'un qui me rende ce service, ἢ qui me rendra ce service. Je sollicite une place que je puisse remplir ἢ que je peux remplir.

ς'. Μετὰ τὰς ἀόριστους ἀντωνυμίας quelque... que, quel que, quoi que· οἷον, quelque riche que vous soyez, quels que soient vos talents, quoi que vous fassiez.

ζ'. Μετὰ τοὺς συνδέσμους quoique, afin que, à moins que, avant que, bien que, de crainte que, pourvu que, pour que κτλ. Quoique le ciel soit juste. Avant que je fusse venu. Pourvu qu'on sache la passion dominante de quelqu'un, on est sûr de lui plaire.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Αἱ ἐπιρρηματικαὶ φράσεις de façon que, de sorte que, de manière que, si ce n'est que, sinon que θέλουν ὑποτακτικὴν μὲν ἂν τὸ ῥῆμα ἐκφράζη ἀμφιβολίαν ἢ ἀναφέρεται εἰς τὸ μέλλον· conduisez-vous de manière que vous obteniez l'estime des honnêtes gens. Ὅριστικὴν δὲ ἂν ἢ πράξις ᾖναι ὠρισμένη, βεβαία, ἢ ἀναφέρεται εἰς τὸ παρελθόν· il s'est conduit de manière qu'il a obtenu l'estime des honnêtes gens.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Περὶ χρήσεως τῶν χρόνων τῆς Ὑποτακτικῆς.

Ἡ χρῆσις τούτου ἢ ἐκείνου τοῦ χρόνου τῆς Ὑποτακτικῆς προσδιορίζεται ἐκ δύο τινῶν, πρῶτον ἐκ τοῦ χρόνου τοῦ ἡγουμένου ῥήματος τῆς προτάσεως, ἐξ οὗ ἡ Ὑποτακτικὴ ἐξαρτᾶται, καὶ δεύτερον ἐκ τοῦ χρόνου καθ'ὃν γίνεται αὐτὴ ἢ ὑπὸ τῆς Ὑποτακτικῆς σημαυνομένη πράξις.

ἀ. Ὅταν τὸ κύριον ῥῆμα τῆς προτάσεως ᾖναι εἰς ἐνεστῶτα ἢ μέλλοντα, ἡ Ὑποτακτικὴ τίθεται κατ'ἐνεστῶτα ἢ παρακείμενον (pré-*rit*) κατ'ἐνεστῶτα μὲν, ἂν ἡ ὑπ' αὐτῆς σημαυνομένη πράξις ᾖναι ἐνεστῶσα ἢ μέλλουσα, κατὰ παρακείμενον δὲ, ὅταν ᾖναι παρωχημένη οἶον,

je doute	}	que vous étudiez maintenant.
je douterais		
je doute	}	que vous ayez étudié hier.
je douterais		

β'. Μετὰ τὸν παρατατικὸν δὲ, τὸν ἀόριστον, τὸν παρακείμενον, τὸν ὑπερσυντελικὸν καὶ τοὺς ὑποθετικοὺς χρόνους, τίθεται ἡ Ὑποτακτικὴ κατὰ παρατατικὸν ἢ ὑπερσυντελικόν· κατὰ παρατατικὸν μὲν, ὅταν ἀφορᾷ τὸ ἐνεστῶς ἢ μέλλον, καθ' ὑπερσυντελικὸν δὲ, ὅταν τὸ παρεληλυθός· οἶον,

je doutais	}	que vous étudiassiez aujourd'hui, demain.
je doutai		
j'ai douté		
j'avais douté		
je douterais		
j'aurais douté	}	que vous eussiez étudié la semaine passée.
je doutais		
je doutai		
j'ai douté		
j'avais douté		
je douterais	}	
j'aurais douté		

Ἐξίρσεις τοῦ πρώτου κανόνος. Ἄν καὶ τὸ κύριον τῆς προτάσεως ῥῆμα ᾖναι εἰς ἐνεστῶτα ἢ μέλλοντα, ἡ Ὑποτακτικὴ τίθεται κατὰ παρατατικὸν ἀντὶ ἐνεστῶτος, καὶ καθ' ὑπερσυντελικὸν ἀντὶ παρακειμένου, ὅταν μετ' αὐτὴν ἔπεται φράσις τις ὑποθετικῆ· οἶον,

je doute) que vous étudiassiez maintenant, demain,
 je douterais) si l'on ne vous y contraignait.
 je doute) que vous eussiez étudié hier, si l'on ne
 je douterais) vous y eût contraint.

Ἐξάίρεσς τοῦ δευτέρου κανόνος. Ἄν καὶ τὸ κύριον τῆς προτάσεως ῥῆμα ἦναι εἰς παρωχημένον χρόνον, ἢ ὑποτακτικῆ τίθεται κατ' ἐνεστώτα ἀντὶ παρατατικοῦ, ὅταν ἢ ὑπ' αὐτῆς σηματομένη πράξις ὑπάρχη καθ' ἣν στιγμήν λαλοῦμεν. Il m'a trahi quoiqu'il soit mon ami. Μ' ἐπρόδωκεν ἂν καὶ ἦναι φίλος μου. Ἡ ὅταν ἦναι διαρκῆς. Dieu nous a donné la raison afin que nous discernions le bien d'avec le mal. Ὁ Θεὸς ἔδωκεν ἡμῖν τὸ λογικὸν ὅπως διακρίνομεν τὸ ἀγαθὸν ἀπὸ τοῦ κακοῦ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

Περὶ τοῦ Ἀπαρεμφάτου.

Εἴπομεν ἤδη πότε οἱ Γάλλοι μεταχειρίζονται τὸ ἀπαρέμφατον, καὶ πότε ἀναλύουσιν αὐτὸ διὰ τοῦ que συνδέσμου καὶ τῆς ὀριστικῆς ἢ ὑποτακτικῆς, εἴπομεν δὲ καὶ ποῖα ῥήματα θέλουσι τὸ ἀπαρέμφατον μετὰ τῆς προθέσεως de, ποῖα μετὰ τῆς à, καὶ ποῖα ἄνευ μηδετέρας.

Ἐνταῦθα προσθέτομέν τινα περὶ συντάξεως τοῦ ἀπαρεμφάτου μετὰ τὰ ῥήματα avoir καὶ être.

Ἄν τὸ avoir ἔχη ὡς ἄμεσον ἀντικείμενον ὄνομα ἑναρθρον, τὸ ἀπαρέμφατον ἀκολουθεῖ μετὰ τῆς προθέσεως de. Il aura le plaisir de vous voir. Ὁμοίως καὶ ἂν τὸ ὄνομα ἀνάρθρως τεθὲν συναποτελῆ μετὰ τοῦ avoir περιφραστικῶς ἔννοιαν ἑνὸς ῥήματος· ὡς, il a peur (φοβεῖται) de partir il a dessein (σκοπεῖ) de partir.

Ἄν δὲ τὸ ὄνομα φέρῃ τὸ μεριστικὸν ἄρθρον, τὸ ἀπαρέμφατον λαμβάνει τὴν πρόθεσιν à. Il a du plaisir à vous voir. (Grammaire de Wailly).

Ἐπίσης τὴν πρόθεσιν à δέχεται τὸ ἀπαρέμφατον, ὅταν τὸ ῥήμα avoir προηγῆται ἀπροσώπως. Il y avait un grand mérite à pardonner.

Ἐξ ἐναντίας τὸ être μετ' ἐπιθέτου τινὸς ἀπροσώπως λαμβανόμενον, θέλει τὸ ἀκόλουθον ἀπαρέμφατον μετὰ τῆς προθέσεως de. Il ets

honteux d'obéir à ses passions. Il est glorieux d'être utile à sa patrie. Il n'est pas facile de contenter tout le monde.

Ἄν δὲ τὸ εἶναι λαμβάνεται προσωπικῶς, τὰ ἐπίθετα facile, aisé, difficile, θέλουσι τὸ ἀπαρέμφατον μετὰ τῆς προθέσεως à. C'est ce qui est aisé à reconnaître, ὄχι de reconnaître.

Τὸ εἶναι λαμβανόμενον μετὰ τῆς ἀντωνυμίας ce ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ εἶναι δικαίωμα ἢ καθήκον, θέλει τὸ ἐπόμενον ἀπαρέμφατον μετὰ τῆς προθέσεως de. C'est au maître de parler, et au disciple d'écouter. Ἴδιον ἢ καθήκον τοῦ διδασκάλου εἶναι τὸ λαλεῖν, τοῦ μαθητοῦ δὲ τὸ ἀκροᾶσθαι. Ὅταν δὲ ἡ τοιαύτη φράσις σημαίνει τάξιν ἢ περιτροπὴν ἐνεργείας προτιμᾶται ἢ à. C'est à vous à parler après moi. Κατόπιν μου ἔρχεται ἢ σειρά σου νὰ ὁμιλήσης.

Τὸ ἀπαρέμφατον μετὰ τῆς προθέσεως à ἔχει ἐνίοτε σημασίαν ὑποθετικὴν. A ne regarder que son extérieur, on juge de l'état de son âme. Τὸ ἐξωτερικὸν εἶδός του ἂν μόνον παρατηρήσεις, δύναται νὰ κρίνῃ ποία τῆς ψυχῆς του ἢ κατὰστασις.

Εἰς τὰς διηγήσεις, ἰδίως δὲ τὰς τοῦ ἀστείου καὶ εὐτραπέλου ὕφους, τίθεται τὸ ἀπαρέμφατον μετὰ τῆς de προθέσεως ἔλλειπτικῶς, ἐννοουμένου ἐξωθεν τοῦ καταλλήλου ῥήματος.

Grenouilles aussitôt de sauter dans les ondes,

Grenouilles de rentrer dans leurs grottes profondes.

(La Fontaine).

ὅπου ἐννοεῖται τὸ ῥῆμα s'empresment ἢ ἄλλο ἰσοδύναμον.

Τὸ ἐνεργητικὸν ἀπαρέμφατον ἀπαντᾶται ἐνίοτε μὲ σημασίαν παθητικοῦ ῥήματος, ὡς εἰς τὰς ἐξῆς φράσεις, il s'est laissé vaincre, ἀφῆθη νὰ νικηθῆ ἢ ἄφησε νὰ τὸν νικήσωσι· une chose facile à entendre, πρᾶγμα εὐκατάληπτον, εὐκολον νὰ ἐννοηθῆ(1)· j'ai oui dire à M. votre frère que, ἤκουσα λεγόμενον ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ σου· ἔνθα τὸ ὑποκείμενον τοῦ ἀπαρεμφάτου εἶναι δοτικὴ· ὡς καὶ εἰς τὸ ἐξῆς παράδειγμα· il lui racontait tout ce qu'il avait vu faire de plus remarquable aux héros de l'âge passé, τῷ διηγείτο πᾶν ὅ,τι ἀξιολογώτατον εἶχεν ἰδεῖ πράττοντας τοὺς ἥρωας τῆς παρελθοῦ-

(1) Καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἑλληνικῇ τὸ ἐνεργητικὸν ἀπαρέμφατον ἐπιθέτω συντασσόμενον ἔχει πολλάκις παθητικὴν δύναμιν. Οἷον ἐν τῷ στίχῳ τούτῳ τῆς Ἰλιάδος (Σ. 258) «τόφρα δὲ ῥήτεροι πολεμίζειν ἦσαν Ἀχαιοί», τὸ ῥήτεροι πολεμίζειν, μεταφράζεται, πλέον εὐκολοπολέμητοι.

σης γενεᾶς, ἢ πρᾶχθὲν ὑπὸ τῶν ἡρώων. "Ομοιον εἶναι τὸ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, εἴρηται μοι, πέπρακται μοι, ὅπου ἡ δοτικὴ εἶναι ἀντὶ ὑποκειμένου.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Τίθεται κατὰ δοτικὴν τὸ ὑποκείμενον, ὅταν τὸ ἀπαρέμφατον ᾖναι διαθέσεως ἐνεργητικῆς, ὡς on lui fit payer cent francs· τὸ lui ἐτέθη κατὰ δοτικὴν, διότι τὸ ἀπαρέμφατον payer, οὗ τινος χρησιμεύει ὡς ὑποκείμενον, εἶναι ἐνεργητικόν· ἀλλ' ἂν τὸ ἀπαρέμφατον ᾖναι διαθέσεως οὐδετέρας, τίθεται αἰτιατικῆ ὡς ἀντικείμενον τοῦ ἡγουμένου ῥήματος ἐννοουμένη ἢ αὐτὴ καὶ ὡς ὑποκείμενον τοῦ ἀπαρεμφάτου· ὡς, on les a fait partir, ἔνθα τὸ les ἐτέθη κατ' αἰτιατικὴν διὰ τὴν οὐδετέραν διάθεσιν τοῦ ἀπαρεμφάτου partir.

Μετὰ τὰ ῥήματα τὰ σημαίνοντα προτίμησιν, οἷα τὸ préférer, aimer mieux, τὸ ἀπαρέμφατον τὸ παριστῶν τὸν δεῦτερον ὄρον τῆς συγκρίσεως συνοδεύεται πάντοτε ὑπὸ τῆς προθέσεως de· οἷον, j'aime mieux me taire que de parler.

Συντάσσουσι δὲ καὶ οἱ Γάλλοι, ὡς οἱ Ἕλληνες, τὸ ἀπαρέμφατον μετὰ διαφόρων προθέσεων, πλὴν ἄνευ τοῦ ἄρθρου· après avoir vu, μετὰ τὸ ἰδεῖν· pour être heureux, πρὸς τὸ εὐδαιμονῆσαι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Περὶ Μετοχῆς.

Ἡ ἐνεργητικὴ μετοχὴ εἶναι ἄκλιτος, ἤτοι δὲν ἔχει οὔτε θηλυκὸν γένος οὔτε πληθυντικὸν ἀριθμόν· un homme lisant, une femme lisant, des hommes lisant, des femmes lisant.

Δὲν πρέπει ὅμως νὰ συγχέωμεν τὴν μετοχὴν μὲ τὰ εἰς ἀντὶ ῥηματικά ἐπίθετα, κλιτὰ ὄντα ταῦτα· οἷον, τὸ brûlant εἶναι καὶ μετοχὴ καίων, καὶ ἐπίθετον καυστικός· τὸ écumant εἶναι καὶ μετοχὴ ἀφρίζων, καὶ ἐπίθετον ἀφρώδης. Τὸ ῥηματικὸν ἐπίθετον διακρίνεται ἐκ τῆς μετοχῆς ὡς ἐφεξῆς·

α'. Τὸ μὲν ῥηματικὸν ἐπίθετον παρίστησιν ἰδιότητα διαρκῆ καὶ ἔμμονον, ἡ δὲ μετοχὴ ἐνέργειαν ἐν χρόνῳ καὶ τόπῳ.

β'. Ἡ μετοχὴ, καθὼ μετέχουσα ῥήματος, ἔχει πολλάκις ὡς τὰ ῥήματα ἀντικείμενόν τι ἄμεσον, καὶ δύναται ν' ἀναλυθῆ διὰ τοῦ qui ἀναφορικοῦ καὶ τῆς ὀριστικῆς. Εἰς δὲ τὸ ῥηματικὸν ἐπίθετον δὲν συμβαίνει τοιοῦτόν τι. Ces hommes prévoyant le danger se mirent sur leurs gardes. Ces hommes prévoyants ont aperçu le dan-

ger. Εἰς τὸ πρῶτον παράδειγμα τὸ *prévoyant* εἶναι μετοχή, εἰς δὲ τὸ δευτέρον ἐπιθετον ῥηματικόν.

Τὴν ἀναφορικὴν ἤτοι ἑναρθρον μετοχὴν τῶν Ἑλλήνων, ὁ λέγων, ὁ γράφων, οἱ Γάλλοι ἀναλύουσι διὰ τῶν δεικτικῶν καὶ ἀναφορικῶν ἀνωμυῶν, *celui qui parle, celui qui écrit* κτλ.

Συχνὴ εἶναι παρὰ Γάλλοις ἡ χρῆσις τῆς κατ' ὀνομαστικὴν ἀπολύτου μετοχῆς. *Enfin sa vertu surmontant sa douleur, il s'écria (Hercule). Τέλος τῆς ἀρετῆς κάτισχυσάσης τοῦ πόνου, ἀνέκραξεν (ὁ Ἡρακλῆς). Τοῦτο δὲ γίνεται ἐξ ἀνάγκης, διότι οἱ Γάλλοι δὲν ἔχουσι κατὰληξιν ἰδίαν γενικῆς.*

Εἰς φράσεις τινὰς φαίνεται ἑλλείπουσα ἡ μετοχή *ayant* ἢ *tenant* οἶον, *leur maître se promenait au milieu d'eux, une pipe à la bouche et un rotin à la main, ὅπου ἐννοεῖται ἕξωθεν ayant une pipe, tenant un rotin.* Τὴν τοιαύτην ἑλλείψιν δὲν ἐπιτρέπει ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα(1), πρέπει δὲ νὰ τίθεται ἡ μετοχή ἢ κατὰλληλός τις πρόθεσις.

Πολλάκις ἡ ἐνεργητικὴ μετοχή συνοδεύεται ὑπὸ τῆς πρόθεσεως *en*, καὶ τότε ἔχει δύναμιν τῆς παρ' ἡμῶν τροπικῆς ἢ χρονικῆς μετοχῆς. *Télémaque répondit en soupirant. Ὁ Τηλέμαχος ἀπεκρίθη στενάζων. En partant de Salente, ἀναχωρῶν, ἐνῶ ἀνεχώρει κτλ. Ταύτην τὴν μετοχὴν ὀνομάζουσιν οἱ Γάλλοι γραμματικοὶ *gérontif*, γερούδιον, λαβόντες τ' ὄνομα ἐκ τῆς λατινικῆς.*

Σημείωσαι δὲ ὅτι ἡ τροπικὴ αὕτη ἢ χρονικὴ μετοχή προσδιορίζει πάντοτε τὸ ὑποκείμενον τῆς προτάσεως, οὐδέποτε δὲ τὸ ἀντικείμενον. Ὡστε ἡ φράσις *je l'ai vu en priant Dieu*, σημαίνει, εἶδον αὐτὸν προσευχόμενος, ἐνῶ προσευχόμεν, ὅχι: εἶδον αὐτὸν προσευχόμενον. Τὸ δευτέρον τοῦτο ἐρμηνεύεται γαλλιστὶ διὰ τῆς ἀπλῆς μετοχῆς *je l'ai vu priant Dieu.*

Περὶ τῆς Παθητικῆς Μετοχῆς.

Ἡ παθητικὴ μετοχή ἢ λαμβάνεται μετὰ τῶν ὀνομάτων ἐπιθετικῶς, ἢ ἐνοῦται μετὰ τῶν βοηθητικῶν *avoir* καὶ *être* καὶ σχηματίζει τοὺς

(1) Δύναται νὰ ἑλλείπη ἡ μετοχή, ἀλλ' ὑπάρχοντος τοῦ ἄρθρου, οἷον τὸ τοῦ Λουκιανοῦ «ὁ δὲ τὴν πορφύριδα οὕτωσι καὶ τὸ διάδημα τίς ὦν τυγχάνεις»; (Νεκρ. Διάλ.), οὐδέποτε ὅμως ἄνευ τοῦ ἄρθρου.

συνθέτους χρόνους τῶν ῥημάτων. Εἰς τὴν πρώτην περίστασιν συμφωνεῖ μετὰ τοῦ ὀνόματος κατὰ γένος καὶ ἀριθμὸν. Les inimitiés sourdes et cachées sont plus à craindre que les haines ouvertes et déclarées.

Εἰς τοὺς ἐκ τοῦ βοηθητικοῦ avoir καὶ τῆς παθητικῆς μετοχῆς συνθέτους χρόνους τῶν ἐνεργητικῶν ῥημάτων ἡ παθητικὴ μετοχὴ συμφωνεῖ μὲ τὸ ἀντικείμενον ἂν τὸ ἀντικείμενον προηγήται· οἷον,

voici la lettre que j'ai reçue.

voici les lettres que j'ai reçues.

où est ton livre?—je l'ai perdu.

où sont tes livres?—je les ai perdus.

Δὲν συμφωνεῖ δὲ, ἂν τὸ ἀντικείμενον ἔπεται μετὰ τὴν μετοχὴν, οἷον, nous avons reçu votre lettre.

ils ont perdu leurs livres.

Εἰς τὰ οὐδέτερα λοιπὸν ῥήματα τὰ ὑπὸ τοῦ avoir βοηθούμενα ἡ παθητικὴ μετοχὴ μένει πάντοτε ἄτρεπτος, ἐπεὶδὴ ταῦτα δὲν ἔχουσιν ἀντικείμενον· cette armée a péri. Ὁμοίως ἡ μετοχὴ μένει ἄτρεπτος εἰς τὰ ἐξῆς παραδείγματα, les cinq heures que j'ai dormi, les dix ans qu'il a vécu, διότι τὸ que ἐδῶ δὲν εἶναι ἀμέσον ἀντικείμενον, ἀλλ' ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ les cinq heures pendant lesquelles j'ai dormi, les dix ans pendant lesquels il a vécu.

Πολλάκις τὸν σύνθετον χρόνον ἀκολουθεῖ ἀπαρεμφατον· τότε δέ, πρὸς ὀρθὸν σχηματισμὸν τῆς μετοχῆς, πρέπει νὰ παρατηρῶμεν ἂν ἡ προηγουμένη αἰτιατικὴ εἶναι ἀντικείμενον τοῦ κυρίου ῥήματος τῆς προτάσεως, ἢ τοῦ ἀκολουθοῦντος ἀπαρεμφάτου. Ἄν τὸ πρῶτον, ἡ παθητικὴ μετοχὴ συμφωνεῖ μὲ τὸ ἀντικείμενον κατὰ γένος καὶ ἀριθμὸν· ἄλλως μένει ἀμετάβλητος. Οἷον εἰς τὸ ἐξῆς παράδειγμα, pourquoι vous êtes-vous écarté de la route que vous aviez commencé à suivre? ἡ παθητικὴ μετοχὴ commencé μένει ἀμετάβλητος, διότι ἡ αἰτιατικὴ que εἶναι ἀντικείμενον τοῦ ἀπαρεμφάτου suivre. Ὡσαύτως ἂν ἤκουσα ἄσμα τι ἀδόμενον, λέγω je l'ai entendu chanter, ἦτοι la chanson, μὴ μεταβάλλων τὴν μετοχὴν entendu, διότι ἡ αἰτιατικὴ la εἶναι ἀντικείμενον τοῦ ἀπαρεμφάτου chanter. Ἄν δὲ βούλωμαι νὰ σημάνω ὅτι ἤκουσα νέαν τινὰ ἄδουσαν, γράφω je l'ai entendue chanter, ἦτοι la jeune fille, συμμεταβάλλων τὴν μετοχὴν πρὸς τὸ ἀντικείμενον la.

“Όταν δὲ τὸ ῥῆμα βοηθῆται ὑπὸ τοῦ être, ἡ παθητικὴ μετοχὴ συμφωνεῖ μὲ τὸ ὑποκείμενον. La vertu obscure est souvent méprisée.

Le fer est émoussé, les bûchers sont éteints.

Τοῦτο δὲ συμβαίνει εἰς τὰ παθητικὰ ῥήματα καὶ εἰς τὰ ὑπὸ τοῦ être βοηθούμενα οὐδέτερα· nous sommes allés, elle est morte.

Τὰ δὲ ἀντωνυμικὰ καὶ τοὶ βοηθούμενα ὑπὸ τοῦ être ἀκολουθοῦσι τὴν σύνταξιν τῶν ἐνεργητικῶν, ἥτοι ἡ παθητικὴ μετοχὴ συμφωνεῖ μὲ τὸ ἡγούμενον ἀντικείμενον. Ἀντικείμενον δὲ τῶν ἀντωνυμικῶν ῥημάτων εἶναι ἢ αὐταὶ αἱ κατ' αἰτιατικὴν ἀντωνυμίαι me, te, se, nous, VOUS, se, καὶ τότε συμφωνεῖ πάντοτε μετ' αὐτῶν ὡς πάντοτε ἡγουμένων, ἢ ἄλλη τις λέξις, ὅποτε αἱ ἀντωνυμίαι me, te, se, nous, vous, se, εἶναι ὄχι πλέον ἄμεσον ἀντικείμενον, ἀλλὰ δοτικὰ καὶ προσωπικὰ.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ.

Ils se sont blâmés,

ἐμέμφθησαν ἑαυτοὺς· ἡ ἀντωνυμία se εἶναι ἀντικείμενον τοῦ ῥήματος, ἄρα ἡ παθητικὴ μετοχὴ συμφωνεῖ μετ' αὐτοῦ καθὸ ἡγουμένου.

La lettre qu'ils se sont adressée,

ἡ ἐπιστολὴ ἣν διεύθυναν πρὸς ἑαυτοὺς—ἀλλήλους. Ἐνταῦθα ἡ ἀντωνυμία se εἶναι ἀντὶ δοτικῆς προσωπικῆς, ἀντικείμενον δὲ τοῦ ῥήματος εἶναι ἡ que, ἣν ἐπιστολὴν· ἄρα ἡ παθητικὴ μετοχὴ συμφωνεῖ πρὸς αὐτὴν καθὸ ἡγουμένην.

Ils se sont adressé une lettre,

ἐδῶ ὅμως δὲν συμφωνεῖ ἡ παθητικὴ μετοχὴ, διότι τὸ ἀντικείμενον une lettre ἔπεται.

Ἐσαύτως γράψον

Ils se sont écrit,

μὴ μεταβάλλον τὴν μετοχὴν, διότι ἀντικείμενον ἄμεσον δὲν ὑπάρχει. Οὕτω καὶ

nous nous sommes succédé.

nous nous sommes nui.

ils se sont plu.

Διότι τὰ ῥήματα succéder, nuire, plaire δὲν συντάσσονται μετ' αἰτιατικῆς.

Εἰς τὰ κυρίως ἀντωνυμικά ῥήματα, ἥτοι τὰ μὴ εὐχρηστα ἄλλως πως ἢ ἀντωνυμικῶς, αἱ ἀντωνυμίαι me, te, se, nous, vous, se, πρέπει νὰ θεωρῶνται ὡς αἰτιατικαί, ἐπομένως ἡ παθητικὴ μετοχὴ συμφωνεῖ πρὸς αὐτάς· οἷον, nous nous sommes abstenus de toute réflexion. Mes amis, vous vous êtes repentis de votre légèreté. Les troupes se sont emparées de la ville.

Τὴν αὐτὴν σύνταξιν ἀκολουθοῦσι καὶ τὰ ἐξῆς τρία ῥήματα se douter ὑποπτεῦω, se prévaloir, ὠφελοῦμαι, s'échapper δραπετεύω, καὶ περ' ἀπαντώμενα καὶ ὡς ἀπλᾶ· οἷον, nous nous étions doutés de cette perfidie. Il se sont échappés de prison. Elles se sont prévaluées de notre simplicité.

Ἐξ ἐναντίας τὸ ῥῆμα s'arroger, ἀντιποιοῦμαι, καὶ τοι κυρίως ἀντωνυμικόν, συμφωνεῖ οὐχὶ πρὸς τὴν ἀντωνυμίαν ἀλλὰ πρὸς τὸ ἕτερον ἀντικείμενον, διότι τὸ ῥῆμα τοῦτο συντάσσεται μετ' αἰτιατικῆς. Les droits qu'ils se sont arrogés.

Ἀνακεφαλαίωσις τῶν ἀνωτέρω κανόνων.

Ὅσακις τὸ ἀντωνυμικόν ῥῆμα ἔχει ἄμεσον ἀντικείμενον προηγούμενον, ἡ παθητικὴ μετοχὴ συμφωνεῖ πρὸς αὐτό· ἄλλως μένει ἄμετάβλητος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Περὶ τῆς χρήσεως τῶν Ἀρνητικῶν Μορίων.

Διὰ νὰ ἦναι τελεία ἡ ἄρνησις, πρέπει νὰ προηγῆται μὲν τοῦ ῥήματος τὸ ἀρνητικόν ne, νὰ ἔπεται δὲ κατόπιν τὸ pas ἢ point· οἷον, je ne vois pas, je ne mange pas, il n'aime point la musique.

Τότε δὲ παραλείπεται τὸ pas ἢ point, ὅταν εἰς τὴν πρότασιν εὐρίσκεται ἄλλη λέξις ἀρνητικῆ· ὡς personne, aucun, rien, guère, aucunement, nullement, jamais· οἷον, je ne vois personne.

Un méchant ne sait jamais pardonner. Titus ne passait aucun jour sans faire une bonne action. Παραλείπεται δὲ καὶ ἐπομένον τοῦ ἐξαιρετικοῦ que. L'honnête homme ne connaît que ses devoirs. Il n'a que trois ans, σχῆμα τὸ ὁποῖον κατακέρως οἱ Γάλλοι μεταχειρίζονται, καὶ τὸ ὁποῖον ἡμεῖς πρέπει νὰ κολλάωμεν ἢ παραφράζοντες οὕτω, ὁ χρηστός ἀνὴρ τὰ χρέη του μόνον γνωρίζει· μόλις ἔχει τρία ἔτη· ἢ προσθέτοντες τὸ ἄλλο· δὲν γνωρίζει ἄλλο εἰμὴ τὰ χρέη του.

Μετὰ τὰ ῥήματα craindre, appréhender, avoir peur, trembler, prendre garde, ἐπιφέρεται ἡ ὑποτακτικὴ μετὰ τοῦ ne, ἰσοδυναμοῦντος τότε πρὸς τὸ ἡμέτερον μὴ ἢ μήπως τὸ διστακτικόν· οἶον, je crains qu'il ne vienne, φοβοῦμαι μὴ ἔλθῃ. Ἄν δὲ θέλωμεν νὰ ἐκφράσωμεν τὸ φοβοῦμαι μὴ δὲν ἔλθῃ, πρέπει νὰ προστεθῇ καὶ τὸ pas, je crains qu'il ne vienne pas. Ὡσαύτως, φοβοῦμαι μὴ ἐπιτύχῃ, je crains qu'il ne réussisse· φοβοῦμαι μὴ δὲν ἐπιτύχῃ, je crains qu'il ne réussisse pas.

Ἄλλ' ἂν τὸ φόβου σημαντικὸν ῥῆμα ἐκφέρεται ἀρνητικῶς, δὲν τίθεται μετὰ τοῦ δευτέρου τὸ ne· je ne crains pas qu'il arrive.

Τίθεται προσέτι τὸ ne καὶ μετὰ τὸ ῥῆμα empêcher, τὸ ἀπρόσωπον peu s'en faut καὶ μετὰ τὸν σύνδεσμον à moins que. La pluie empêcha qu'on ne se promenât dans les jardins. Les fautes d'Homère n'ont pas empêché qu'il ne fût sublime. Peu s'en fallut que je n'interrompisse mon discours, ἔλγον ἔλειψε νὰ διακόψω τὸν λόγον. A moins que vous ne lui parliez, ἐκτὸς ἂν τὸν ὁμιλήσης.

Τὰ ῥήματα nier, désespérer, disconvenir καὶ douter λαμβανόμενα ἀρνητικῶς θέλουσι τὸ κατόπιν ῥῆμα ἐπίσης μετὰ τοῦ ἀρνητικοῦ ne· οἶον, je ne nie pas, je ne doute pas que cela ne soit· δὲν ἀρνοῦμαι, δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι τοῦτο ὑπάρχει. Ἄλλὰ ῥητέον je nie que cela soit, je doute que cela arrive, ἄνευ τοῦ ἀρνητικοῦ.

Ἐπὶ τῶν συγκριτικῶν ὅταν ὁ δεῦτερος ὅρος τῆς συγκρίσεως περιέχῃ ῥῆμα, ἐκφέρεται μετὰ τοῦ ἀρνητικοῦ ne ὡς παρέλκοντος· οἶον, il est plus riche qu'on ne croit, εἶναι πλουσιώτερος ἀφ' ὅ,τι νομίζουσι. Vous écrivez mieux que vous ne parlez, γράφεις κάλλιον παρ' ὅ,τι λαλεῖς.

Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ μετὰ τὰς λέξεις *autre, autrement*. Il est tout autre qu'il n'était. Il parle autrement qu'il n'agit.

On se voit d'un autre œil qu'on ne voit son prochain.

Ἐκτός ἂν τὸ πρῶτον κῶλον ἦναι ἀρνητικόν. Il n'est pas plus riche qu'il était. Vous n'écrivez pas mieux que vous parlez.

Τὸ συμπληροῦν τὴν ἄρνησιν pas ἢ point δύναται νὰ παραλειφθῇ μετὰ τὰ ῥήματα *cesser, oser, pouvoir καὶ savoir*, ὅταν τὸ ἀντικείμενον τοῦ ῥήματος ἦναι ἀπαρέμφατον. Il n'a cessé de gronder. Je ne saurais me faire. Καὶ δὲν εἶναι μὲν σφάλμα νὰ προστεθῇ καὶ τὸ μόριον pas ἢ point, ἀλλὰ γλαφυρότερος γίνεται ὁ λόγος ἀνευ τούτων. Ἄν ὅμως τὸ ἀντικείμενον τοῦ ῥήματος ἦναι ὄνομα, ἢ δὲν ὑπάρχῃ ἀντικείμενον, τὸ pas ἢ point εἶναι ἀναγκαῖον. Dieu ne peut pas l'absurde. Je ne cesse pas, je n'ose pas.

Παραλείπεται προσέτι τὸ pas εἰς τὰς φράσεις τὰς ἀρχομένας ἀπὸ τοῦ que εἰς τὴν σημασίαν τοῦ *pourquoi, διὰ τί*; Que n'avons-nous autant d'ardeur pour la vertu que nous en avons pour le plaisir? Ἡ ἐπὶ εὐχῆς καὶ ἀρᾶς. Que n'est-il à cent lieues de moi!

Ἐσαύτως παραλείπεται τὸ pas μετὰ τὸ depuis que, τοῦ ῥήματος ὄντος κατὰ παρακείμενον. Depuis que je ne vous ai vu. Ἡ μετὰ τὸ il y a συνοδευόμενον ὑπὸ λέξεως δηλούσης ὠρισμένον τινὰ χρόνον. Il y a six mois que je ne lui ai parlé.

Ἄλλ' ἂν τὸ ῥήμα ἦναι κατ' ἐνεστῶτα τίθεται τὸ pas. Il y a six mois que je ne lui parle pas.

Παραλείπεται τέλος μετὰ τὸν σύνδεσμον *si* εἰς τὴν σημασίαν τοῦ *ἐκτός ἄρ*. N'espérez pas obtenir les faveurs du ciel, si vous ne remplissez vos devoirs envers Dieu et envers les hommes.

Εἰς τοὺς συνθέτους χρόνους τῶν ῥημάτων τὸ pas ἢ point παρεντίθεται μεταξὺ τοῦ βοηθητικοῦ καὶ τῆς παθητικῆς μετοχῆς. Je ne l'ai pas vu. Il n'est pas venu. Ὅταν δὲ τὸ ῥήμα ἦναι κατ' ἀπαρέμφατον, προτάσσεται τοῦ ἀπαρεμφάτου ἢ ἐπιτάσσεται αὐτῷ, πρὸς τὸ εὐφραδέστερον. Εἰς πᾶσαν δ' ἄλλην περίστασιν ἐπιτάσσεται.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

Περὶ τῶν Ὑποθετικῶν Προτάσεων.

Ἡ μὲν ὑπόθεσις ἐκφράζεται διὰ τοῦ ὑποθετικοῦ συνδέσμου *si* καὶ τοῦ ἐνεστώτος ἢ παρατατικοῦ ἢ ὑπερσυντελικοῦ τῆς ὀριστικῆς, οὐδέποτε δὲ διὰ τοῦ μέλλοντος· τὸ δὲ συμπέρασμα διὰ τοῦ μέλλοντος τῆς ὀριστικῆς ἢ τοῦ ἐνεστώτος καὶ ἀορίστου τῆς ὑποθετικῆς· ὥστε ῥητέον *si je le vois je lui parlerai* καὶ ὅχι *si je le verrai*.

Οὐδ' ὁ ἐνεστώς τῆς ὑποθετικῆς ἐγκλίσεως, οὐδ' ὁ πρῶτος ἀόριστος αὐτῆς λαμβάνονται ἐν ὑπόθεσει μετὰ τοῦ *si*, πλὴν τοῦ δευτέρου ἀορίστου *j'eusse aimé*, ὅστις καὶ ὑπόθεσιν δύναται νὰ ἐκφράσῃ, καὶ τὸ συμπέρασμα· οἷον, *il n'eût pas mis au jour son ouvrage, s'il n'eût pas cru qu'il pût être utile*, δὲν ἤθελεν ἐκδώσει τὸ σύγγραμμά του, ἂν δὲν ἐφρόνει ὅτι ἠδύνατο νὰ φανῇ χρήσιμον.

Ὅταν ὁ *si* δὲν ἦναι κυρίως ὑποθετικὸς, ἀλλὰ διστακτικὸς, συντάσσεται μετὰ τοῦ μέλλοντος τῆς ὀριστικῆς καὶ τῶν χρόνων ὅλων τῆς ὑποθετικῆς. *Je ne sais si votre frère viendra*. — *Demandez-lui s'il serait venu avec nous, supposé qu'il n'eût pas eu affaire*.

Τὸ ἐπίρρημα *quand* τίθεται ἐνίοτε μετὰ τῶν χρόνων τῆς ὑποθετικῆς ἀντὶ τοῦ συνδέσμου *si*. *Quand l'avare posséderait tout l'or du monde, il ne serait pas encore content*. Καὶ ὅλον τοῦ κόσμου τὸ χρυσίον ἂν ἀπέκτα ὁ φιλάργυρος, πάλιν δὲν θὰ ἔμενεν εὐχαριστημένος.

Εἰς τὰ περὶ ὑποθετικῆς ἐγκλίσεως σημειωθέντα ἐν τῷ Τεχνολογικῷ προσθέτομεν ὅτι οἱ Γάλλοι μεταχειρίζονται ἐνεστώτα ὑποθετικῆς ἀντὶ μέλλοντος ὀριστικῆς, ὡς ἂν ἢ μέλλουσα πράξις θεωρεῖται σχετικῶς πρὸς τὸ παρελθόν· οἷον, τὸ προέβλεπον ἢ προεῖδεν ὅτι θὰ ἐπιτύχῃ, λέγεται *γαλλιστί*, *il prévoyait, il a prévu qu'il réussirait*. Τὸ δὲ προβλέπει ὅτι θὰ ἐπιτύχῃ, *il prévoit qu'il réussira*.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'.

Περὶ τοῦ συνδέσμου que καὶ περὶ ἄλλῶν τινῶν Μορίων.

Ὁ σύνδεσμος *que* εἶναι, ὡς ἐλάβομεν ἤδη ἀφορμὰς νὰ παρατηρήσω-

μεν, πολύχρηστος καὶ πολυσήμαντος. Ἄλλοτε ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸν ὄτι, ἢ τὸν νά, ἄλλοτε μὲ τὸν συγκριτικὸν ἢ, ἄλλοτε εἶναι ἐρωτηματικὸς ἢ ἀπορηματικὸς καὶ θαυμασμοῦ σημαντικὸς: *que ne parlez-vous?* πῶς δὲν ὁμιλεῖς; *que ce livre est joli!* τί εὐμορφον τὸ βιβλίον τοῦτο! Πολλάκις δὲ ἀναπληροῖ χρονικὸν ἢ αἰτιολογικὸν ἢ ἐναντιωματικὸν μόριον, οἷα τὸ *puisque*, *lorsque*, *quoique*, *quand*, *comme*, καὶ τὸν ὑποθετικὸν *si*, ὅταν τὸ προηγούμενον κῶλον, μεθ' οὗ τὸ δεύτερον συνδέεται διὰ τοῦ συμπλεκτικοῦ *et* (καὶ), ἄρχεται ἕκ τινος τῶν μορίων τούτων· οἷον, *lorsqu'on a des dispositions, et qu'on veut étudier, on fait des progrès rapides.*—*Un honnête homme ne doit jamais rien faire d'indigne de lui, quand il ne serait pas exposé aux regards du monde, et qu'il n'aurait que lui-même pour témoin de ses actions.*—*Si les hommes étaient sages, et qu'ils suivissent les lumières de la raison, ils s'épargneraient bien des chagrins.* Εἰς τὸ τελευταῖον παράδειγμα τὸ μετὰ τοῦ *que* ῥήμα suivissent ἐπέθη καθ' ὑποτακτικῆν. Τοῦτο συμβαίνει πάντοτε ὅσάκις ὁ *que* ἐπέχει τόπον τοῦ ὑποθετικοῦ *si*.

Ὁ σύνδεσμος *que* ἀποτελεῖ καὶ ἄλλας διαφόρους φράσεις ἀνάγκην ἐχρούσας ἐξηγήσεως.

Λαμβάνεται ἔλλειπτικῶς τοῦ *sans* (χωρὶς): *il ne saurait sortir qu'il ne s'enrhume, ἴσον τῷ sans qu'il s'enrhume, χωρὶς νὰ πάθῃ κατάρρουν.*

Ἐτι χρονικῶς κατ' ἔλλειψιν τοῦ *dès* ἢ *aussitôt* *que*. *Qu'il fasse le moindre excès, il est malade, ἴσον τῷ dès qu'il fait, aussitôt qu'il fait.* Τοιοῦτόν τι καὶ τὸ τῆς κοινῆς γλώσσης, τὴν παραμικρὰν κατάχρησιν *rà κάμη, ἀσθνεῖ.*

Ἐτι ἐναντιωματικῶς μετὰ τῶν χρόνων τῆς ὑποθετικῆς ἐγκλίσεως. *Mon ennemi serait le plus brave de tous les hommes, que je ne le craindrais pas—et cependant je ne le craindrais pas.* Καὶ ἀνδρείοτατος τῶν ἀνθρώπων ἂν ἦπον ὁ ἐχθρὸς, πάλιν δὲν θέλω τὸν φοβηθῆ.

Καὶ ἀντὶ τοῦ *à moins que*. *Je ne partirai pas que tout ne soit prêt—à moins que tout ne soit prêt.* Δὲν ἀναχωρῶ ἂν τὰ πάντα δὲν γίνωσιν ἔτοιμα.

Ἐτι δὲ αἰτιολογικῶς. *Rempli qu'il était de ses préjugés il*

ne voulut convenir de rien = comme il était rempli, ἐπειδὴ ἦν πλήρης, πλήρης ὄν.

Ἦ ὡς μῆριον χρονικόν. Il y a huit jours qu'il est parti = depuis qu'il est parti, ἀφοῦ ἀνεχώρησε.

Προθέσεις συντάσσονται αιτιατικῆ εἶναι αἰ ἐξῆς. A, de, dès, après, avant, avec, chez, contre, dans, depuis, derrière, dessus, dessous, devers, devant, durant, en, entre, envers, excepté, hors (πλὴν), hormis, malgré, moyennant, nonobstant, outre, par, pour, parmi, pendant, sans, sauf, selon, sous, suivant, sur, touchant, à travers, vers.

Γενικῆ δὲ συντάσσονται αἰ ἐξῆς. Au près, autour, hors (ἐξω), loin, près, proche, à cause, au deçà, au delà, au dessus, au dessous, au dedans, au dehors, au devant, au milieu, au lieu, au travers.

Αἰ ἐξῆς δὲ δοτικῆ, ἤτοι μεσολαβούσης τῆς à. Jusque, attendant, par rapport, quant.

Ἦ de τίθεται καὶ προτακτικῶς μετὰ τινων προθέσεω, οἶον, τῆς après, τῆς avec, τῆς chez. On l'a peint d'après nature. La faiblesse de la raison humaine empêche souvent de discerner le vrai d'avec le faux. Je sors de chez le président.

Εἰς τὰς παθητικὰς προτάσεις τὸ ποιητικὸν αἴτιον παρίσταται ἢ διὰ τῆς προθέσεως par ἢ διὰ τῆς de. "Ὅταν μὲν ἡ ὑπὸ τοῦ ῥήματος ἐφραζομένη ἐνέργεια ἦναι ὑλική τις ἢ νοερὰ, προτιμᾶται ἢ par. Il a été tué par un tel.—Il a été instruit par un tel. "Ὅταν δὲ ἡ ἐνέργεια ἦναι ἠθικὴ τις, προτιμᾶται ἢ de. L'honnête homme est estimé même de ceux qui n'ont pas de probité.

Αἰ προθέσεις de, a καὶ en δὲν ἐνοσοῦνται οὐδέποτε ἀπὸ κοινοῦ, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἐπαναλαμβάνωνται πρὸ ἐνὸς ἐκάστου τῶν ὀνομάτων ἢ ἀπαρεμφάτων. Il dut la vie à la clémence et à la magnanimité du vainqueur.—Il est doux de servir sa patrie et de contribuer à sa gloire.—On trouve les mêmes préjugés en Europe, en Asie, en Afrique, et jusqu'en Amérique.

Αἰ δὲ λοιπαὶ προθέσεις, καὶ μάλιστα αἰ μονοσύλλαβοι, ἐπαναλαμβάνονται μὲν ὅταν τὰ ὀνόματα μεθ' ὧν συντάσσονται δὲν ἔχωσι καμμίαν ὁμοιότητα σημασίας πρὸς ἄλληλα, ὡς dans la paix et dans la guerre.—par la force et par l'adresse. "Ὅταν δὲ ἦναι ὁμοει-

δεῖς λέξεις, τίθενται μετὰ τῆς πρώτης ἐννοούμεναι εἰς τὰς ἐπομένους ὡς, par la force et la violence.—dans la mollesse et l'oisiveté—à travers les dangers et les obstacles.

Τὸ συγκριτικὸν *plus* τίθεται δις ἐφεξῆς ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ ἑλληνικὸν ὅσω πλέον, τόσω πλέον. Plus on lit Homère, plus on l'admire, ὅσον περισσότερο ἀναγινώσκει τις τὸν Ὅμηρον, τόσον περισσότερο τὸν θαυμάζει.

Τὸν συμπλεκτικὸν σύνδεσμον *et* μεταχειρίζονται ἐπὶ τῶν καταφατικῶν προτάσεων, ἐπὶ δὲ τῶν ἀποφατικῶν τὸν *ni*, ὡς φαίνεται εἰς τὰ ἐξῆς παραδείγματα. Il croit que la terre est une planète, et qu'elle tourne autour du soleil. Il ne croit pas que la terre soit une planète, ni qu'elle tourne autour du soleil.—Il cultive les lettres et les sciences. Il ne cultive pas les lettres ni les sciences.—Cet enfant est instruit et modeste.—Il agit lentement et prudemment. Il n'agit pas lentement ni prudemment.

Ἡ πρόθεσις *sans* ἢ ἐπαναλαμβάνεται μετὰ τοῦ συνδέσμου *et*, ἢ ἀντικαθιστᾶται ὑπὸ τοῦ *ni*. Δέγε λοιπὸν δυοῖν θάτερον, *sans* joie et *sans* regret, ἢ *sans* joie ni regret.

Τὸ ἐπίρρημα *aussi* (ὡσαύτως) εἶν' εὐχρηστον ἐπὶ τῶν καταφατικῶν προτάσεων, ἐπὶ δὲ τῶν ἀποφατικῶν τὸ *non plus*. Je sortirai *aussi*. Je ne sortirai pas *non plus*.

Τὸ μὲν *si* καὶ *tant* εἶναι μόρια ἐπιτακτικά, τὸ δὲ *aussi* καὶ *autant*, συγκριτικά, τίθενται δὲ τὸ μὲν *si* καὶ *aussi* μετὰ τῶν ἐπιθέτων καὶ τῶν ἐπιρρημάτων, τὸ δὲ *tant* καὶ *autant* μετὰ τῶν ῥημάτων καὶ μετοχῶν. Si sage, τόσον πολὺ σοφός, *aussi* sage, ἐπίσης σοφός, si sagement, *aussi* sagement. Il travaille tant, τόσον πολὺ ἐργάζεται· il travaille autant que moi, ἐργάζεται ὅσον καὶ ἐγώ. Συντάσσονται δὲ τὸ *tant* καὶ *autant* καὶ μετὰ γενικῆς οὐσιαστικοῦ, tant de grandeur, τοσοῦτον μεγαλειῶν, autant de vices que de vertus, τόσαι κακίαι ὅσαι καὶ ἀρεταί.

Αἱ ἐπιρρηματικαὶ φράσεις *en* peine, à l'aise, à propos κτλ. δὲν ἐπιδέχονται πρὸ αὐτῶν τὸ ἐπιτακτικὸν *si*, ὅθεν μὴ λέγῃς *si* en peine, *si* à l'aise, ἀλλὰ μετ' ἄλλου τινὸς ἐπιτακτικοῦ μορίου, si fort en peine, si fort en colère, si bien à son aise, il est venu si bien à propos.

Ἰδιωτισμὸς γαλλικὸς εἶναι νὰ ἐκφέρωνται διὰ τῶν συγκριτικῶν μορίων τὰ παρ' Ἑλλῆσι διὰ τῶν συμπλεκτικῶν συνδέσμων συνδεδόμενα ἐπίθετα: *il est aussi bon roi que vaillant capitaine*, βασιλεὺς τ' ἀγαθὸς κρατερός τ' αἰχμητής.

Ἔτερος γαλλισμὸς εἶναι ὁ ἐξῆς: *allons nous promener, il fait si beau!* ὅπου τὸ *si* κεῖται ἐπιτατικῶς ἅμα καὶ αἰτιολογικῶς: ὑπάγωμεν νὰ περιπατήσωμεν, ἰδὲ τί ὠραῖος καιρός!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'.

Περὶ τινῶν ιδιωτισμῶν γαλλικῶν.

Πρὸς ἀποφυγὴν ἐπαναλήψεως τοῦ αὐτοῦ ῥήματος μεταχειρίζονται πολλάκις τὸ *faire*. *Il n'aime pas tant son ami qu'il faisait*, ἀντὶ τοῦ *tant qu'il l'aimai*, ὅσον τὸν ἠγάπα.

Διὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ μορίου *trop* καὶ τῆς προθέσεως *pour* ἀποτελεῖται ἡ ἐξῆς φράσις, *il est trop honnête homme pour mentir*, ἥτις μεταφέρεται εἰς τὴν ἑλληνικὴν οὕτω πως, τιμιώτερός ἐστιν ἢ ὥστε ψευσθῆναι, ἢ κοινότερον, εἶναι ἀρεστὰ τίμιος ὥστε δὲν θὰ ψευσθῆ. *Il est trop grand pour le supporter*, μείζων ἢ ὥστε φέρειν, ὥστε νὰ τὸν ὑποφέρῃ τις. Καὶ ἀρνητικῶς. *Il est trop prudent pour ne pas sentir les motifs*, εἶναι ἱκανῶς συνετὸς ὥστε θέλει ἐνοήσῃ τὰ αἷτια κτλ.

Τὰ ῥήματα *commencer*, *finir* λαμβάνονται μετ' ἀπαρεμφάτου καὶ τῆς προθέσεως *par* περιφραστικῶς, ὅπως ἐν τῇ ἑλληνικῇ αἰ μετοχαὶ ἀρχόμενος, τελευτῶν. *Il a commencé par résister*. Ἀρχόμενος ἢ κατ' ἀρχὰς ἀντέστη. *Il a fini par céder*. Τελευτῶν ἢ ἐπὶ τέλους ἐνέδωκε.

Ἡ φράσις *à mon tour, à votre tour, à son tour*, κτλ. σημαίνει ἐνέργειαν ἐκ περιτροπῆς γινομένην. *Vous lirez à votre tour*, θ' ἀναγνώσετε καὶ ὑμεῖς, μετ' ἐμὴν σειράν σας δηλαδὴ. Τὸ τοιοῦτον ἐξέφραζον οἱ ἀρχαῖοι Ἑλληνας διὰ τῆς δοτικῆς ἐν τῷ μέρει. Ἀναγνώσεται ἐν τῷ μέρει. *Il lira à son tour*.

Ἡ λέξις *faute* λαμβάνεται ἐνίοτε προθετικῶς μετ' ὀνομάτων ἢ ἀπαρεμφάτων σημαίνουσα ἔλλειψιν. *Il est mort faute de secours*, ἀπέθανε δι' ἔλλειψιν συνδρομῆς, *faute de manger*, διὰ τὸ μὴ φαγεῖν.

Ἡ ἐπιρρήματικὴ φράσις à force de ἔχει σημασίαν ὀργανικὴν μετ' ἐπιτάσεως à force de prières, διὰ τῶν πολλῶν δεήσεων. Καὶ μετ' ἀπαρεμφάτου à force d'enseigner, ὅπερ ἡ νεωτέρα ἑλληνικὴ κομφῶς ἐρμηνεύει διὰ διττῆς μετοχῆς, διδάσκων διδάσκων.

Τὸ ἐπίθετον *possible* ἔχει εἰς τινὰς φράσεις σημασίαν ἐπιρρήματος ἐπιτατικοῦ, καὶ ἀναλογεῖ πρὸς τὸ ἑλληνικὸν ὡς οἶόν τε. *Le plutôt possible*, ὡς οἶόν τε, ἢ ἀπλῶς, ὡς τάχιστα.

Εἰς ἀνάλογον σημασίαν, ἤτοι ἐπιτατικῶς, λαμβάνεται καὶ ἡ λέξις *monde le mieux du monde*, κάλλιστα, *le moins du monde*, ἥκιστα, ἐλάχιστα. Καὶ ἡ ἀρχαία δὲ ἑλληνικὴ μεταχειρίζεται ὁμοίως ἐπιτατικῶς μετὰ τῶν ὑπερθετικῶν ἐπιθέτων τὴν γενικὴν ἀνθρώπων, κάλλιστα ἀνθρώπων, ἄριστα ἀνθρώπων, ὡς φαίνεται εἰς τὸ ἐξῆς τεμάχιον Δίωνος τοῦ Χρυσοστόμου. «Φοβούμενος ὁ Ἡρακλῆς μὴ οὐ δύνηται ζῆν ὁμοίως, κάλλιστα ἀνθρώπων ἐθεράπευσεν ἑαυτὸν, πυρὰν νήσας ἐν τῇ Οἴτῃ ζύλων ὡς ξηροτάτων». (Δίων περὶ Ἀρετῆς) ἔνθα ἡ γενικὴ, ἀνθρώπων, προσετέθη ἀπλῶς κατ' ἐπίτασιν. Καὶ παρὰ Πλάτωνι, ἐν Θεαιτήτῳ, ἔτι σαφέστερον. Θεαίτητος. «Τῷ προμῆκει αὐ στήματα ἀπεικάσαντες προμῆκη ἀριθμὸν ἐκαλέσαμεν.» Σωκράτης. «Κάλλιστα ἀλλὰ τί μετὰ τοῦτο;» Θεαίτητος. «Ὅσαι μὲν γραμμαὶ τὸν ἰσόπλευρον καὶ ἐπίπεδον ἀριθμὸν τετραγωνίζουσι, μῆκος ὠρισάμεθα... καὶ περὶ τὰ στερεὰ ἄλλο τοιοῦτον.» Σωκράτης. «Ἄριστα γ' ἀνθρώπων, ὦ παῖδες.»

Τὸ *plus d'un* λαμβάνεται ἀντὶ τοῦ πολλοὶ καὶ συντάσσεται μ' ἐνικοῦ ἀριθμοῦ ῥῆμα. *Plus d'un poëte a traité ce sujet. Plus d'une Pénélope honora son pays.* Ἐκτὸς ἂν τὸ ῥῆμα ἐκφράξῃ ἀλληλοπάθειαν τότε μεταχειρίζονται τὸν πληθυντικόν. *Plus d'un fripon se dupent l'un l'autre.* Ὡσαύτως τὸ συχνότατον *plus d'une fois* σημαίνει *πολλὰκις* ἢ *πλειστάκις*, καὶ δύναται νὰ μεταφρασθῇ κατὰ λέξιν διὰ τοῦ οὐχὶ ἅπαξ, ὅπερ παραπλησίως μεταχειρίζονται οἱ ἀρχαῖοι, μάλιστα δὲ ὁ Εὐριπίδης.

Ἰστέον δ' ὅτι οἱ Γάλλοι ἀποφεύγουσι τὰς μακροσκελεῖς περιόδους, κατατέμνοντες τὸν λόγον εἰς πολλὰς μικρὰς προτάσεις ἀσυνδέτους ὡς ἐπιτοπλεῖστον ἀλλήλαις, ἀπ' ἐναντίας τῆς ἑλληνικῆς, ἥτις οὐδὲν ἐν τῷ λόγῳ ἀρίνει ἐκχερεμὲς καὶ ἀσυνάρτητον, ἀλλὰ καὶ πρότασιν μετὰ

προτάσεως συνδέει, και κεφάλαιον μετά κεφαλαίου, ου μόνον ή αρχία, αλλά και ή νεωτέρα αυτή, αν και όχι τόσο αυστηρώς και απαιτητήτως. "Οθεν ο μεταφράζων εκ του Γαλλικοῦ ἄς καθιστᾷ τὸν λίαν κομματικὸν λόγον ἑλληνικώτερον, παρεμβάλλων ὅπου δεῖ τοὺς συμπλεκτικοὺς ἢ συλλογιστικοὺς συνδέσμους μέν, δέ, και, ὅθεν, ἢ τρέπων τινὰ τῶν ῥημάτων εἰς μετοχάς, ἢ μεταχειριζόμενος τὰς ἀναφορικὰς ἀντωνυμίας, κτλ.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΟΥ.

ΓΥΜΝΑΣΜΑΤΑ

ΤΗΣ

ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ.

Τὰ ἐξῆς παραδείγματα, ἀραγόμενα εἰς τοὺς διαφόρους κατόρας τοῦ Συντακτικοῦ, περιέχουσιν ἐπίτηδες σφάλματα συντακτικά, ἅτινα διερευνῶν ὁ μαθητὴς ἐγγυμνάζεται εἰς τὴν τῶν κατόρων ἐφαρμογήν.

Πρὸς εὐκολίαν τοῦ μαθητοῦ σημειοῦνται διὰ κρυπτῶν γραμμάτων αἱ λέξεις ἐν αἷς κεῖται τὸ σφάλμα.

Εἰς τὸ ἄρθρον.

1. Les personnages les plus ridicules dans le commerce de la société sont ceux qu'on appelle *de* petits maîtres.

2. Les pensées *le* plus sublimes ne sont rien, si elles sont mal exprimées.

3. Un grand cœur, disait un roi de Perse, reçoit *des* petits présents d'une main, et en fait *des* grands de l'autre.

4. Lycurgue disait aux Spartiates: voulez-vous être toujours libres et respectés? soyez toujours pauvres, et n'entreprenez jamais *des* conquêtes.

5. Nous avons acheté *pommes et noix*.

6. On le voit toujours avec *de* beaux-esprits ou *de* grands seigneurs.

7. Ceux qui font des antithèses en forçant les mots, sont comme ceux qui font *des* fausses fenêtres pour la symétrie.

8. Le père Du Tertre dit que, si presque tous les nègres sont camus, c'est parce que *les pères et mères* écrasent les nez à leurs enfants.

Εἰς τὴν ἐπιθετικὴν συμφωνίαν.

9. La nature a pour les âmes sensibles un charme et une beauté toujours *nouveaux*.

10. Ils étaient *nue-tête et jambes nu*, les pieds chaussés de petites sandales.

11. Les *demis-dieux* des anciens n'étaient que des hommes qui s'étaient distingués par une valeur ou une vertu *extraordinaires*.

12. La *feu* reine était universellement adorée.

13. *Fève* votre mère réunissait les charmes de l'esprit à la bonté du cœur.

14. On trouve dans les fables de la Fontaine une ingénuité, une naïveté *admirables*.

15. Le peuple a toujours les yeux et les oreilles *ouvertes* pour découvrir les défauts des grands.

Εἰς τὰς ἀντωνυμίας.

16. Le premier hommage que reçoit l'homme d'un mérite supérieur, est la haine des sots (σελ. 120 σ. 28).

17. Estimer quelqu'un et lui donner toute sa confiance, est l'égaliser à soi.

18. Remarquer les défauts des autres sans faire attention à leurs bonnes qualités, est être injuste.

19. Régulus, dans son expédition contre Carthage, eut à combattre un prodigieux serpent, contre *qui* il fallut employer toute l'armée romaine.

20 C'est lorsque nous sommes éloignés de notre patrie que nous sentons surtout l'instinct qui nous attache à *elle*.

21. Je ne suis point sa mère, mais lors même que je le serais, je ne saurais lui être plus attachée que je *la* suis.

22. La terre naturellement fertile, *la* serait bien davantage, si elle était mieux cultivée.

23. L'homme inconstant ne ressemble jamais à *soi-même*.

24. Les désirs ont des charmes qui cessent d'exister pour celui qui sans cesse s'abandonne à *eux*.

25. Ma haine *va mourir que* j'ai crue immortelle.

26. C'est dans le creuset où l'on éprouve l'or, c'est dans l'adversité où l'on reconnaît l'ami véritable.

27. C'est dans la solitude où toutes les heures laissent des traces, et où le temps est au sage, et le sage à *soi-même*.

28. Sennamor, architecte arabe, florissait vers l'an quinze cent; c'est à lui à *qui* les Arabes doivent deux palais qu'ils ont placés au rang des merveilles du monde.

Εἰς τὴν ῥηματικὴν συμφωνίαν.

29. Le passé est un abîme où se *précipite* le présent et l'avenir.

30. Assez de gens *méprise* le bien, mais peu *sait* le donner.

31. On voit dans les cercles un petit nombre d'hommes et de femmes qui *pense* pour tous les autres et par qui tous les autres parlent et agissent.

32. Tous les hommes donnent facilement conseil, mais il y en a peu qui *soit disposé* à le suivre.

33. Ni le temps ni le malheur ne *doit* effacer de notre cœur le souvenir d'un ami.

34. Alexandre s'étant fait présenter la mère, la femme et les enfants de Darius, *il* leur parla avec bienveillance.

35. Il n'y a rien que la crainte ou l'espérance ne *persuadent* aux hommes.

36. Vieillards, femmes, enfants, personne n'*échappèrent* au carnage.

37. Cincinnatus et Fabius honoraient les dieux. Ni l'un ni l'autre *ne faisait* aucune entreprise sans les consulter.

38. Il est difficile de connaître les hommes; la plupart, comme les plantes, a des vertus cachées que le hasard fait découvrir.

39. C'est les Egyptiens qui, les premiers, observèrent le cours des astres, réglèrent l'année et inventèrent l'arithmétique.

40. Celui qui s'arrête dans le chemin de la vertu, il a déjà reculé sans s'en apercevoir.

Εἰς τὴν χρῆσιν τῆς ὑποτακτικῆς.

41. Quoique les méchants prospèrent quelquefois, ne pensez pas qu'ils *sont* heureux.

42. Il semble que le temps *est* un ennemi commun contre lequel tous les hommes sont conjurés.

43. Il me semble que rien *ne soit* plus propre à élever l'âme que la contemplation des merveilles de la nature.

44. La sagesse est la seule chose dont la possession *est* certaine.

45. Quoique les douceurs de la vie *sont* souvent le fruit des arts, elles ne sont pas toujours le partage des artistes.

46. L'exemple d'une bonne vie *est* la meilleure leçon qu'on *peut* donner au genre humain.

47. Le meilleur cortège qu'un prince *peut* avoir est le cœur de ses sujets.

48. Les grands ont peu d'amis qui *sont* plus attachés à leur personne qu'à leur fortune.

49. Le fameux colosse de Rhodes était une des sept merveilles du monde: c'était une statue du soleil assez élevée pour que les vaisseaux *passent* dessous; elle avait cent cinq pieds de hauteur; il y avait peu d'hommes qui *puissent* embrasser son pouce.

50. Solon, en mourant, ordonna qu'on *porte* ses os à Salamine, qu'on les *brûle* et qu'on en *jette* la cendre par toute la campagne.

51. On lisait au roi les actions des grands hommes, afin qu'il *gouverne* son état par leurs maximes.

Εἰς τὴν χρῆσιν τῶν μετοχῶν.

52. Sans les chameaux *traversants* les déserts avec la

rapidité de l'éclair, la plupart des caravanes seraient ensevelies sous les sables *mouvant*.

53. Qu'elle est imposante cette mer, quand les vents soulevant les flots jusqu'au ciel nous font apercevoir sur leurs sommets *mouvant* des vaisseaux *vacillant*, qui un moment après, se perdent au fond des abîmes *grondant*.

54. Les hommes *obligeant* ont ordinairement le cœur noble et généreux.

55. Les hommes passent comme les fleurs, qui, *épanoui* le matin, le soir sont *flétri* et *foulé* aux pieds.

56. Nous oublions aisément nos fautes, lorsqu'elles ne sont *su* que de nous.

57. Le premier degré du pardon est de ne plus parler de l'injure qu'on a *reçu*.

58. Superbes montagnes, qui vous a *établi* sur vos fondements? qui vous a *orné* de forêts verdoyantes, de ces arbres fruitiers, de ces plantes si utiles et si *varié*, de tant de fleurs agréables?

59. Le vice est une maladie de l'âme d'autant plus honteuse que ceux qui en sont *attaqué* refusent d'employer les remèdes qui les auraient *guéri*; aussi est-il bien rare que nous nous corrigions des vices qui se sont une fois *emparé* de notre cœur.

60. Que de siècles se sont *écoulé* depuis la création du monde!

61. Les anciens se sont peu *occupé* de physique expérimentale; cependant ils nous ont conservé un grand nombre de faits, qui ont contribué aux progrès que la science a *fait* dans les temps modernes.

62. Madame de Sévigné c'est *rendu* célèbre par le naturel et les grâces qu'elle a *répandu* dans son style.

63. Les hommes qui d'abord s'étaient *servi* de la danse dans leur culte, l'employèrent dans leurs plaisirs, et peu après l'introduisirent au théâtre.

64. Il n'est pas étonnant que ces deux grands écrivains aient été *exposé* à l'envie, et qu'ils se soient vu préférer

des concurrents dont les noms se sont *enseveli* dans l'oubli.

65. La nature s'est *montré* une mère bienfaisante, elle a prodigué à ses enfants des biens précieux, dont ils ont abusé.

66. Les plus brillantes réputations ne valent jamais tous les sacrifices qu'elles ont *coûté*: Charles-Quint soupirait après la retraite; Ovide souhaitait d'être un sot.

67. La vertu *excepté*, tout passe comme un songe.

68. Les hommes que Dieu avait *créé* innocents et parfaits, se sont *perversi*.

Εἰς τὴν χρῆσιν τῶν ἀρνητικῶν καὶ λοιπῶν μορίων.

69. Il faut user de tout avec modération, de peur que la privation *en soit* trop sensible.

70. Les talents tiennent plus aux circonstances *qu'on le croit*, parce qu'elles déterminent leur essor.

71. Le flatteur qui ne cherche qu'à nous plaire, n'est pas moins dangereux *que ne l'est* l'ennemi qui veut nous perdre.

72. L'honnête homme est celui qui fait tout le bien qu'il peut, et qui ne fait *pas* de mal à personne.

73. Il ne faut *pas* être ni avare ni prodigue, il faut se renfermer dans les bornes d'une sage économie.

74. Toute nation est faible, à moins *qu'elle soit* unie.

75. Le génie et la vertu marchent au travers *les obstacles*.

76. La conversation d'aujourd'hui est toute *en saillies, équivoques, calembourgs et jolis riens*.

77. Il semblait que la nature s'était pluë à réunir dans Alcibiade tout ce qu'elle peut produire de plus fort *en vices et vertus*.

ΠΕΡΙ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΣΤΙΧΟΥΡΓΙΑΣ.

Ὁ μέγιστος καὶ εὐχρηστότερος γαλλικὸς στίχος εἶναι ὁ δωδεκασύλλαβος, ἢ τρίμετρος ἰαμβικός· τοῦτον μεταχειρίζονται μάλιστα εἰς τὴν δραματικὴν ποίησιν καὶ τὸ ἔπος· καλεῖται δὲ Ἀλεξανδρινὸς (vers Alexandrin), διότι ἡ πρώτη χρῆσις αὐτοῦ ἔγεινεν εἰς ἱπποτικόν τι ἔπος τοῦ Μεσαιῶνος, ἔνθα ἐξιστοροῦντο ἐπὶ τὸ θαυμασιώτερον ὁ βίος καὶ τὰ κατορθώματα τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου.

Ὁ δὲ μηχανισμὸς τῆς γαλλικῆς στιχουργίας εἶναι τοιοῦτος· ἀποφεύγουσιν ἐκ παντὸς τρόπου τὴν χασμωδίαν, ὥστε ὅταν ἡ ἠγουμένη λέξις λήγῃ εἰς φωνῆεν, ἡ ἐπομένη ἄρχεται πάντοτε ἀπὸ συμφώνου· ἐξαιροῦνται αἱ εἰς ε ἄφωνον λήγουσαι λέξεις, μεθ' ἃς δύναται ν' ἀκολουθῇ φωνῆεν· ἀλλὰ τότε ἡ τὸ ε ἄφωνον περιέχουσα συλλαβὴ λογίζεται ὡς μηδὲν εἰς τὸ μέτρον. Εἰς τὸν στίχον λ. χ. τοῦτον

Contre un peuple en fureur vous exposerez-vous?

ἡ τελευταία συλλαβὴ τοῦ contre καὶ τοῦ peuple δὲν μετρεῖται, ἐνῶ ἐπομένου συμφώνου τὸ ε τῆς ληγούσης ἀποτελεῖ συλλαβὴν, ὡς εἰς τὸν ἐξῆς στίχον,

Prend le sacré couteau, le plonge dans son sein.

ἐνθα ἡ λήγουσα τοῦ ῥήματος plonge ἀποτελεῖ μίαν τῶν δώδεκα τοῦ στίχου συλλαβῶν.

Ἡ τομὴ τοῦ Ἀλεξανδρινοῦ στίχου γίνεται εἰς τὴν ἕκτην συλλαβὴν. Τῶν ἀνωτέρω στίχων ἡ τομὴ εἶναι εἰς τὴν λήγουσαν τοῦ fureur καὶ couteau. Σημειωτέον δὲ ὅτι ἡ λέξις ἐνθα ὁ στίχος τέμνεται δὲν δύναται νὰ λήγῃ εἰς ε ἄφωνον, ἐκτὸς ἂν τὸ ε τοῦτο πλεονάζῃ, ἥτοι τὸ δεύτερον ἡμιστίχιον ἄρχεται ἀπὸ φωνήεντος, ὡς εἰς τὸν ἐξῆς στίχον.

Mais s'il vous faut, Madame, expliquer ma douleur.

Ἡ κατάληξις ἐπὶ τοῦ τρίτου πληθυντικοῦ προσώπου τῶν παρα-

τατικῶν καὶ ὑποθετικῶν χρόνων δὲν μετρεῖται ὡς συλλαβή, ὡς φαίνεται εἰς τοὺς ἐξῆς στίχους.

Mes yeux ne voyaient plus, je ne pouvais parler . . .
Crois-tu qu'ils me suivraient encore avec plaisir,
Et qu'ils reconnaîtraient la voix de leur visir?

Ἄλλὰ τὸ ent τοῦ ἐνεστώτος, τοῦ ἀορίστου καὶ τῶν χρόνων τῆς ὑποτακτικῆς μετρεῖται ὡς συλλαβή.

Sa gloire, son amour, mon père, mon devoir
Lui donnent sur mon âme un trop juste pouvoir . . .
(Racine. Iphigénie).

Qu'ils viennent donc sur moi prouver leur zèle impie,
Et m'arrachent ce peu qui me reste de vie.

Ἡς στίχος εἶναι ἢ ἀκατάληκτος ἢ ὑπερκατάληκτος κατὰ μίαν συλλαβὴν, ἔχουσιν ὁ ἄφρων· οἱ ἀκατάληκτοι στίχοι καλοῦνται ἀρσενικοί (vers masculins), οἱ δὲ ὑπερκατάληκτοι θηλυκοὶ (vers féminins). Εἰς δὲ τὰ ποιήματα οἱ ἀρσενικοὶ καὶ θηλυκοὶ στίχοι διαδέχονται ἀλλήλους ἐναλλάξ ἀνά δύο πρὸς ἀπαρισμὸν τοῦ ὁμοιοτελεύτου.

Descends du haut des cieux, auguste vérité,
Répands sur mes écrits ta force et ta clarté;
Que l'oreille des rois s'accoutume à l'entendre.
C'est à toi d'annoncer ce qu'ils doivent apprendre;
C'est à toi de montrer, aux yeux des nations,
Les coupables effets de leurs divisions.
Dis comment la discorde a troublé nos provinces,
Dis les malheurs du peuple et les fautes des princes.
(Voltaire; la Henriade).

Οἱ δύο πρῶτοι στίχοι εἶναι ἀρσενικοὶ, οἱ ἐπόμενοι δύο θηλυκοὶ, ἡ τρίτη συζυγία σύγκειται αὖθις ἐκ δύο ἀρσενικῶν, ἡ τετάρτη ἐκ δύο θηλυκῶν, καὶ οὕτως ἐφεξῆς. Συνδυάζονται δὲ καὶ κατὰ διαφόρους ἄλλους τρόπους εἰς τὴν λυρικὴν ποίησιν, ὡς ὅταν τὸ ὁμοιοτελεύτον διακῆται κατὰ σχῆμα τετράγωνον,

Dès qu'on signale une nef vagabonde,
Serait-ce lui, disent les potentas,
Vient-il encore redemander le monde?
Armons soudain deux millions de soldats.
(Béranger).

ἢ κατὰ σχῆμα χιασῶν, ἥτοι ὅταν ὁ πρῶτος στίχος συμφωνῇ μὲ τὸν τέταρτον, ὁ δεύτερος μὲ τὸν τρίτον.

Προσὸν ἀπαραίτητον τῆς γαλλικῆς στιχουργίας εἶναι τὸ ὁμοιοτέλευτον (la rime), διότι ἡ ποίησις αὕτη ἐλάχιστον μετέχουσα ῥυθμοῦ, δὲν ἤθελε σχεδὸν διακρίνεσθαι ἐκ τοῦ πεζοῦ λόγου ἄνευ τοῦ κόσμου τῆς ὁμοιοκαταληξίας.

Ἐκτὸς τοῦ δωδεκασύλλαβου ὑπάρχουσι καὶ ἄλλα μέτρα· ὁ δεκασύλλαβος στίχος ἀρμύζων μάλιστα εἰς τὴν λυρικὴν ποίησιν, ὁ ὀκτασύλλαβος, ἑπτασύλλαβος μέχρι τοῦ δυσσύλλαβου· οἱ δὲ τῶν ἑνδεκα καὶ ἑννέα συλλαβῶν δὲν ἀποτελοῦσιν ἴδια μέτρα, ἀλλὰ παρεμβάλλονται εἰς τὰ λοιπά. Τὰ διάφορα ταῦτα μέτρα περιέχονται ὅλα εἰς ποίημά τι τοῦ Βίκτωρος Οὐγού ἐπιγραφόμενον *Ies Djinns* (πνεύματα) ἐν τοῖς ἀνατολικῶν ἄσμασι.

ἀ στροφή. Δισύλλαβοι.

Murs, ville,
Et port,
Asile
De mort,
Mer grise
Où brise
La brise:
Tout dort,

β' στροφή. Τρισύλλαβοι.

Dans la plaine
Naît un bruit;
C'est l'haleine
De la nuit κτλ.

γ' στροφή. Τετρασύλλαβοι.

La voix plus haute
Semble un grelot:
D'un nain qui saute
C'est le galop.

δ' στροφή. Πεντασύλλαβοι.

La rumeur approche;
L'écho la redit.
C'est comme la cloche
D'un couvent maudit! κτλ.

έ στροφή. Έξασύλλατοι.

Dieu! la voix sépulcrale
Des djinns . . . ! quel bruit ils font!
Fuyons sous la spirale
De l'escalier profond! κτλ.

ς' στροφή. Έπτασύλλατοι.

C'est l'essaim des djinns qui passe
Et tourbillonne en sifflant.
Les ifs que leur vol fracasse
Craquent comme un pin brûlant κτλ.

ζ' στροφή. Όχτασύλλατοι.

Ils sont tout près! Tenons fermée
Cette salle où nous les narguons.
Quel bruit dehors! hideuse armée
De vampires et de dragons! κτλ. κτλ.

Τ Ε Λ Ο Σ.

ΠΙΝΑΞ

ΤΩΝ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

Πρόλογος	Σελ. 3
--------------------	--------

ΜΕΡΟΣ Α'. ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΚΟΝ.

ΚΕΦΑΛ. Α'.	Περὶ τῶν γραμμάτων καὶ τῆς προφορᾶς αὐτῶν.	7
ΚΕΦΑΛ. Β'.	Περὶ τῶν μερῶν τοῦ λόγου	21
ΚΕΦΑΛ. Γ'.	Περὶ Ἄρθρου καὶ Ὀνόματος	22
ΚΕΦΑΛ. Δ'.	Περὶ σχηματισμοῦ τοῦ πληθυντικοῦ ἀριθμῶν τῶν ὀνομάτων	24
ΚΕΦΑΛ. Ε'.	Περὶ γένους τῶν ὀνομάτων	26
	Παρατηρήσεις τινὲς περὶ τῶν ὀνομάτων	29
ΚΕΦΑΛ. ΣΤ'.	Περὶ ἐπιθέτου	30
	Κανόνες περὶ σχηματισμοῦ τοῦ θηλυκοῦ γένους.	—
	Περὶ συγκριτικῶν καὶ ὑπερθετικῶν	32
ΚΕΦΑΛ. Ζ'.	Περὶ τῶν ἀριθμητικῶν ὀνομάτων	33
ΚΕΦΑΛ. Η'.	Περὶ Ἄντωνυμιῶν	35
ΚΕΦΑΛ. Θ'.	Περὶ Ῥήματος	41
	Περὶ σημασίας χρόνων	42
	Σχηματισμὸς τοῦ βοηθητικοῦ ῥήματος avoir.	43
	Σχηματισμὸς τοῦ βοηθητικοῦ ῥήματος être	45
	Πρώτη συζυγία τῶν ληγόντων εἰς er	47
	Παρατηρήσεις ἐπὶ τῶν ῥημάτων τῆς Α' συζυγίας.	49
	Δευτέρα συζυγία τῶν ληγόντων εἰς ir	50
	Παρατηρήσεις ἐπὶ τῶν ῥημάτων τῆς Β' συζυγίας.	51
	Τρίτη συζυγία τῶν ληγόντων εἰς oir	52
	Παρατηρήσεις ἐπὶ τῶν ῥημάτων τῆς Γ' συζυγίας.	54
	Τετάρτη συζυγία τῶν ληγόντων εἰς re	—

ΚΕΦΑΛ. Γ΄.	Περὶ Μετοχῆς.	56
ΚΕΦΑΛ. ΙΑ΄.	Περὶ παθητικοῦ ῥήματος.	57
ΚΕΦΑΛ. ΙΒ΄.	Περὶ τῶν οὐδετέρων ῥημάτων	59
	Σχηματισμὸς τοῦ οὐδετέρου ῥήματος <i>tomber</i> .	—
ΚΕΦΑΛ. ΙΓ΄.	Περὶ τῶν αὐτοπαθῶν ῥημάτων	61
	Σχηματισμὸς τῶν αὐτοπαθῶν ῥημάτων	—
	Παρατηρήσεις ἐπὶ τῶν αὐτοπαθῶν ῥημάτων	63
ΚΕΦΑΛ. ΙΔ΄.	Περὶ τῶν ἀπροσώπων ῥημάτων.	64
ΚΕΦΑΛ. ΙΕ΄.	Περὶ τοῦ σχηματισμοῦ τῶν ῥημάτων εἰς τὰς ἐρωτήσεις	—
ΚΕΦΑΛ. ΙΣΤ΄.	Περὶ παραγωγῆς τῶν χρόνων τῶν ῥημάτων	66
ΚΕΦΑΛ. ΙΖ΄.	Περὶ ἀνωμάτων ῥημάτων.	67
ΚΕΦΑΛ. ΙΗ΄.	Κανόνες ἀναγόμενοι εἰς τὸν σχηματισμὸν τῶν διαφόρων ῥημάτων, ὀμαλῶν τε καὶ ἀνωμάτων.	82
ΚΕΦΑΛ. ΙΘ΄.	Περὶ τῆς χρήσεως τῶν δύο βοηθητικῶν ῥημάτων <i>avoir</i> καὶ <i>être</i>	83
ΚΕΦΑΛ. Κ΄.	Περὶ προθέσεως.	85
ΚΕΦΑΛ. ΚΑ΄.	Περὶ ἐπιρρήματος	87
ΚΕΦΑΛ. ΚΒ΄.	Περὶ Συνδέσμου	88
ΚΕΦΑΛ. ΚΓ΄.	Περὶ Ἐπιφωνήματος	89
ΚΕΦΑΛ. ΚΔ΄.	Κανόνες Ὁρθογραφίας	—

ΜΕΡΟΣ Β΄. ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΟΝ.

ΚΕΦΑΛ. Α΄.	Χρήσις τῶν ἄρθρων	92
ΚΕΦΑΛ. Β΄.	Περὶ ἐπιθετικῆς συμφωνίας	96
ΚΕΦΑΛ. Γ΄.	Χρήσις τῶν ἀντωνυμιῶν.	99
	Προσωπικαί	—
	Δεικτικαί	100
	Κτητικαί	104
	Ἀναφορικαί	105
	Περὶ τῆς ἀορίστου ἀντωνυμίας <i>même</i>	108
	Περὶ τῆς ἀντωνυμίας <i>tout</i>	109
	Περὶ τῆς <i>quelque</i>	110
	Περὶ τῆς ἀντωνυμίας <i>tel</i>	112
	Περὶ τοῦ <i>on</i>	—

Σελ.

	Περὶ τοῦ <i>personne</i>	113
	Περὶ τοῦ <i>aucun</i>	—
	Περὶ τοῦ <i>rien</i>	114
	Περὶ τοῦ <i>nul</i>	—
	Περὶ τοῦ <i>quiconque, quelconque</i> καὶ ἄλ- λων τινῶν ἀορίστων ἀντωνυμιῶν	—
ΚΕΦΑΛ. Δ΄.	Περὶ ῥήματος	116
ΚΕΦΑΛ. Ε΄.	Περὶ συμφωνίας τοῦ ὑποκειμένου μετὰ τοῦ ῥή- ματος	118
ΚΕΦΑΛ. ΣΤ΄.	Ἄλλαι ἀνωμαλίαι εἰς τὴν ῥηματικ. συμφωνίαν.	119
ΚΕΦΑΛ. Ζ΄.	Περὶ τοῦ ἀντικειμένου	121
ΚΕΦΑΛ. Η΄.	Ὅταν ἀντικείμενον τοῦ ῥήμ. ᾖ ἀπαρέμφατον. Ῥήματα θέλοντα τὸ κατόπιν ἀπαρέμφατον μετὰ τῆς προθέσεως à	123
	Ῥήματα θέλοντα τὸ κατόπιν ἀπαρέμφατον μετὰ τῆς προθέσεως de	124
ΚΕΦΑΛ. Θ΄.	Περὶ χρήσεως τῆς ὑποτακτικῆς.	126
ΚΕΦΑΛ. Υ΄.	Περὶ χρήσεως τῶν χρόνων τῆς ὑποτακτικῆς	128
ΚΕΦΑΛ. ΙΑ΄.	Περὶ τῆς Ἀπαρεμφάτου.	129
ΚΕΦΑΛ. ΙΒ΄.	Περὶ Μετοχῆς	131
	Περὶ τῆς παθητικῆς Μετοχῆς	132
ΚΕΦΑΛ. ΙΓ΄.	Περὶ τῆς χρήσεως τῶν ἀρνητικῶν μορίων.	135
ΚΕΦΑΛ. ΙΔ΄.	Περὶ τῶν ὑποθετικῶν προτάσεων	138
ΚΕΦΑΛ. ΙΕ΄.	Περὶ τοῦ συνδέσμου <i>que</i> καὶ περὶ ἄλλων τι- νῶν μορίων.	—
ΚΕΦΑΛ. ΙΣΤ΄.	Περὶ τινῶν ἰδιωτισμῶν γαλλικῶν	142
	Γυμνάσματα τῆς Γαλλικῆς Συντάξεως	145
	Περὶ Γαλλικῆς Στιχοουργίας.	151

